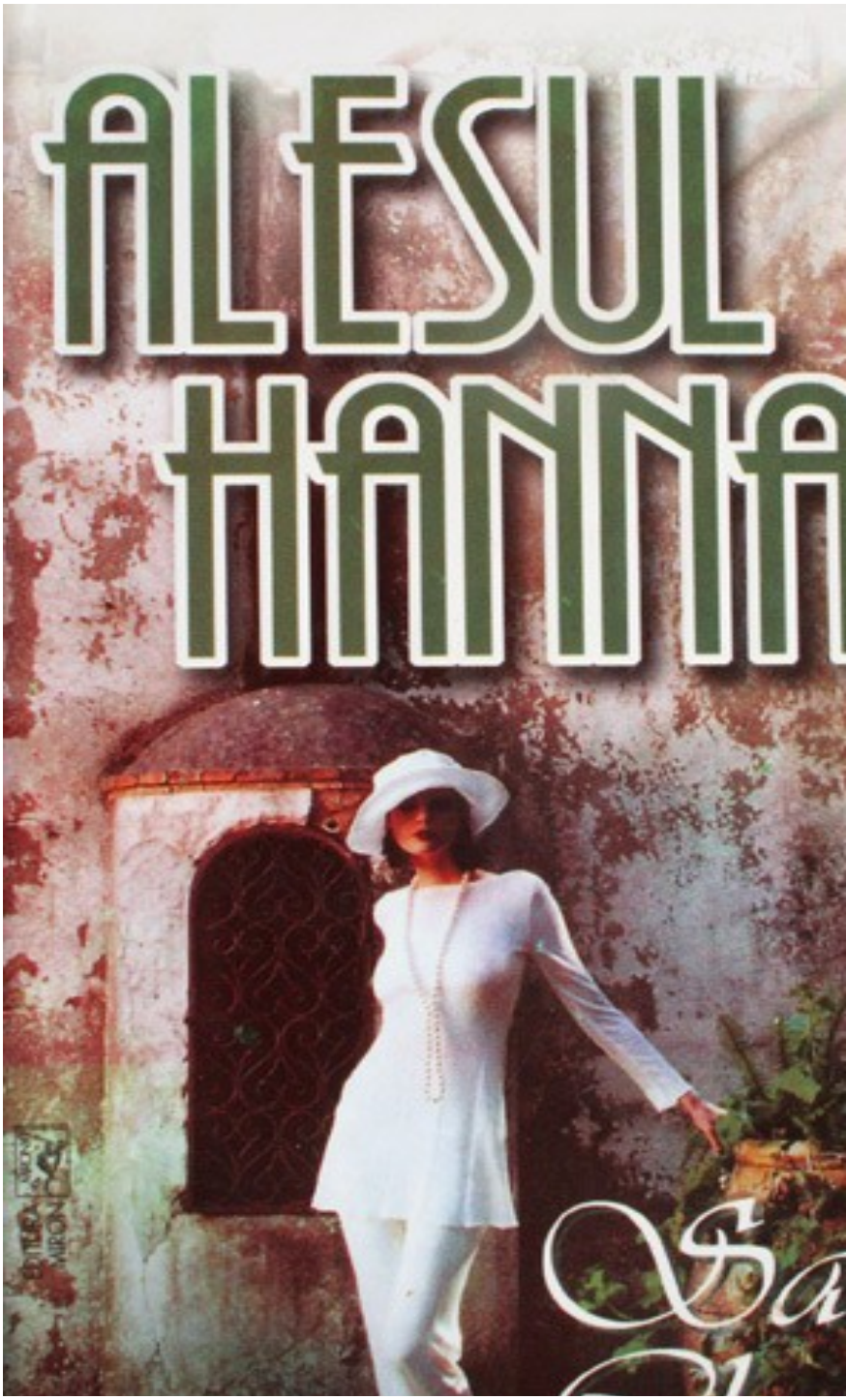
ALESUL
HANNA

SANDRA CHASTAIN

Alesul lui Hannah

Traducere de Irina Pisota

Capitolul l

— Sunt absolut disperată că nu găsesc un bărbat adevărat.

Hanah Clendening îşi lovi cu creionul dinţii din faţă şi se lăsă în spătarul scaunului biroului ei, privind pierdută la ploaia de aprilie care lovea fereastra reşedinţei ei din Long Island.

— Absolut disperată!

— Toţi suntem, dragă. Daisy, mămoasa asistentă a lui Hannah, aprobă înclinând capul şi continuă să

privească atentă paginile pe care le citea.

— Un bărbat tatuat, cu cea mai provocatoare respiraţie şi cu muşchii cei mai puternici de pe Dământ.

— Ei bine, eu nu ştiu dacă aş vrea să merg atât de departe.

Hannah se ridică în picioare şi cu paşi mari se îndreptă spre fereastră. Unde este? într-un stat de mărimea New York-ului trebuie să existe un bărbat de peste treizeci şi cinci de ani, care să nu se radă, să nu fie îmbrăcat la şapte ace şi să nu pară de parcă ar fi descins din acele caraghioase reclame parfumate.

— Sigur, uită-te în orice metrou sau pe orice bancă din parc.

Hannah refuză însă să o ia în serios pe Daisy.

— Eu am crezut că bărbaţii din Long Island sunt oameni autentici, Daisy. Până acum singurii bărbaţi pe care i-am văzut şi care nu sunt aici numai vara, sunt poştaşul – care are cincizeci de ani – şi Joe, căpitanul de poliţie. Poate este o greşeală că vreau să găsesc un bărbat care să iasă din toate tiparele. Dacă nu găsesc unul atrăgător şi bine făcut până luni, să nu-mi spuneţi mie Hannah Clendening.

— Eu chiar nu-ţi înţeleg problema. Eşti singura femeie pe care o cunosc care are un registru cu toate prototipurile dezirabile de bărbaţi americani. De ce nu alegi pur şi simplu unul?

— Daisy, nu mă iei în serios. Toţi sunt per

Daisy Benson lăsă jos manuscrisul

pe care îl citea şi o privi pe Hannah.

— Te iau în serios, şefa. Cauţi cu disperare un bărbat matur, atrăgător, bine făcut, cu respiraţie provocatoare şi mireasmă îmbietoare.

Hannah înjură. Nimeni nu înţelegea cât de important era pentru colecţia Fantasy Romance să reuşească.

Era ideea ei şi C.C.Lowen, care deţinea compania, îi dăduse frâu liber să-i angajeze pe cei mai prolifici scriitori, artişti şi muncitori productivi din domeniu.

În fiecare lună în colecţia Fantasy apăreau două volume: unul, privit din punctul de vedere al eroinei, care înfăţişa pe copertă o femeie, iar celălalt, din punctul de vedere al eroului, folosea pe copertă un bărbat.

Deşi Hannah era editorul şi-şi

cumpăra toate cărţile, designul tuturor coperţilor ţinea tot de domeniul ei.

Aleşii lui Hannah – aşa erau numite modelele iar Hannah ofta, crea prototipuri şi-şi dă dea acordul personal pentru fiecare dintre ele.

Lansările din luna ianuarie trebuia să fie deosebite. Era prima aniversare a activităţii. Cartea fusese selectată, iar alesul lui Hannah trebuia să fie cineva şocant. Dar, până acum, Hannah nu reuşise să găsească nimic.

Răzor Cody, eroul din romanul Dimineaţa următoare, era ceea ce specialiştii în materie numeau un erou ofensat.

Pentru a complica lucrurile, el era un fost condamnat şi un rebel care o căuta pe domnişoara Rachel Kimbel.

Hannah îl înţelegea pe Răzor, îi

înţelegea alura înţepătoare şi nevoia de a scoate nasul în lume. Fusese nedreptăţit, iar acum căuta răzbunare.

Bărbatul care avea să-l întruchipeze pe Răzor trebuia să fie deosebit, foarte deosebit.

— Deci, cauţi un fost condamnat. Atunci de ce nu încerci la poliţie? zise în treacăt Daisy, reluând lectura la manuscrisul la care lucrase mai devreme.

Daisy avea dreptate. Hannah se întreba ce mai aştepta. Încerca să descopere un personaj care era un fost condamnat şi unde putea să caute mai bine un astfel de bărbat decât într-o închisoare?

Trei zile mai târziu, aştepta în parcarea de la Suffolk County Minimum Security, închisoarea districtuală din

Long Island.

În alte împrejurări ar fi fost îngrijorată, dar bărbatul pe care urma să-l întâlnească o aştepta. Joe, căpitanul de poliţie din Port Jefferson, făcuse toate aranjamentele. Îi dăduse asigurarea lui personală că bărbatul era de încredere.

„Nimic nu se riscă, nimic nu se câştigă”, era motto-ul după care se conducea Hannah în afaceri, şi până acum o dusese peste tot unde dorise.

Viaţa ei personală era însă o cu totul altă poveste. Nimeni nu ştia că fusese o proscrisă social la două pensioane din Sud, unde ar fi trebuit să înveţe să devină o doamnă. Şi nimeni nu ştia de scurtul ei menaj cu un student la Yale. Un secret şi mai mare era relaţia cu tatăl ei. Fusese crescută

de bunici şi-şi văzuse tatăl numai la mese festive sau în vacante. Acum, pentru că folosea numele de domnişoară al mamei, nimeni nu ştia că C.C.Lowen, directorul corporaţiei, era în realitate Cari Lowenstein. Tatăl lui Hannah Clendening.

Ea trecu în revistă parcarea şi se încruntă. Nu mizase pe faptul că va întâlni aici echipe de televiziune şi reporteri.

— Sunt Wes Varden, de la revista. Celebrity, spuse unul din ziarişti, sprijinindu-se de maşina ei.

„Revista Celebrity. Grozav, una dintre cele mai odioase gazete de scandal de la chioşcurile de ziare!” se gândi ea.

— Eşti aici pentru a obţine bomba despre II Don? o întrebă el.

— II Don?

— Da, traficantul de droguri plin de bani, care va fi eliberat astăzi. Eşti reporter, nu-i aşa?

— Ah, nu. Am venit să iau – să întâlnesc – pe altcineva. Scuzaţi-mă, vreau să folosesc aerul condiţionat. Ea puse în funcţiune motorul şi închise fereastra, descurajând astfel formularea altor întrebări. Motivul pentru care ea se afla acolo putea deveni subiect de ziar, făcând acel tip de publicitate de care cartea lui Răzor nu avea nevoie.

Uşile închisorii se deschiseră şi apărură trei bărbaţi. Lăsând motorul să meargă, Hannah ieşi din maşină.

Un bărbat solid în costum argintiu, evident, II Don, atrăgea toată atenţia. Al doilea, cu siguranţă, nu era omul ei

de legătură; avea aproape şaizeci. Dar al treilea avea toate şansele.

Chiar şi cu acei jeanşi decoloraţi şi cu acea cămaşă subţire, era impresionant. Înalt, zvelt, musculos, purta o şapcă de baseball trasă pe frunte, cizme de cowboy şi avea o atitudine foarte distantă. Cu un sac de sibir aruncat pe umeri, el era ultimul, lăsându-i pe cei doi să deschidă drumul.

Era perfect.

Hannah simţi un freamăt în stomac. Nu, nu era un freamăt, era revărsarea unui adevărat protest, datorată atractivităţii bărbatului. Hannah zâmbi şi făcu un semn discret cu mâna.

Dan Bailey văzu semnul, dar îl ignoră. Unde dracu' era Pete? Eliberarea lui mai devreme era o

surpriză binevenită. Însă întârzierea lui Pete nu era. În afară de reporteri, singura persoană care mai aştepta era o femeie. Şi nu una oarecare, asta era dintre cele care aşteptau să dea de bucluc. Ultimul lucru pe care el îl voia era să atragă atenţia asupra lui, acum când de fapt se credea că era plecat în vacanţă.

Ah, îngerule! Nu mă mai privi de parcă aş fi specialitatea casei, pe care eşti gaia să o comanzi”.

Dan nu putea să creadă că ea era acolo la agăţat. Îşi întoarse capul şi se strecură printre reporteri. Dacă ar fi fost după el, şi-ar fi amânat mai degrabă eliberarea cu o zi, decât să fie re – cunoscut, drept Dan Bailey, reporterul investigator, care, în ciuda faptului că nu era întotdeauna cel

desemnat să şi realizeze articolele, le avea.

Şeful lui Dan îl credea în Mexic, relaxându-se pe una din plajele însorite. Dan văzuse articolele despre II Don şi-şi dăduse seama că descoperise ceva. Dar nu era sigur şi nu voia ca şeful lui să prindă de veste ce urma el să întreprindă, până nu va dovedi că bănuielile lui erau întemeiate.

— Las-o mai moale o vreme, Dan, îl avertizase editorul lui când îşi teminase ultimul reportaj. Ai nevoie de odihnă, ia-ţi puţin timp liber. Te aşteaptă o vacanţă de aproape şase luni.

Astea veneau din partea unui om care îi ofelui un birou cu pat şi dulap, deoarece petrecea prea puţin timp în New York pentru a plăti chiria unui apartament, gândi Dan amuzat.

Dan îşi surprinsese însă şeful necontrazicându-l. O vacanţă era exact ceea ce avea nevoie, una lungă. Cu câteva telefoane aranjase să devină locatar în închisoarea în care subiectul investigaţiei lui îşi avea reşedinţa temporară. Bănuiala lui fusese întemeiată. Acum trebuia doar să o aştearnă pe hârtie. Pentru asta avea nevoie de un loc unde să poată lucra – departe de birou – până va fi gata să-şi prezinte articolul.

Dan ştia că urmaşe o linie excelentă. Era chiar de acord că avea nevoie de o vacanţă, dar, îndată ce citise despre II Don, ştia că va trebui să vadă despre ce e vorba. Aproape că reuşise să treacă de reporteri, când unul din ei strigă:

— Hei, nu eşti tu…

Dan recunoscu vocea şi-şi schimbă direcţia, îndreptându-se spre femeia care se sprijinea de maşină. Avea portiera deschisă şi motorul mergea.

Deplasându-se cu paşi mari spre ea, el observă cum rafala de vânt îi răvăşise părul, îndepărtându-i şuviţele de pe faţă. Îi remarcă trăsăturile clasice şi ochii mari, încântători. Deoarece ziua era neobişnuit de călduroasă pentru luna aprilie, ea îşi scosese jacheta etalând o siluetă care nu putea fi confundată cu a unui manechin. Era mult prea ispititoare. Acele femei din reclamele pentru ciorapi, care erau numai picioare, nu aveau nimic de-a face cu frumuseţea blondă care îi urmărea înaintarea de parcă l-ar fi aşteptat.

Pentru un moment, se priviră fix

unul pe celălalt, atmosfera din jurul lor fiind încărcată de promisiuni. „Ceea ce ce întâmplă nu-i adevărat”, se gândi Dan. Era ca într-Qn film vechi, care i se derula în faţa ochilor. Şansa de întâlnire a doi oameni, destinaţi a fi împreună, dar numai o scurtă perioadă de timp.

— Chiar şi fără trenci, eşti perfect, spuse ea cu voce joasă.

Dan gândi atunci că Sam Spade ar fi descris vocea ei ca pe dulceaţa unui whisky, capabilă să cauzeze aceleaşi vicii.

— Perfect, chiar şi aşa în umbra după-amiezei de la ora cinci. Ea se întinse şi îi prinse braţul.

Lui Hannah nu-i trebui decât o clipă ca să înţeleagă privirea aceea de oţel din ochii lui, care voia să spună

oooh, în loc de mulţumesc de compliment.

— Am să cred că eşti îngerul meu păzitor şi că te afli aici pentru a-mi salva pielea, zise el.

— Nu te nelinişti, absolut totuleste aranjat. Am o slujbă pentru care eşti perfect.

— Hei, Dan! strigă insistentul reporter.

Alesul lui Hannah afişă un zâmbet forţat, care nu se potrivea deloc cu asprimea privirii sau cu încordarea muşchilor lui, şi, întorcându-se cu spatele la reporter, o trase în braţele lui. Înainte ca ea să se poată împotrivi, el îşi înclină capul şi-i prinse buzele într-ale lui.

Hannah era atât de şocată, încât îi trebui un moment pentru a-şi da seama

că fusese sărutată – nu. Nu doar sărutată, fusese mângâiată, pipăită, dezmierdată, maltratată de un străin a cărui atingere îi înmuiase genunchii. Încercă să se retragă.

— Te rog? îi şopti el la ureche, cu o oarecare disperare în glas. Scoate-mă de aici repede şi am să fac orice vrei.

Era atât de năucită de ceea ce se întâmplase, încât răspunse automat.

— Urcă, şopti ea, cel puţin nu miroşi rău.

Adevărul era că mirosea extraordinar, iar vocea care îi şoptise la ureche se topea pur şi simplu în gură. Încă arăta ca un refugiat dintr-un grup rock. Ce urma să se întâmple? Nu era sigură, dar Joe o asigurase că nu avea de ce să se neliniştească. Iar nelinişte era un cuvânt oricum străin de Hannah.

Hannah era absolut hotărâtă, total eficientă şi pur şi simplu nu permitea lucrurilor să o deranjeze. În mintea ei acest om nu era un criminal adevărat, el era Răzor Cody sau va fi, în clipa în care îl va avea pe coperta ei.

Se depărtară rapid, ignorându-l pe reporterul care îi urmărea. Trecură totuşi câteva minute până când el îi oferi o explicaţie.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul meu. Nu ştiu pe cine aşteptai acolo, dar, dacă ai să opreşti la primul telefon, am să cobor.

— Să cobori? Să pleci? în niciun caz în viaţa asta. Noi doi avem o înţelegere, iar eu sper să ţi-o păstrezi.

Dan nu reuşi să-şi controleze surprinderea. Nu surprinderea faţă de răspunsul ei sau faţă de faptul că

femeia cea mai frumoasă pe care o văzuse în ultima vreme se depărta cu sânge rece de puşcărie cu un bărbat pe care nu-l cunoştea, ci faţă de faptul că părea hotărâtă să-l păstreze.

Nimic din tot ceea ce se întâmplase nu avea sens: eliberarea lui mai devreme, nevenirea lui Pete pentru a-l lua de acolo sau Elena din Troia care îi oferea o slujbă.

Nu părea o femeie care să caute senzaţii tari la foştii deţinuţi. Cu părul tuns scurt, cu fusta mini şi ciorapi de culoare închisă, putea foarte bine să fie un agent de bursă sau orice alt fel de femeie carieristă. El se întoarse, privi în spatele maşinii şi-i văzu servieta şi topurile de hârtii pentru maşina de scris. Stai puţin, se gândi el, poate că el era cel care fusese păcălit.

— Spune-mi că nu eşti reporteră, îngerule.

— Nu sunt reporteră. Creez, dar nu prin cuvinte. Spune-mi că nu ai ucis cu toporul.

— Sunt câţiva oameni pe care m-am gândit să-i sugrum, dar la topoare nu mă pricep.

Ea râse.

— Perfect. Joe mi-a spus că pot avea încredere în tine.

— Joe? Cine este Joe?

— Joe Dunn, continuă ea. El a aranjat toată chestia asta. Cred că ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Ar trebui?

— Nu îl cunoşti pe Joe?

Hopa! făcuse o eroare. Greşise ziua? Nu, era a treia duminică din aprilie. Joe îi spusese că vor fi eliberaţi

trei bărbaţi şi că niciunul din ceilalţi doi nu putea fi modelul ei.

— Şi, deci, tu nu eşti Terry Darby, aşa-i?

— Nu. Terry are vărsat de vânt şi se află în infirmerie.

Hannah aruncă o privire rapidă pasagerului de lângă ea şi, încetinind, începu să-şi cumpănească posibilităţile. El se întinse, atât cât spaţiul mic din maşina ei compactă îi permise, şi o privi îndrăzneţ cu ochii cenuşii, de oţel, îndrăzneală care depăşise răcoarea aerului condiţionat, lăsând-o pe Hannah pradă focului din privirea lui.

— Îmi este teamă că am făcut o greşeală, zise ea.

De câte ori atingea frâna, fusta ei se mai ridica un milimetru. Şi fiecare milimetru al piciorului ei etalat îl făcea

conştient de faptul că el era cel care greşise. Nu ar fi trebuit să o sărute niciodată.

Părea că nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la acele părţi ale corpului aflate în dublu exemplar: buze, picioare, sâni…

— Da, admise el, cred că ai făcut o greşeală, în care pentru moment ne-am împotmolit amândoi. Deci, cine eşti, vreo nebună, care aleargă după băieţi răi?

Ea ezită. Poate că nu era prea târziu pentru a repara greşeala. În definitiv, el era Răzor Cody în carne şi oase.

— Cam aşa ceva sunt şi un individ rău este exact ceea ce caut. Numele meu este Hannah Clendening. Iar dacă tu nu eşti Terry, atunci cine eşti?

Încă nu avea încredere în ea. Ceva îi spunea că această femeie avea propria agendă de însemnări. El era acolo pentru interesul ei şi nu invers. Dar Dan Bailey se ghidase după bănuieli aproape întreaga viaţă, pe aproape tot globul. Dacă ea nu ştia cine era el, El nu avea de gând să-i spună.

Când îi va afla intenţiile, atunci va decide.

— Spune-mi doar Rocky, este un nume potrivit pentru un deţinut.

Putea fi numit non conform ist, derbedeu sau filfizon, dar Rocky? Ea surâse compătimitor, cu subînţeles.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune Răzor în loc de Rocky?

— Răzor? Ce naiba? Spune-mi Răzor, dacă asta te face fericită. Bună, Hannah. Mulţumesc că ai venit să mă

iei, indiferent cine te-ar fi trimis.

— S-ar putea să nu mai spui aşa, când vei afla ce vreau. Îţi este foame?

— Foame? Mai aruncă o privire picioarelor lungi, expuse, pe care fusta nemairevenind la loc, mai dezvelise doi milimetri. Dacă interesul ei se referea strict la sex, avea să afle acum.

— Îmi este foame, Hannah, dar nu mă mai ispiti.

Hannah privi rapid la potenţialul ei manechin. Era într-adevăr înfometat, dar nu de hamburgerul pe care avea de gând să i-l ofere. Ar trebui să fie atentă, ori planul ei se va nărui înainte de a începe.

— Stai puţin, Răzor, să fim clari. Te-am salvat de persoana de care încercai să scapi. Dar cred că acum este în urma noastră. Dacă cumva vei

coopera, am să scap de ea. Nu cred că vrei să ai vreun necaz, nu-i aşa?

Dan scăpă un oftat lung. Necaz? Acesta era ultimul lucru pe care îl vosa, dar era exact ceea ce primise înainte de a ieşi din raza închisorii unde petrecuse cele mai lungi trei luni din viaţa sa. Gândurile pe care le avusese ca să se retragă undeva la ţară, unde să se poată ascunde până va termina articolul, deveniseră o imposibilitate.

Judecătorul care îl băgase în închisoare îşi ţinuse promisiunea ca numele lui să nu apară în presă. Fără publicitate. Dar Wes Varden fusese acolo. Era evident că nu fusese delegat în mod oficiar, pentru că altfel nu i-ar fi urmărit, se gând» Dan. Dar nevăstuica îl văzuse şi asta însemna necaz.

Wes avea nişte conturi de încheiat

cu Dan şi nu ar fi ezitat să spulbere acoperirea lui Dan şi a articolului lui. Dacă Wes îi ajungea, femeia de lângă el avea să ajungă la mila reporterului celei mai senzaţionale reviste de scandal din ţară. Îşi dădu seama că era cazul să găsească o cale pentru a se proteja şi pe el şi pe ea.

La naiba! în loc să fie acum la jumătatea drumului de întoarcere în oraş, aşa cum plănuise, el se afla într-o maşină cu o femeie, coborâtă direct din cele mai sexy vise pe care le avusese vreodată, o femeie nesăbuită şi sigură pe sine, care credea că el era un fost deţinut. Ea nu cunoştea cine era el de fapt, dar fusese zărit de cineva care ştia.

— Am spus, îi întrerupse îngerul lui păzitor şirul gândurilor, vrei să scap

de el?

— Este o idee grozavă, îngerule, şi te previn că acest om se va ţine de tine ca o reputaţie proastă. Iar dacă ne prinde, asta vei şi avea.

Ea oftă lung şi surâse luminos.

— Nu ştie cu cine are de-a face şi nu mă mai numi înger.

Hannah aşteotă până în ultima clipă şi ieşi din linia de trafic, făcând cauciucurile să scârţâie. Părăsi autostrada, scurtă prin parcarea ce însoţea drumul şi reveni pe traseu, aşezându-se în urma maşinii care îi urmărea.

— Acum, spuse ea cu satisfacţie, ce ai zice să mâncăm un hamburger?

Dan eliberă respiraţia pe care şi-o reţinuse. Dacă femeia nu era reporteră, probabil că era un as ăl curselor pe

drum accidentat.

— Te rog doar să conduci, Hannah. Vom discuta despre mâncare mai târziu.

— Cum spui tu.

Şi Hannah spera că el va spune mai multe. Rocky nu era numele lui adevărat, dar nici Răzor nu era. Şi nu avea nicio idee pentru ce crimă îşi ispăşise pedeapsa. Ştia doar că era exact ce-i trebuia pentru coperta cărţii.

Era însă ceva tulburător la el. Ceva ce ea nu anticipase. Ceva periculos. Lăsă deoparte gândurile care nu-i dădeau pace.

Hannah se îndreptă înapoi spre Port Jefferson. Să-l ducă la reşedinţa ei nu era. Poate lucrul cel mai inteligent, dar cel puţin Daisy va fi acolo. Desigur, Hannah putea să-l sune oricând pe

căpitanul Joe, care stătea destul de aproape de casa ei.

— Unde mergem? întrebă Răzor în cele din urmă.

— Am o vilă de unde se vede Long Island Sound, spuse ea.

— Bine.

Aceasta fusese toată conversaţia lui. Rezemându-şi capul de scaun, el închise ochii şi lăsă impresia că doarme tot drumul, până când Hannah intră pe strada principală din Port Jefferson.

Dan se ridică şi se uită în jur. În ultimele zece minute o privise pe ascuns pe Hannah. Ea părea că ştie exact ce avea de făcut. Deşi încercase, nu reuşi să şi-o închipuie ca fiind una din acele femei care scriau bărbaţilor aflaţi în puşcărie şi care îi vizitau din motive dubioase. Era evident că se

aflase acolo din motive care nu aveau nimic de a face cu el.

Conducând experimentat, după ce urmă străzile care urcau colina spre casele care ofereau panorama insulei, ea coti pe o alee mică. Trase adânc aer în piept, opri motorul maşinii şi adoptă un comportament strict afacerist.

— Aici locuiesc. Asistenta mea va fi aici. Vom merge înăuntru şi vom discuta învoiala noastră. Cred că termenii mei vor fi satisfăcători.

— Termenii tăi?

— Condiţii. Tu faci ceva pentru mine, iar eu plătesc pentru asta.

Acum am ajuns şi aici”. Dan începu să aibă o presimţire sumbră. Spusese că avea o slujbă pentru el. Ce fel de slujbă putea să aibă o femeie pentru un bărbat care ieşea din puşcărie? Trebuia

să ştie că acolo unde fusese el încarcerat nu erau criminali periculoşi.

Numai dacă nu era atât de deşteaptă pe cât părea

Dan putea să parieze pe ultimul ban că, deşi nu o cunoştea deloc pe această femeie, expresia „blondă tâmpită” nu i se potrivea. Posibilităţile îi fugeau prin minte. Furt? Şantaj? De ce oare îl întrebase despre crima cu toporul?

Criminali? Crimă? Un om lovit? Dacă ea voia ca el să fie capabil să comită o crimă, ar fi mai bine să o lămurească repede.

— Înţelegi că rezervele mele în privinţa crimelor nu se refera strict la topoare, Hannah. Nu sunt implicat în genul acesta de crime.

— Nici eu. Cred că asta va fi puţin

dureros pentru tine, ca de altfel şi destul de recompensator. Am să-ţi asigur şi un loc unde să stai până terminăm.

Deci nu era vorba despre crimă, sau dacă era, ea era destul de precaută.

— Despre intenţiile tale… vrei să-mi dai şi mie un fir? înţelegerea mea nu este bătută în cuie. Am să mă mai gândesc până vom negocia puţin.

A negocia? Ea avea un buget, dar nu era prea mare. Şi totuşi acest bărbat era perfect, absolut perfect, de la umbra din barbă şi de la caraghioasa şapcă trasă pe ochi, până la ceafă.

— Da, ce oferi şi trebuie să fac eu în schimb?

— Hai să mergem înăuntru şi am să încerc să-ţi explic.

Ea îşi răsuci picioarele lungi afară

din maşină, le înfipse în alee şi începu să urce scările. Dan îşi ridică sacul şi o urmă, oprindu-se pe ultima treaptă, de unde îi privea încântat fusta mulată pe corp. Era îndreptăţit să fie îngrijorat. Hannah avea tot ceea ce îi trebuia pentru a fi foarte convingătoare.

El va trebui să-i explice că ei doi acţionau sub nume conspirative. Numele lui nu era Răzor, iar al ei nu era Hannah. Ci Băiatul cel Rău şi Buclucaşa.

Hannah descuie uşa vilei cu şindrilă albă şi deschise lumina. În casă era linişte. Singurul lucru care se mişca în cameră era semnalul de la robotul telefonic. Lumina roşie pâlpâia, agitându-se ca o albină împotmolită într-un borcan cu miere.

— Se pare că suntem singuri,

observă Dan încuind uşa şi privind pe fereastra din faţă. Nu era nici urmă de vreun alt automobil. Dacă Wes Varden îl recunoscuse, îl va şi găsi, dar abia peste vreo două, trei zile. Planul lui fusese să se ascundă la Pete, presupunând că vechiul lui prieten nu-şi închiriase celălalt dormitor. Îşi va scrie articolul, după care îi va spune editorului lui că acele trei luni de vacanţă pe plajă şi le petrecuse în închisoare.

Hannah îşi puse mesajele.

„Îmi pare rău, şefa, spuse vocea lui Daisy. Mi-am sucit glezna şi nu am reuşit să prind trenul. Am să ajung acolo, dar mai târziu. Sper că omul nostru este tatuat, că are cea mai provocatoare respiraţie, muşchii cei mai puternici şi este cel mai splendid

bărbat de pe pământ pe care îl cauţi”.

Se auzi apoi vocea căpitanului Dunn.

„Îmi pare rău de încurcătură, Hannah. Am aflat că Terry are vărsat de vânt şi nu va fi eliberat până nu îi trece erupţia. Am să-ţi aduc un alt tip. Chestia asta îţi va afecta termenul final? Ştiu că eşti contra cronometru”.

— Nu ştii nici jumătate din ceea ce s-a întâmplat, Joe, spuse Hannah inspirând profund.

— Bărbatul tatuat, cu cea mai provocatoare respiraţie şi muşchii cei mai puternici de pe pământ? Şi cel mai splendid? O să treacă mult timp până o să întâlneşti aşa ceva, spuse Dan.

— Nu-ţi face griji. Când voi termina, aşa va gândi orice femeie despre tine. Apropo, ai vreun tatuaj?

Dan Bailey se considerase întotdeauna perfect pentru orice femeie în aproape toate întâlnirile intime. Era deschis la orice idee nouă. Dar Hannah Clendening îl lăsase rece. Nu, nu rece. Rece nu putea să fie cuvântul cel mai expresiv, nu din punct de vedere al trupului lui. După trei luni de abstinenţă, era mult mai stârnit decât de obicei. De fapt se simţea ca un patriot american, care stătea drept şi mândru.

El îi zâmbi.

— Da, am un tatuaj. Este pentru prima dată când constituie o condiţie pentru obţinerea unei slujbe.

Începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

— Vrei să te convingi?

(Capitnlul 2

Hannah privi lung la pieptul dezgolit al lui Dan.

— Răzor Cody. Tu eşti Răzor Cody.

— Ascultă, îngerule, numele meu este Dan Bailey. Nici măcar nu am auzit vreodată de Răzor Cody.

— Răzor Cody în carne şi oase.

Hannah crezuse că era imună la orice reacţie fizică în faţa unui piept gol de bărbat. Văzuse prea multe. Dar se înşelase. Se înşelase de asemenea şi în privinţa bărbatului pe care îl voia pentru coperta ei. Şi, totuşi, mergea, deşi nu era un tip prea musculos. Dan era zvelt ca o panteră făcută să stea la pândă.

— Până şi senzaţia de pericol, murmură ea, gândind ca de obicei cu glas tare. Pluteşte peste tot în aer. Femeile reacţionează la pericolul fizic.

Pericolul este bun. Va trebui să exploatez pericolul.

Ea defini totul ca periculos. Când stătuse faţă în faţă cu ea, Dan numise atmosfera încărcată. Simţise şi el atunci plutind ceva-în aer, aşa cum simţea ea acum, dar nu me. Cunoscuse vreo femeie care să recunoască deschis acest lucru. Ce se întâmpla?

El se încruntă.

— S-ar putea ca într-adevăr aici să fie vorba de o problemă fizică, dar de unde pericol? Nu eşti amestecată în vreo încurcătură, nu-i aşa?

— Oh, muşcă-ţi limba. Răzor nu ar face niciodată ceva necurat. El caută într-adevăr să se răzbune, hotărât să pedepsească persoana din cauza căreia a pierdut totul, dar nu ar putea niciodată să-i facă rău lui Rachel.

— Rachel? Cine dracu’ este Rachel?

— Cum, Rachel este…

Hannah scutură din cap. Ce făcea? Bărbatul din casa ei nu era Răzor Cody. Cum spusese că se numea? Dan şi nu-mai-ştiu-cum. Ea, care îşi amintea fiecare personaj din cărţile autorilor ei, nu îşi putea aduce aminte numele acestui bărbat.

Nu-l reţinuse. Daisy o avertizase că-şi petrecea atât de mult timp creând personaje pentru coperţile cărţilor, încât nu îşi va mai da seama când un bărbat adevărat va sta în faţa ei goi puşcă. Dar nici Daisy nu credea întru totul ceea ce spunea.

Cu gura uscată precum deşertul Saharei şi cu plămânii înecaţi de respiraţie, Hannah se amuza la ideea

realizării unui lucru ingenios, să-l scoată afară pe terasă şi să încuie apoi uşa. Îl va ţine acolo până va putea să ia legătura cu Joe. Acesta era cel mai inteligent lucru de făcut. Dar mintea ei nu judeca prompt. Avea necazuri cu formarea gândurilor coerente de orice fel.

Tot ceea ce vedea era un piept care ar fi putut să fie prototipul lui Sindbad din orice film făcut vreodată.

Dan şi nu-mai-ştiu-cum avea un piept extraordinar. Nu era uns cu ulei de sugar şi nici dezvoltat ca al unui candidat la titlul de Mister America. Era neted, puternic, clasic, uşor acoperit cu păr negru răspândit pe sub jeanşii cu talie joasă până la…

— Un păianjen? chicoti ea. Ai un păianjen tatuat deasupra.

— Nu orice păianjen, o tarantula. Dar ce s-a întâmplat? Mă descalifică asta de pe poziţia bărbatului cu respiraţia cea mai provocatoare şi muşchii cei mai puternici de pe pământ?

— Deloc. Este perfect.

— Şi, mă rog, pentru ce fel de contract sunt perfect?

— Este cam unic, spuse ea, încercând să se decidă cum era mai bine să explice ceea ce avea în minte. Mâine ne vom ocupa de execuţie. Am aranjat deja contractul, aşa că nu mai pot aştepta ca Terry să iasă din spital. Tu va trebui să-l duci la îndeplinire.

— Un contract? Stai puţin, cucoană. Cred că trebuie să ştii că cu nu sunt un bătăuş.

— În regulă. Joe mt-a spus că

deţinuţii de la această închisoare districtuală nu sunt chiar băieţi răi. Adevăraţii criminali sunt în închisori federale. Acum însă cum vom rezolva noi această oroblemă?

Situaţia devenea din ce în ce mai încordată.

Dan gemu uşor. Şi el se întreba acelaşi lucru. Cum aveau să rezolve această problemă?

Femeia se gândea că probabil salvase un asasin, iar singura dată când Dan purtase vreo armă fusese atunci când se alăturase rebelilor din Afganistan. Desigur, acest căpitan Joe nu era la curent cu ceea ce avea ea în minte.

La naiba! Treaba se încurca rău. Tot ceea ce ştia Dan era că în toată afacerea asta era amestecat un

oarecare Răzor. Femeia era obsedată în privinţa lui. Obsesie! Şi mai era imphcată o femeie pe nume Rachel.

Acest Răzor probabil că era cu totul deosebit, dacă adusese o femeie ca Hannah în stare de a comite crima. Fără să se gândească, Dan se urcase nesilit în maşină cu o uşuratică.

Dar Hannah Clendening era un înger. Un înger ca ea nu ar trebui să recurgă la răpire pentru a găsi un bărbat. Părea mai mult o femeie care voia să dezlege o crimă, nu să comită una.

Şi totuşi ea răpise un bărbat – pe el. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o femeie şi gemu încet gândindu-se că lucrul de care avea chiar acum nevoie era o femeie.

— Ascultă, Hannah, nu ştiu care

sunt planurile tale pentru mine, dar nu sunt tâmpit şi încerc foarte tare să nu mă comport ca acest bărbat nemaipomenit după care se pare că alergi. Dar dacă nu ajungem la niciun fel de înţelegere, una din două se va întâmpla.

— Ce anume? şopti ea, fascinată de păianjenul tatuat. Avea senzaţia că-l simţea urcând pe spinarea ei. Cu fiecare respiraţie a fostului puşcă, aş acesta se extindea şi se strângea. Ce se va întâmpla?

— Fie am să plec dracu' de aici, fie…

— Fie?

— Am să-mi răsucesc braţele în jurul tău şi vei afla ce înseamnă să fii cu un bărbat care nu a mai stat în preajma unei femei de mult prea multă vreme.

Nu cred că ar fi un pas prea inteligent pentru niciunul din noi.

— Nu poţi să pleci, am nevoie de tine.

— Pentru ce? Asta-i întrebarea. Nevoia ţine oare de persoana ta sau de domeniul afacerilor? Dacă este personală, atunci s-ar putea să iau în considerare acest aspect. Dar, dacă încerci să mă angajezi pentru ceea ce intuiesc eu, las-o baltă. Eu nu fac crime.

— Nu vreau ca tu să comiţi vreo crimă, spuse ea înmărmurită. Nu vreau decât, temporar, trupul tău. Pune-ţi cămaşa pe tine, reuşi ea totuşi să rostească, şi-şi forţă picioarele tremurânde spre bucătărie.

— Să înţeleg că tatuajul meu a trecut proba?

— Aproape. Am să pregătesc ceva de mâncare în timp ce am să-ţi explic.

— Sunt foarte interesat de expiraţie.

Ea nu îndrăzni să-l privească.

— Am salată de crustacee. Îţi place? Am şi o bucată de carne în congelator. Aş putea să o dezgheţ.

— Salata de crustacee este suficientă, dar ceea ce aş vrea cu adevărat ar fi o bere.

— Îmi pare rău, nu beau. Sifon, lapte sau ceai cu gheaţă.

— Ceai cu gheaţă.

Discutau, găsind formulările cele mai potrivite, deşi Hannah se holba pur şi simplu în frigider, iar Dan rămăsese cu privirea pe fusta scurtă şi pe picioarele ei.

— Deci, cine este Răzor? întrebă

el.

— Este ultimul meu erou.

— Ultimul?

— Trebuie să am unul nou în fiecare lună.

Ţesătura de dril a jeanşilor lui se transformă parcă într-un material dur, lipindu-se de el ca un şmirghel. În ultimii zece ani, fusese în preajma marilor evenimente peste tot în lume. Şi se considerase un tip la fel de experimentat ca şi cel care avea să-i urmeze. Dar era pentru prima dată când auzea ca o femeie să agaţe proaspăt eliberaţi din închisoare, cu o frecventă de unul pe lună.

— Vrei să spui aşa, ca pe îngheţată? întrebă el curios.

Ea luă un vas de plastic din frigider, bătu în retragere şi se

întoarse.

— Îngheţată?

Îşi fixă privirea pe chipul lui. În loc de piept, dar acest lucru nu o ajută totuşi prea mult; pielea îi era puternic bronzată. Acesta era un bărbat care nu era străin de soare. Riduri mici se răspândeau din colţurile ochilor lui, dând senzaţia că râde chiar şi atunci când buzele îi erau strânse de plictiseală. În timp ce ea căuta prin frigider, el îşi luă şapca de baseball, etalându-şi ochii gri-închis, care, slăbindu-i puterea de concentrare, o făcură să rămână în mijlocul bucătăriei, ţinând salata de crustacee de parcă ar fi fost un talisman. Şuviţe dese de păr negru îi căzură pe umeri, ondulându-se în jurul gulerului. Când vorbea, gesturile lui îngăduiau unei raze

argintii să-şi croiască drum printre şuviţele de păr – un cercel. Răzor Cody cu cercel? De ce nu?

— Da, îngheţată, de genul aroma-specificăfiecărei-luni.

— Ceva de genul ăsta, reuşi ea să spună. Desigur, toţi eroii mei sunt diferiţi. Fiecare are personalitate şi înfăţişarea lui distinctă. Dar cel mai important lucru este că, la comandă, pentru mine, ei prind viaţă.

— Îmi este teamă să te întreb, dar ce este comanda?

— O simplă expresie. Pur şi simplu înseamnă că el trebuie să sară pe învelitoare în clipa în care l-am văzut.

Asta pusese capac. Dan se ţinu bine de bufet. Intrase într-un fel de fantezie erotică şi era gata să se aprindă la fel ca şi autoarea acesteia.

Niciodată nu mai dăduse probă pentru o slujbă la pat. Ei bine… poate o dată. Avea şaisprezece ani şi, în afară de faptul că tăia iarba la văduva bogată care îl angajase, voise totuşi să se desăvârşească. După cum se întâmplase, în acea vară îşi împărţise atribuţiile între curte şi casă. Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

În ultimii ani încetase să mai dea probe. Renunţase, de altfel, la orice gen de relaţie de lungă durată. Tipul de viaţă pe care îl ducea nu oferea cine ştie ce vreunei femei, chiar dacă ar fi găsit-una care l-ar fi interesat.

Până acum. Drace, era atât de fierbinte, încât ar fi putut să dezgheţe bucata aceea de carne prin simpla atingere. Utilizarea temporară a trupului lui îi surâdea.

— Unde este patul?

Întrebarea o trezi pe Hannah la realitate.

— Patul?

— Nu caut o slujbă. Deocamdată am una, cel puţin cred că mai am. Dar s-ar putea să iau în considerare oferta ta. Dacă voi primi în schimb un loc unde să stau câteva zile. Îţi place trupul meu, iar al tău este formidabil. Aşa că haide s-o facem.

— S-o facem? Domnule Bailey, oferta mea nu include şi folosirea patului!

Şi ce dacă ea era ca o prăjitură cu frişca? O femeie cu un corp ca al lui Hannah putea să scape numai printr-un noroc. Va merge mai de CăQ

Parte. Va fi calm şi răbdător.

— În regulă, unde îţi ţii

învelitoarele?

— Învelitoarele? Ea derulă rapid conversaţia în minte şi începu să râdă.

— Hannah, am avut câteva conversaţii ciudate, dar asta cred că este cea mai stranie. Spune-mi clar ce vrei să fac şi unde anume?

— Oh, eu nu te vreau. Adică, vreau, să spun că nu te vreau pe tine personal. Vreau pur şi simplu trupul tău. Deci, caut un manechin pentru coperta următorului volum din colecţia Fantasy Romance.

— Un manechin? Vrei ca eu să fiu un manechin?

— Da. Nu-ţi va lua decât câteva ore şi ai putea deveni celebru.

Celebrul reporter investigator devine fotomodel pentru romane de dragoste. Era exact ce-i lipsea, să apară

pe coperta unei reviste sexy, când de fapt încerca să rămână neobservat.

Dan trase un scaun şi se aşeză. Gândul îl făcu să simtă cum ţesătura de dril îşi pierde apretul.

— Ia-o de la început, îngerule, iartă-mă, Hannah. Ai venit la închisoare ca să iei un tip care urma să devină model pentru coperta unei reviste?

— Pentru coperta unei cărţi. Tulburată, Hannah aşeză castronul cu salată pe bufet şi luă farfurii din dulap. În timp ce vorbea, luă nişte lăptuci şi o cutie de uscăţele.

— Eu sunt Hannah Clendening, editor-şef al romanelor Fantasy Romånce. Caut un bărbat care să ilustreze coperta lunii ianuarie. Răzor Cody, eroul cărţii, tocmai a fost declarat nevinovat de crima pentru care fusese

întemniţat. Acum el caută să se răzbune. Iar obiectul răzbunării lui este domnişoara Rachel Kimbel. Eu pe Răzor îl caut.

— Bărbatul tatuat, cu cea mai provocatoare respiraţie şi cei mai puternici muşchi de pe pământ. Ştiu.

— Exact.

— Ai omis „splendid”.

— Asta a fost completarea lui Daisy.

— Iar Daisy este?

— Asistenta mea editorială. Iar Dan este?

— Dan Bailey este un idiot excitat şi de asemenea corespondent de presă.

— Dan Bailey, oh! *

— M-am gândit că s-ar putea totuşi să-ţi aduci aminte. Dan Bailey, reporterul care a dezvăluit povestea

şefului uneia din agenţiile noastre naţionale, mituit cu un milion de dolari de către un comerciant de arme din Hong Kong.

— Exact. Eşti omul care îşi asumă toate riscurile. Probabil că duci o viaţă palpitantă.

Dan ar fi putut să-i spună că nu mai fusese palpitantă cam demult. Pentru fiecare rău pe care îl demasca, existau sute care nu puteau fi date în vileag. Iar uneori oameni nevinovaţi sufereau de pe urma articolelor lui. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le rezolve. Poate că articolul la care lucra acum va fi un început.

— Îmi pare rău. Nu te-am recunoscut.

Hannah îl cunoştea după reputaţia lui. Toată lumea din domeniul editorial

îl cunoştea. Băiatul rău al ziaristicii, bărbatul care căuta să-şi câştige prietenia agenţilor de bursă influenţi şi a elitei avute şi căruia îi plăcea stilul de viaţă al acestora.

— Presupun că nu vrei să-mi spui ce căutai în închisoare.

— Exact. Nu vreau.

— Acum înţeleg de ce erai nerăbdător să dispari. Unul din acei reporteri te-a recunoscut.

— Corect, îngerule. Acum curiozitatea lui este stârnită, iar tu eşti implicată.

Hannah simţi un nod în gât. Cel puţin bine că nu spusese şi despre ea că era stârnită, deşi nu ar fi greşit prea mult. Daisy avea dreptate, un bărbat adevărat o tulbura în cu totul alt mod decât eroii cărţilor ei.

Hannah umplu paharele cu ceai cu gheaţă şi puse ceainicul pe bufet.

— Ai fost chiar întemniţat acolo, nu-i aşa?

— Nu cred că este nevoie să cunoşti mai mult decât ştii.

— Cum intenţionai să ajungi în oraş? Pe jos?

— Nu, Pete, prietenul meu, ar fi trebuit să mă aştepte mâine. Ei însă m-au eliberat astăzi, l-am lăsat un mesaj pe robotul lui, dar se pare că nu l-a primit. Pot să folosesc telefonul tău?

— Sigur, este pe birou. Ea făcu un gest cu mâna, arătând spre colţul unde se găsea biroul, dacă reuşea să se strecoare printre vrafurile de manuscrise care ocupau spaţiul rămas liber din jurul calculatorului. Îl privi cum traversa camera şi scăpă un oftat

plin de regret. Nu era un criminai cu toporul, dar nici sigură nu. Era că el va consimţi să devină modelul unei coperţi.

Pentru o clipă, îi păru rău că îi corectase impresia că ea i-ar dori trupul. Hannah întotdeauna se condusese doar după instinct, iar acum acesta îi spunea că pierduse una din cele mai mari ocazii din viaţa ei: o probă personală cu Dan Bailey, cel mai fierbinte amant de la chiriaşul lui Lady Chatterley încoace.

Ea luă două farfurii pe care le aşeză pe o tavă. Puse pe ele lăptuci, luă apoi o porţie mare de salată şi o puse deasupra, ascultând în acelaşi timp conversaţia care se purta.

— Pete, unde naiba ai fost?

Oaspetele ei neaşteptat ţinea

receptorul cu bărbia în timp ce cu mâinile îşi încheia cămaşa. Fără să ştie că era privit, el îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi-şi aranjă cămaşa înăuntru, căznindu-se să întindă materialul mototolit. Hannah înghiţi în sec. Simţea din nou senzaţia pe care picioarele păroase ale păianjenului i-ar fi produs-o pe piele.

— Şi nu ai primit mesajul meu prin care îţi spuneam că voi fi eliberat mai devreme? Nu, nu este nevoie să vii după mine. M-a luat altcineva.

În timp ce vorbea, începuse să-i studieze absent calculatorul, deschizându-l. Nu, Wes Varden era acolo. Nu, nu cred, dar mă tem că m-a ’dentificat. Cred că am să mă ascund vreo câteva zile. Ai să mă acoperi, da?

Hannah mai puse pe tavă şi două

şerveţele, luă uscăţelele şi se îndreptă spre uşile glisante care dădeau pe terasă.

— Masa este gata, Dan. Să aduci ceaiul pentru că vom mânca aici.

Dan încuviinţă din cap şi continuă să vorbească.

— La drept vorbind, da. Sunt cu o femeie.

Hannah nu mai auzi restul conversaţiei. Deja trăsese cu urechea fără ruşine şi brusc nu voia să asculte mai mult.

Câteva minute mai târziu, Dan o urmă afară, expresia lui reflectând impresia pe care i-o făcuse portul. Ţărmul avea forma unei semilune şi adăpostea docurile pentru bac, motelul şi câteva firme, unele din ele datând de pe vremea bunicului ei, când locuitorii

erau pescari şi constructori de nave.

Priveliştea avea o frumuseţe de talia celor aflate pe vederi – apa albastră, bărci de pescuit de toate felurile, iahturi şi un cer splendia.

O briză puternică de primăvară înălţa valuri înspumate, care se ondulau, sclipeau şi se izbeau de peretele de stânci care susţinea docurile.

— Este un loc desăvârşit, îngerule.

— Ascultă, domnule Bailey…

— Dan. Cred că putem să renunţăm la formalisme, nu-i aşa?

— Ascultă, Dan, să lămurim un lucru. Eu nu sunt înger, nici al dumitale, nici al altcuiva.

— Bine. Îmi place ca femeile mele să fie şocante.

— Eu nu sunt femeia dumitale. Şi

nici şocantă nu era, dar nu se putea spune că nu era ispititoare.

— Unu şi cu unu fac doi. Dacă cu sunt bărbatul tău, atunci tu eşti femeia mea.

— Dacă vei deveni eroul meu din ianuarie, îmi vei spune. Domnişoara Clendening”.

— Nu cred că voi putea să lucrez într-o astfel de atmosferă.

— Ei bine, poate că vei putea să-mi spui Hannah.

— O.K., atunci Hannah începând de acum

Spune-mi despre acest proces de aroma-specif că-fiecărei-luni. Unde îi găseşti însă pe ceilalţi eroi? Şi câţi sunt?

— Stai jos, Dan. Tu vei fi al doisprezecelea. Ceilalţi vin din partea

unor agenţii, prieteni, de pe stradă. Unul a fost un jucător profesionist de baseball.

— Îi alegi după meserii sau strict după înfăţişare?

Poate că asta nu era o idee rea. Dan întotdeauna căuta subiecte deosebite. Într-o lună se putea ocupa de o crimă, în următoarea de un subiect politic, iar apoi de ceva care să emoţioneze inimile cititorilor, cum ar fi adopţiunile de copii din România!

Ridicându-şi furculiţa să mănânce. Dan Bailey schiţă liniile pentru un posibil articol despre femei frumoase care îşi alegeau bărbaţii după calendar, lunar. Nu văduve îndoliate care deveneau victime ale unor bărbaţi nebănuiţi, ci blonde ispititoare. Cercetările pentru un astfel de articol

erau de partea lui. Iar Hannah Clendening era ţinta perfectă. Gândul acesta îi încolţi în minte.

— Procesul de selecţie variază de la carte la carte.

Hannah aşteptă până ce el începu să mănânce, apoi se ridică şi se îndreptă spre bucătărie.

— Scuză-mă un moment, te rog. Ar fi mai bine să o sun pe Daisy, pentru că este în stare să vină cu taxiul până aici. Iar bugetul nostru nu ne permite chiar atât.

Dan o urmări cu privirea cum formează numărul apăsând pe butoanele telefonului. Vorbi, apoi aşteptă destul de mult, după care vorbi din nou. După ce închise, ea se uită prin uşile de sticlă şi-i surprinse privirea. Expresia de vinovăţie apărută

brusc pe chipul ei îi confirmă că nu Daisy fusese cea cu care vorbise.

În timp ce se întorcea la masă, Dan îşi dădu seama că ea se certa în gând cu ea însăşi.

— A garantat pentru mine?

— Cine?

— Căpitanul de poliţie. Nu pe el l-ai sunat?

— Da. Căpitanul Joe va lua legătura cu judecătorul care te-a condamnat.

Dan mesteca gânditor, căutând să găsească un loc unde să-şi fixeze privirea, altul decât picioarele ei. Încercă pe părul ei. Fără niciun rezultat. Era mătăsos, ar prin mişcarea lui părea să-i accentueze cuvintele. Nici ochii nu erau o idee prea bună. Erau albaştri, atât de intenşi, încât dădeau

senzaţia că folosea lentile de contact.

Căută un defect la femeia care stătea vizavi de el, căută şi în final îl găsi. Avea degete lungi şi subţiri, încoronate de unghii frumoase, înfricoşătoare, roşii. Toate erau la fel, cu excepţia uneia. Unghia de la degetul mare drept era acoperită de un bandaj.

Un defect, o vulnerabilitate! Ar fi vrut brusc să strige, dar îşi stăpâni reacţia, imaginându-şi acel deget între buzele ei pline, seducătoare, care cereau să fie sărutate până ar fi devenit

Răspunzând parcă închipuirii lui, ea îşi băgă în gură partea laterală a degetului şi începu să muşte absentă pieliţa acestuia.

— Deci? Unde ne va conduce asta? întrebă el, tonul din vocea lui indicând în mod clar că se referea la slujbă, deşi

nu era ceea ce de fapt voia să afle.

— Uite, Dan, lasă-mă să-mi aşez cărţile pe masă.

— Ascult.

Roşu.

Ea ridică paharul cu ceai cu gheaţă şi luă o înghiţitură lungă.

— Am crezut că, în sfârşit, am găsit bărbatul potrivit pentru coperta cărţii. Deja ţi-am explicat că nu mai pot să-l aştept pe Terry. Pur şi simplu va trebui să consider că nu eşti un tip deloc rău. Executarea fotografiilor este programată pentru mâine, deoarece atunci este singura zi liberă a fotografului meu. Va trebui să fii modelul meu.

Dan nu avea intenţia să fie manechinul ni!

Mănui. Reputaţia lui profesională

va avea de suferit când asociatul lui va afla că a pozat pentru coperta unui roman de dragoste. Dar nu putea să reziste disperării din vocea ei, atunci când îi explică situaţia. Poate se va gândi la un alt. Răspuns.

— Ce face de fapt un model de copertă?

— Aceasta era înţelegere pe care am avut-o cu Terry. Vei fi fotografiat în diferite ipostaze, singur. După aceea voi introduce o manechină şi vom repeta iarăşi procesul pentru scena cuceritoare. Odată ce vor fi gata fotografiile-test, le voi selecta pe cele după care se vor întocmi desenele.

— Scena cuceritoare?

— Da, când eroul îmbrăţişează eroina. Scriitorii le urăsc, dar cititorii nu. Noi am încercat să facem

prezentările puţin altfel. Coperta din faţă înfăţişează numai eroul, iar cea din spate, îmbrăţişarea.

— Şi apoi ce urmează?

— Vei rămâne aici până vor fi developate negativele şi voi fi sigură că fotografiile sunt bune. Apoi vei fi liber să pleci. Artiştii plastici vor picta imaginea după fotografie.

— Şi desenul va arăta la fel ca mine?

— Sper din tot sufletul.

— Atunci va trebui să refuz.

— De ce? Ştiu că totul îţi sună ciudat. Îţi promit că nu va fi greu.

Dan ar fi putut să se contrazică. De când o zărise pe Hannah Clendening, trupul lui se simţise de parcă ar fi fost implantat într-un vulcan noroios, temperatura oscilând de la cald la

fierbinte.

„Respiră repede, îşi spuse el. Animalele gîfâie când sunt supraexcitate, pentru a se răcori”. Drace, şi el era practic excitat acum, de aceea îi era atât de cald.

— Nu pozatul este problema. Probabil aş putea să trec peste asta, toate lucrurile fiind la fel, dar nu vreau ca fotografia mea să fie răspândită pe toate rafturile. Trebuie să-mi protejez imaginea de profesionist. N-aş vrea deloc ca lumea să creadă că investighez poveşti de dragoste.

— Şi tu crezi că, apărând pe coperta cărţii mele, îţi vei strica reputaţia? Eu nu cred. Cel puţin, poveştile mele sunt înălţătoare.

— Înălţătoare este cuvântul-cheie aici. Am fost închis trei luni. Nu cred că

asta ar fi mişcarea cea mai inteligentă, îngerule.

Hannah încercă să nu râdă. Se luptă din răsputeri să-şi stăpânească zâmbetul care îi mustăcea la colţurile gurii, dar pur şi simplu nu reuşi să-şi controleze mintea şi să nu-şi imagineze cele spuse.

— Dan Bailey lucrând sub acoperire? O misiune înălţătoare? Ei bine, da, experienţa în acoperiri este binevenită, reuşi ea să rostească; glumind. Şi de asemenea şi înălţătoare, în special pentru această slujbă.

— Hannah! începu el.

Apoi izbucni în râs. Acest lucru îl surprinse până şi pe el. Uneori clar şi plăcut, alteori un chicotit sec şi cinic şi de multe ori un hohot dispreţuitor era modul în care se putea caracteriza

râsul lui. Dar un hohot adevărat, care să pornească dintr-un murmur firav şi care să capete proporţii pe măsură ce înţelegea jocul de cuvinte era ceva rar.

— Nu asta am vrut să spun, zise el într-un sfârşit.

— Ştiu. A fost groaznic din partea mea să râd. Adevărul este că sunt disperată. Nu există ceva ce ţi-aş putea oferi ca să te facă să te răzgândeşti? Banii nu sunt prea mulţi, dar sunt suficienţi pentru timpul pierdut. Şi nu ar fi prima dată când te-ai afla pe coperta unei cărţi.

— Nu este vorba de bani. Ci de expunere şi de timp. Şi eu am un termen final. Şi va trebui să găsesc un loc unde să mă pot aşeza şi să scriu acest articol cât îl am proaspăt în minte şi mai pot face uz de sursele mele.

— Ai nevoie de un loc unde să scrii? în regulă, vei avea unul. Acolo este calculatorul. Am o imprimantă, un modem şi un fax. Ce altceva îţi mai trebuie?

— Linişte şi niciun fel de sustrageri. Ştii, Hannah, nu există posibilitatea ca tu şi cu mine să putem lucra în aceeaşi casă fără să nu ne distragem unul altuia atenţia.

— Dan, este puţin probaDil ca lumea să ştie că modelul de pe copertă este Dan Bailey, numai dacă bineînţeles nu le spui. Numele tău nu va apărea pe carte. Autorii noştri întotdeauna trimit fotografii ale unor oameni celebri pentru a fi folosite pe coperţile cărt;, or lor. N-o să-ţi vină să crezi de câte ori l-am folosit pe John F. Kennedy Jr. Ce zici de asta?

Dan termină de mâncat şi puse cuţitul şi furculiţa pe mijlocul farfuriei. El îşi privi ceasul şi se ridică de la masă.

— Nu ştiu. Poate. Ai un televizor?

— Da, în dormitor. La etaj. De ce?

— În dormitor? Era uşor de priceput. Cu cât încerca mai mult să-şi concentreze atenţia la muncă, cu atât era mai evident că trebuia să părăsească Port Jefferson pentru a-şi putea termina treaba.

— Da. De obicei ajung acasă târziu. Nu prea apuc să mă uit la televizor decât dacă sunt în pat. Hai să ţi-l arăt.

— Nu te deranja. Îl găsesc eu.

O lăsă curăţând masa, dar, în timp ce strângea, ea îl urmări cu privirea cum urcă scările.

Camera în care se afla televizorul avea un pat mare de stejar, cu tăblia de la cap şi rama de la bază masive. Existau şi uşi de sticlă care se deschideau într-un balcon. În faţa uşilor se afla un telescop antic din alamă montat pe timona unui căpitan. Încăperea era deosebit de curată şi aproape austeră prin simplitate.

Nu existau scaune, ci doar un pervaz mare care nu oferea un loc confortabil de privit la televizor. Se aşeză pe pat, luă în mână telecomanda şi deschise televizorul pe unul din cele mai profesionale programe de ştiri.

Urmări câteva minute emisiunea, aşteptând reportajul pe care îl voia – II Don părăsind închisoarea, în compania subordonaţilor şi avocaţilor lui. Şi iată, acolo era şi el, depărtându-se din faţa

camerei de luat vederi.

Tocmai când Wes Varden îl striga, filmul se încheie, iar obiectivul camerei se fixă din nou pe crainic.

La naiba! Dintre toţi oamenii pe care ar fi putut să-i întâlnească la ieşirea din închisoare, trebuia să dea peste Wes. Şi ştia că Wes era un reporter prea bun ca să uite ceea ce văzuse. Revista Celebrity era în căutare de vâlvă, iar ieşirea lui Dan din închisoare putea să devină un subiect mai senzaţional decât II Don, mai ales că era implicată şi o frumoasă blondă. Wes scria murdar şi putea să inventeze ceva, chiar şi atunci când de fapt nu exista nimic. Până mâine Wes va afla cine era Hannah şi unde locuia.

Dan se îndreptă spre fereastră. De ambele părţi erau rafturi pline cu

volume colorate: colecţia Fantasy Romînce. Avea dreptate în legătură cu bărbaţii de pe coperţi. Erau diferiţi, interesanţi şi foarte masculini, fără să fie aduşi de pe plaja Malibu. Iar femeile erau la fel de tulburătoare.

O văzu pe Hannah pe terasa de jos. Briza oceanului îi răvăşea părul şi îi lipea bluza de mătase de sânii plini. După ce închise televizorul, coborî scările şi rămase în pragul uşii, de unde o privi vreme îndelungată. Ştia că acesta era ultimul loc în care ar fi trebuit să fie. Chiar dacă ea ar fi stat sus, iar el ar fi lucrat la birou, ea tot l-ar fi distras. Drace, ea va continua să-l distragă chiar dacă el se va muta în oraş.

— Ai aflat ce voiai să ştii? întrebă Hannah.

— Poate. Unde este înregistrată maşina ta?

— De ce?

— Wes Varden este reporter la cea mai scandaloasă gazetă. Dacă se află pe urmele mele, trebuie să fac planuri.

— De ce ar fi Wes Varden pe urmele tale?

— Pentru că nu i-ar face plăcere mai mare decât să mă discrediteze şi să-mi fure reportajul. La un moment dat era la revista World Today. A pierdut un post pe care spera totuşi să-l obţină şi crede că eu am fost responsabil de asta.

— Maşina este închiriată de firma mea, răspunse Hannah, aducându-l pe Dan înapoi în prezent. Are o tăbliţă cu numărul de înmatriculare al oraşului, iar numele meu nu figurează pe ea.

— Ei bine, asta îl va întârzia, dar nu îl va opri.

— Ce importanţă are? întrebă ea curioasă. Odată ce vei scrie articolul, toată lumea va şti.

— Da, spuse el, dar între timp Wes este pe cale de a apărea cu un articol senzaţional despre noi.

(Cajjxt0lul 3

Hannah zări sosind maşina poliţiei şi ieşi în faţa uşii ca să-l întâmpine pe căpitan.

— Intră, Joe. Nu trebuia să vii până aici.

— Ştiu. Nu sunt în misiune oficială, dar nu am putut să ies din tură fără să trec pe la centru. Te simţi bine, Hannah? Joe traversă agale camera, pipăi spătarul canapelei, colţul biroului, de parcă ar fi intenţionat să-i facă o

ofertă pentru ele.

— Sunt bine. Tocmai l-am convins pe domnul Bailey că reputaţia lui nu va avea de suferit dacă va fi model pentru coperta cărţii mele.

Joe se încruntă.

— Nu cred că asta îi va afecta reputaţia, dar nu sunt sigur de a ta. Judecătorul a garantat pentru el, dar eu parcă tot nu aş avea încredere. Unde este?

— Chiar aici, răspunse Dan, intrând de pe terasă prin uşile larg deschise. Stai liniştit, şefule. Reputaţia mea nu face o para chioară. Dar bănuiesc că deja ai auzit asta, nu-i aşa?

— Las-o mai moale, băiete. Ce te-a ofensat atât de tare?

Dan ştia că până acum Joe Dunn se convinsese că el era cine spusese că

era. Şi nu putea să-l învinovăţească pe Joe pentru că era preocupat de Hannah. Era genul de femeie care atrăgea bărbaţii şi buclucul fără să vrea.

— Am petrecut trei luni în închisoare, căpitane. Vinovat sau nu, enervează atunci când cineva devine bănuitor.

— Aşa se întâmplă când lucrezi cu elemente criminale. Dar nu te îngrijora. Aici te afli în mâini bune. Am vrut numai să mă asigur că ai înţeles corect intenţiile lui Hannah.

Dan începu să râdă sec.

— Să înţeleg corect? Sunt cules de pe drum de o fată frumoasă care râvneşte trupul meu şi crede că sunt un oarecare Răzor. După care îmi spune că a întocmit un contract pe care trebuie

să-l onorez. Cum aş fi putut să nu înţeleg corect?

Hannah îl înţelegea pe Dan. Dar nu îndrăzni să cedeze impulsului ei de a râde. Era timpul să se comporte ca un editor. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se scuze.

— Îmi pare foarte rău, Dan. Îmi dau seama că s-ar putea să fii dezorientat din cauza celor întâmplate. Eu într-adevăr mă străduiesc să-mi fac eroii umani, dar Răzor este un proscris imaginar. Tu eşti ceva adevărat. Îţi promit că numai trupul tău vreau să-l folosesc, identitatea îţi va rămâne confidenţială.

Dan îşi ridică o sprânceană şi aruncă spre căpitanul de poliţie o privire nepăsătoare.

— Ce să mai spun, căpitane, am

să-mi odihnesc figura.

În acea clipă, ajunse Daisy. Deschise uşa şi intră şchiopătând, intuind zarva căreia prezenţa ei avea să-i pună capăt.

— Ce cauţi aici, Daisy? întrebă Hannah. Ar fi trebuit să rămâi acasă să-ţi odihneşti glezna.

— Şi să pierd întâlnirea cu Răzor Cody în carne şi oase? Nu în viaţa asta. Unde este? întrebă Daisy, târându-se pe lângă Joe şi opnndu-se brusc în faţa lui t) an Bailev. Ea înclină din cap apreciativ. Trebuie să mă plec în faţa ta, Hannah, de data aceasta chiar te-ai autodepăşit. Este perfect. Ce vei face în privinţa lui Rachel?

— M-am gândit să-i pun o perucă blondă modelului care a pozat pentru Stacy, eroina cărţii din luna trecută.

— Nu merge, Hannah. Este scundă. Dan este Heathcliff în mlaştină, întunecat, deprimat. Trebuie să aşezi lângă el o blondă înaltă, mlădioasă. Lumină şi întuneric. Pasiune şi Inocenţă. Foc şi Gheaţă.

Chipul lui Joe avea aproape aceeaşi expresie încurcată ca a lui Dan.

— Este prea târziu pentru asta, Daisy. Ea a fost deja angajată. Nu uita că este weekend. Executarea fotografiilor a fost programată pentru mâine.

Daisy continuă să-l studieze pe Dan.

— Ceva e-n neregulă? rosti el tărăgănat, în cele din urmă.

— Absolut nimic, dragule. Nu văd nimic ce aş putea să schimb, decât poate vârsta ta. Ba nu, Dacă ar fi să

aleg cu grijă, aş lăsa-o pe a ta în pace şi aş schimba-o pe a mea. Ce părere ai despre femeile mai în vârstă?

— Depinde de femeie. Pot să mă las cucerit.

— Ah, ai şi simţul umorului. Dar tatuaj?

Dan începu să-şi desenele cămaşa.

— Vrei să-l vezi şi tu?

— Nu, este în regulă. Daisy se aşează pe unul din scaunele de la bar şi-şi sprijini glezna de unul alăturat. Hannah, este de-a dreptul Răzor. Stacy este prea scundă. Cred că ne trebuie o eroină înaltă. Aşază-te lângă el.

— Daisy, nu te prosti…

— Nu mă prostesc. Cred că îţi dai seama la ce mă gândesc.

Daisy se ridică şi sărind într-un picior îl întoarse pe Dan spre oglinda

de deasupra căminului. Îi făcu apoi un semn lui Hannah să se aşeze lângă el.

— Daisy, stai jos! spuse Hannah exasperată.

— Vino aici şi am să stau.

Hannah ridică palmele într-un gest de resemnare şi păşi spre oglindă. Daisy, pe cât era de loială, pe atât era de încăpăţânată. Tot restul personalului o suporta cu dragoste.

— Nu, o direcţionă Daisy, aşază-te în faţă.

Dan, pune-ţi braţele în jurul taliei ei.

Dan înclină supus capul şi urmă instrucţiunile lui Daisy.

— Nu este nevoie, Daisy, protestă Hannah, păşind în faţă. Era obişnuită cu Daisy, dar ştia că unii o găseau puţin sâcâitoare. Hannah îşi întoarse capul

pentru a se scuza faţă de Dan pentru comportamentul autoritar al asistentei ei.

Braţele lui Dan se strânseră în jurul lui ei în clipa în care privirile lor se întâlniră. Hannah ar fi putut să-şi păstreze echilibrul, dacă ei nu s-ar fi atins. Camera părea să se învârtească, iar lumina se rotea în jurul lor ca un carusel scăldat de culori mişcătoare şi scliplitoare. Buzele lui Hannah se despărţiră. Încercând să vorbească, pulsul ei începu să vibreze puternic. Ar fi vrut să spună ceva, dar cuvintele i se poticniră în gât.

Nici lui Dan nu-i era mai bine. Se lăsase prins de fantezia femeii. Avea totuşi o datorie faţă de ea. Fusese destul de Dună că-l scosese din zona închisorii şi-i permisese să se

folosească de calculatorul ei pentru a-şi scrie reportajul. Şi în plus era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse în ultima vreme, dar această bruscă înflăcărare care apăruse la atingerea lor era ceva ce nu luase în calcul. Apărarea lui era la pământ, trupul îi era pregătit pentru un răspuns care ameninţa să explodeze. Acum el o ţinea de parcă ar fi fost singurele persoane din cameră.

— Oooh! Am ştiut! chicoti Daisy, jubilând. Mai bine te-ai da în spate, Joe, pentru că ne aflăm în pericolul de a dispărea încet.

— Aşa se pare, aprobă Joe, atenţia lui fiind atrasă mai mult de Daisy decât de Hannah.

Daisy bătu din palme.

— Este tulburător! Ah, Basil St.

John, bărbatul misterios, fără mască şi Brenda cu stele în ochi.

Joe clătină din cap neîncrezător.

— Îţi dezvălui vârsta, Daisy. Numai noi, bătrânii, ştim despre Brenda Starr şi bărbatul e> misterios. Nici măcar nu cred că filmul acela a trecut dincolo de Brooklyn.

— Nu te lua de Brooklyn, căpitane. Eu sunt din Brooklyn şi ştiu să apreciez un lucru bun atunci când îl găsesc.

Menţiunea lui Daisy referitoare la stelele din ochii ei destrămă vraja pentru Hannah. Ea înghiţi în gol şi-şi concentră atenţia din nou la oglindă. Daisy avea dreptate în legătură cu comparaţia. Dan Bailey era mai şocant decât orice bărbat misterios. Şi existau stele în ochii ei.

— Ai dreptate, zise ea, cu vocea

tremurând uşor. Modelul lui Stacy nu este potrivit. O să sun să-mi găsească o blondă înaltă.

Dan, aflat încă sub influenţa momentului, îşi strânse încleştarea. Cuvintele lui îl surprinseră până şi pe el.

— Deja avem una – pe tine.

— Pe mine? Eu nu sunt manechin.

— Şi eu sunt?

— Dar tu… a-adică este cu totul altceva. Ce va crede personalul meu? Eu trebuie să lucrez cu aceşti oameni.

Părea copleşită de panică. Ce naiba? Dan se gândi că în trecut, pentru a putea obţine informaţii pentru subiectele lui, făcuse altele mult mai rele. Ea îi promisese că nimeni nu va afla numele lui, iar el îi datora ceva pentru că îl salvase. În plus, exista ceva

tulburător în acei ochi strălucitori, care îl priveau fix în oglindă.

— Singura modalitate în care am să fac acest lucru, Hannah, este ca tu să te afli lângă mine.

Am să pozez pentru coperta cărţii tale, iar apoi am să rămân aici să-mi scriu articolul. Acestea sunt condiţiile mele. Dacă vrei – bine, dacă nu iarăşi bine.

Pete va face mare tămbălău şi îl va condamna pentru că luase o decizie total iraţională bazată numai pe un sentimentalism demodat… Deşi era de acord, Dan auzea o voce lăuntrică care îl îndemna să iasă din viaţa lui Hannah cât mai putea încă.

Dacă Wes îi găsea, erau pierduţi. Resemnarea se citea pe faţa lui, resemnare şi îngrijorare. Hannah le

observase şi le înţelesese, căci se potriveau gândurilor ei. Bărbatul era un libertin, un nonconformist, căci altfel precis nu ar fi acceptat. Ea fusese la fel de nechibzuită, deoarece ştia că nu va refuza. Dacă ochii erau într-adevăr ferestrele sufletului, atunci era pierdută, deoarece ai ei trimiteau semnale ori de câte ori ea aproba din cap.

Daisy o fi având înţelepciune maternă şi sinceritate prosteasc㠍 dar se înşelase în privinţa unui lucru. Hannah nu era atât de cucerită de eroii ei imaginari, încât să nu-şi dea seama când se afla în faţa unui bărbat adevărat.

Iar Dan ştia că ea era conştientă de acest fapt.

Şi el înclină din cap.

Joe plecă după ce purtă în şoaptă o conversaţie cu Hannah referitoare la ce era înţelept să facă şi după ce îl avertiză pe Dan că va fi urmărit. Hannah promise că va fi atentă. Îi oferi lui Daisy camera ei din copilărie, lui Dan dormitorul principal, iar pentru ea îşi rezervă canapeaua.

— Nici vorbă, se opuse Dan. Eu voi ocupa canapeaua.

— Iar picioarele îţi vor atârna peste margine, argumentă ea. Team forţat prin vicleşug să lucrezi pentru mine, cel puţin lasă-mă să-ţi ofer un pat confortabil. În definitiv, bănuiesc că saltelele din închisoare nu sunt cine ştie ce.

— Am dormit şi pe mai rele.

Stăteau în holul de la etaj, despărţiţi de numai câţiva centimetri.

Hannah începu să se mişte în jurul lui Dan. În acelaşi moment, Dan se depărtă. Se atinseră şi-şi evitară privirile. Dar răul fusese făcut. Dorinţa apăru între ei ca un câmp magnetic.

— Vreau să te simţi cât mai confortabil, spuse ea încet. Încordarea ţi se vede pe faţă.

— Ascultă, Hannah, singura modalitate prin care am să scap de încordare va fi să împărţim acelaşi pat, dar nu cred că acest lucru se va întâmpla cu o doamnă de Companie.

— Nu, nu cred. Adică… acesta este un aranjament profesional, nimic mai mult. Abia dacă ştiu câteva lucruri despre tine. O legătură personală nu ar fi un lucru prea inteligent.

— Ai dreptate, îi întrerupse vocea lui Daisy. Cred că ne trebuie pe copertă

expresia lu «Răzor „de dinainte”, nu cea „de după”. Eu sunt gata de masă. Voi?

Cina era ultimul lucru pentru care Dan era gata, dar bine cel puţin că era un act fizic asupra căruia se putea concentra. El se întoarse şi începu să coboare scările, tulburat încă de expresia „de după” pe care Daisy o menţionase.

Daisy îl urmă pe Dan şi, până să se dezmeticească, acesta se pomeni răzând brânză pentru pizza, în timp ce ea, stând pe scaun, pregătea coca şi sporovăia neîncetat despre Hannah.

— Hannah este inima companiei. A venit cu ideea colecţiei Fantasy Românce şi a angajat întreaga echipă.

— Sunt surprins că două volume pe lună sunt o afacere destul de

profitabilă ca să intereseze un editor.

— Nu ar fi, numai că, pe lângă compania de publicaţii literare din care facem şi noi parte, proprietarul mai deţine câteva ziare şi un post de televiziune, şi astfel se investesc practic banii iniţiali. Nu spera să ne afirmăm în mai puţin de doi ani. Noi însă aproape am reuşit şi asta din cauza lui Hannah.

— Nu, din cauza lui C.C., spuse Hannah şi aşezându-se pe un scaun din faţa bufetului îşi privi partenera frământând aluatul. El este gata să fixeze profituri rezonabile în loc să facă din control un punct esenţial. Eu nu-i aprob stilul de viaţă, dar, din punct de vedere profesional, îl respect.

Dan simţi brusc o durere neaşteptată de invidie cauzată de legătura care exista între Hannah şi

editorul ei. Nu îşi imagina că era posibil ca el să aibă o legătură cu o sclavă a muncii aşa cum era Hannah. Văzuse destule femei carieriste în trecut. Nu avea nimic împotriva lor. Cel puţin el nu se considera misogin. Dar era prea încăpăţânat, prea puternic, ca să aibă de-a face cu astfel de femei în viaţa personală. Îi plăceau femeile mai maleabile. Ei bine, poate era puţin misogin. Începu să radă din nou cu mai multă forţă, trecând pe râzătoare ultima bucăţică de brânză.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat? se grăbi Hannah spre el, observându-i mâna julită.

— Mi-am rănit… degetul, spuse Dan încet, fixându-şi cu greu privirea pe Hannah.

— Nu-l atinge! rosti răspicat Daisy. Nu vreau ca Brânza să se topească înainte de a fi în cuptor. Adu un bandaj, Hannah. Daisy o îndrumă pe scări, după care se întoarse şi examină degetul lui Dan.

— Este o nimica toată, protestă Dan şi, înfăşurându-şi degetul într-un şerveţel, părăsi brusc bucătăria înăbuşitoare şi ieşi pe terasă.

— Ai dreptate, zise Daisy cu glas ridicat, vorbind singură în timp ce îşi concentra toată atenţia la aluatul ei. Suge-l. Astfel întotdeauna te simţi bine. Cel puţin aşa spune Hannah.

Gâtul lui Dan se încordă. Limba i se înnodă. Avea viziuni că gusta cu totul altceva, ceva plăcut şi feminin. Ţinea încă şerveţelul în jurul de getului. Niciodată nu-şi supsese degetul în

copilărie. Dar văzuse degetul lui Hannah. O văzuse iritându-şi-l cu buzele. Poate că el… La naiba! El era cel răscolit.

Pizza lui Daisy era bună. Cel puţin aşa consideră Hannah. După ce îşi termină porţia ei, nici măcar nu-şi mai aminti ce anume avusese deasupra.

Daisy continua să vorbească. Dan devenise tăcut şi o privea pe Hannah cu o ardoare care, în loc să se diminueze, creştea tot mai mult.

— De cât timp lucrezi în domeniul editurilor? o întrebă el în cele din urmă pe Hannah.

— De şase ani. Dar tu?

— De zece, dacă pun la socoteală timpul din anii de liceu când am fost curier. Cum ai început?

— Într-o zi am absolvit literatura şi

artele frumoase la Yale şi în următoarea am plecat direct la New York. Până mi-am găsit o slujbă de asistentă editorială la o editură care publica romane de dragoste, am terminat toţi banii pe care i-am moştenit de la bunicul meu pentru a mă întreţine timp de doi ani.

— Dar aceasta a falimentat, interveni Daisy.

A rost unul dintre cazurile nefericite din cadrul acelor trusturi care au înghiţit aproape toate editurile mici. Cărţi extraordinare, dar compania centrală le-a închis.

— Da, aşa s-a întâmplat, recunoscu Hannah, trei luni după ce eu am fost numită editor plin.

— La fel ca în cazul meu. Prima mea slujbă a fost corespondent de presă al ziarului Atlanta Times în cadrul

primăriei. Când acesta a falimentat, m-am mutat la Associated Press.

— Cel puţin nu ai închis-o şi pe aceasta. După prima mea slujbă am fost angajată de o editură renumită. Dar şi aceasta a dat faliment, începusem să mă simt ca o piază rea. Tu ştii ce vrei, dar nu găseşfî pe cineva care să creadă în tine atât cât să-şi asume riscurile.

Cineva care să creadă în tine! Dan ştia precis ce însemna asta. În clipa în care îşi începuse cariera de jurnalist, tatăl lui îi trântise uşa, care şi aşa era pe jumătate închisă, în nas.

Toţi cei din familia Bailey erau avocaţi, judecători, politicieni, iar inamicii lor cei mai de temut erau reporterii. Alăturându-se opoziţiei, Dan sărise în altă barcă, iar barca lui navigase cât de departe putuse.

Păstrase o vreme legătura cu mama lui, dar telefoanele lui păreau să dea naştere la noi confruntări, aşa că în ultimii ani acestea deveniseră tot mai rare.

— Şi cum ai ajuns la Fantasy? întrebă el.

— Îl cunosc pe C.C.Lowen de o viaţă. Când cea de-a doua companie a falimentat, el a riscat şi a adăugat imperiului lui literar o linie de plachete de poveşti de dragoste.

— Ai spus că deţine un ziar? nu-mi este cunoscut numele.

— Este un partener discret. Unii îl consideră chiar rece. Alţii spun că este un om extraordinar care recunoaşte meritele altora pentru realizările companiei lui. În orice cai, reuşeşte să rămână întotdeauna în umbră, dar este

imposibil să nu fie remarcat, dacă Hannah ’s-ar afla la braţul lui.

— Şi ce altceva mai face C.C., în afară de faptul că te lasă să-i cheltuieşti banii pe probe cu bărbaţi?

— Se căsătoreşte.

Asta îl înmărmuri pe Dan. Nu exista nicio legătură evidentă între afirmaţia lui Hannah şi întrebarea lui.

— Ce înseamnă asta?

Daisy eliberă un oftat neîncrezător.

— Ilustrul nostru conducător tocmai s-a căsătorit pentru a cincea oară. Şi de mine nici măcar nu a ţinut seama. Cred că este hobby-ul lui.

— Costisitor hobby, comentă Dan.

— Acesta este C.C., spuse Hannah cu glas stins şi straniu.

Daisy privi deznădăjduită spre masă şi-şi mută greutatea pe glezna

inflamată.

— Am să las vasele în sarcina voastră. Trebuie să-mi văd de gleznă. Eu voi ocupa canapeaua. Aşa nu voi mai fi obligată să urc scările. Trebuie să mă protejez.

— Dar, Daisy… începu Hannah.

— Mai am de pregătit nişte materiale pentru tipar, continuă Daisy. Pot să am încredere în voi?

— Sigur, spuse Hannah.

— ’Probabil că nu, rosti Dan în acelaşi timp. Dar nu va fi nevoie să dormi aici. Am să te ajut eu să urci scările.

O ridică pe Daisy în braţe, o duse în dormitorul de la etaj şi o aşează pe patul înzorzonat ain camera micuţă. El privi în jur.

— Camera unei adolescente?

— Da. A lui Hannah. A locuit aici după ce a murit mama ei. Tatăl ei s-a recăsătorit, dar niciodată nu a izbutit să trimită după ea. Era mult prea apropiată de vârsta noii lui soţii. După ce bunicii ei au murit, ea a fost trimisă la un pension în Virginia.

— Pare puţin cam…

— Goală? Ai dreptate. Hannah întotdeauna călătoreşte cu bagaj puţin. Filosofia ei constă în ideea de a nu te ataşa de lucruri, căci altfel vei suferi dacă le pierzi. Şi a rămas încă la fel. Are cea mai urâtă masă de lucru din tot birouaşul. Nimeni altcineva nu a vrut-o.

— Dar se pare că bunicul ei a iubit-o.

— Evident. Însă era destul de bătrân şi nu se pricepea prea mult la fetiţe. De altfel, era plecat mai tot

timpul. Hannah rămânea cu menajera. Atunci a început ea să se cufunde în paginile cărţilor. Era singură, iar oamenii despre care citea deveneau mai reali decât cei pe care îi cunoştea. Din câte ştiu, eu mă apropii cel mai mult de ceea ce se cheamă o prietenă adevărată. Şi nu aş fi fost, dacă nu aş fi forţat relaţia.

— Dar tatăl ei?

— Încearcă. Dar juriul nu s-a pronunţat încă în legătură cu relaţia dintre ei.

Dan simţi o senzaţie ciudată în stomac. Ştia despre părinţii care îşi abandonau copii. Mama lui nu murise, devenise pur şi simplu soţia unui judecător şi mama unui senator, adică pentru fratele lui, Robert. Nu existase oficial nicio menajeră pentru Dan, ci

doar Matty, bucătăreasa. Ea făcuse tot ce-i stătuse în puţintă pentru fiul cel mic al unei familii ambiţioase.

— Să-ţi aduc geanta, Daisy?

— Mulţumesc, dar mi-a adus-o Joe. Acum; iată bărbatul adevărat din tine. Tot aşa erai şi înainte de a deveni deţinut?

— Îmi pare rău, nu. Eşti curioasă?

— Dragă, întotdeauna sunt curioasă. Îmi plac bărbaţii care trăiesc şi care respiră greu, dacă este posibil. Închipuirile i le las lui Hannah.

Dan se opri în uşă.

— Asta sunt eu pentru Hannah?

— Sper că nu. Şi vreau să ştii că după ziua de mâine am plecat de aici cel puţin câteva zile.

Trebuie să-mi îngrijesc glezna înainte de a începe să mă văd cu Joe.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Sigur că da. Întotdeauna spun tot ceea ce văd.

— Şi ce vezi pentru mine şi Hannah?

— Ei bine, aici am o problemă. Nu pot să văd prin aburul de pe ochelarii mei. Aş spune că dacă nu vă aprindeţi complet amândoi, totul se va transforma într-o întrevedere foarte interesantă.

— Întrevedere?

— Da. Bine că Răzor este un bărbat senzual. Nu aş vrea totuşi ca publicul cititor să fie indus în eroare. Noapte bună, Dan. Ştii, marii atleţi se abţin întotdeauna în noaptea dinaintea unui mare eveniment.

— Am auzit. Rânji. Nu am înţeles niciodată de ce.

— Simplu. Cu cât eşti mai dornic să obţii premiul, cu atât victoria este mai dulce. Vise plăcute, Răzor. Nu-ţi face griji pentru ziua de mâine. Ţine-te tare… sau poate nu ar trebui. Încordarea nu este singurul lucru care se vede în pozã.

Cttajritalul 4

Dan dormi pe canapeaua extinsă. Picioarele lui atârnaseră într-adevăr, iar spatele II durea, dar nu salteaua tare îl ţinuse treaz, ci gândul la cea moale de la etaj.

Şi la femeia care dormea pe ea. În cele din urmă, Dan renunţă să mai stea întins, se scula şi se duse pe terasă, de unde privi luminile navelor care treceau.

În ultimii ani nu prea avusese timp liber. Mereu era pe drumuri, pleca sau

venea de undeva. Despacheta un geamantan şi împacheta altul.

Obosise. Abia acum îşi dădea seama cât era de obosit. Daisy şi Hannah se retrăseseră în camerele lor, lăsându-l să-şi petreacă seara în faţa calculatorului sau admirând stelele. Stelele câştigaseră, stelele şi gândurile îndreptate spre femeia care îl distribuise în rolul unui erou rănit.

Erou rănit. Partea cu rana se potrivea; nu însă în privinţa eroului. Fusese rănit, atât fizic, cât şi sufleteşte.

Un fragment dintr-un şrapnel pe care îl căpătase în Liban îi dădea încă dureri în genunchi atunci când ploua. Iar pentru fiecare nouă corespondenţă care i se repartiza, îi trebuia mult timp ca să-şi găsească entuziasmul.

Fusese convins că astfel făcea

lumea puţin mai bună. Nu era însă sigur că acest lucru îl înscria în categoria eroilor. Dar în seara aceasta se gândi serios la locul unde avea să-l poarte misiunea următoare.

În ciuda încurcăturii în care intrase şi a reputaţiei lui de Don Juan, care nu se dădea în lăiuri să-şi folosească toate cunoştinţele atât din înalta societate, cât şi din lumea lumpenului pentru a-şi realiza articolul, el ştia că era un reporter bun.

Problema principală era că nu îl mai atrăgea. Iar în final, se îndoia că schimbase lumea cu ceva.

Chiar şi aşa, nu era totuşi pregătit să re nunţe şi să accepte o slujbă în spatele unui birou. Ideile erau ieftine ca braga. Se urmărea un fir, se găseau informaţiile ascunse şi se descoperea

adevărul, care altă dată îi oferea satisfacţia finală.

Privi spre apă şi se gândi la reacţia îngrozită pe care o avusese la cererea lui Hannah. După cum se dovedise. Îl amuzaseră în seara aceasta glumele lor cu două sensuri.

Nici prezenţa lui Daisy nu domolise relaţia dintre ei. Seara aceasta fusese distractivă. Iar distracţia existase în doze mici în viaţa lui în ultimii ani. Executarea fotografiilor mâine va fi probabil o altă poveste.

Dan Bailey, model. Asta ar trebui să cutremure familia lui puritană, sudistă. Totuşi, făcuse altele şi mai rele în viaţa lui, inclusiv în noaptea în care se tatuase.

A poza pentru o copertă era probabil la fel de greu cu a pretinde că

era motociclist, când de fapt el nici măcar nu ştia să conducă o motocicletă.

Spera că tot ceea ce trebuia să facă pentru slujba pe care o acceptase nu avea să-l surprindă atât de tare ca botezul primit la intrarea în rândurile bandei – o călătorie prin iad şi o tarantula pe piept.

Obţinuse materialul şi dobândise un vocabular care îi rămăsese mult după ce îşi vânduse articolul şi motocicleta.

Hannah îi spusese că numele lui nu va apărea pe coperta cărţii. Îi spusese că avea nevoie de el şi asta îl făcuse să râdă. Poate că râsul fusese cel care îl determinase să accepte.

Stând la fereastra aflată deasupra terasei, Hannah îl urmărea pe Dan. Nu putea să spună dacă privea atent portul

sau dacă era pierdut în gândurile lui. Ar fi vrut şi ea să poată fi la fel de calmă, în loc să fie atât de agitată. Fiind o femeie care întotdeauna se concentrase asupra muncii ei, se simţi deodată tulburată.

Răzor Cody, eroul care îi captivase întreaga atenţie în ultimele săptămâni, era pur şi simplu eclipsat de Dan Bailey. Nu avea o explicaţie pentru obsesia bruscă pentru un bărbat real. Dar se întâmpla, iar ea nu avea puterea să o oprească.

Hannah se plimbă de la pat la fereastră şi invers, luă apoi manuscrisul unuia din autorii ei preferaţi, dar, după ce îi aruncă o Drivire, îl lăsă jos, fără măcar să aprindă lumina.

Nu putea să înţeleagă preocuparea ei pentru Dan Bailey. El era ca tatăl ei,

genul de bărbat puternic pe care îl evita, mereu pe drum, convins că întotdeauna avea dreptate.

Se întreba oare cum de reuşise el să-şi convingă colegii de celulă că era unul de-al lor. Apoi îşi aminti cum arăta şi cum vorbea atunci când îl întâlnise prima dată.

Aceleaşi trăsături pe care le căuta la modelul ei îl făcuseră să fie ales. Era fericită că nu exista nicio lege care să interzică magnetismul sexual.

Ziua de mâine se contura în faţa ei. De pe acum probabil că el avea rezerve. Ca editor, ea ar fi trebuit să-i facă o prezentare a ceea ce îl aştepta. Era datoare să facă totul cât mai uşor pentru el. O mică explicaţie nu ar fi constituit decât o sensibilizare.

— Sensibilizare, repetă ea, ieşind

din cameră pe hol.

— Mă îndoiesc, se auzi un răspuns caustic prin uşa deschisă de la dormitorul prin dreptul căruia trecuse şi în care Daisy trebuia să fi fost adormită de ore întregi.

— Încă te mai pot concedia, strigă ea, continuându-şi drumul.

Un râs neîncrezător o urmări pe trepte. Noaptea era perfectă, o catifea neagră presărată cu puncte de lumină. Briza dinspre Sound, încă rece, dar pigcută, răvăşea părul lui Dan.

Aşezat pe un scaun de pe terasă, cu picioarele întinse şi încrucişate în dreptul gleznelor, el păru să nu o observe.

— Ce este în neregulă? întrebă ea încet. Nu poţi dormi?

— Nu.

— Ţi-am spus să iei patul.

— Era prea mare pentru o singură persoană. Mi-aş fi simţit conştiinţa încărcată, dacă aş fi fost atât de risipitor.

— Este cam greu să crezi că Dan Bailey are conştiinţă.

— În schimb nu este greu să crezi că tu ai. Aşa-i? Conştiinţa este cea care te reţine?

— Dan, te rog, eu nu sunt tipul acela de femeie, adică nu că nu aş vrea să fac sex cu tine. Sunt sigură că aş vrea. Dar nu când lucrez.

— Şi când nu lucrezi?

— Asta nu se întâmplă aproape niciodată.

— Aşa m-am gândit şi eu.

O vreme rămaseră tăcuţi, amândoi plini de gânduri, de posibilităţi ilogice

şi irezistibile. Hannah ştia că o legătură cu un bărbat ca Dan ar fi o prostie. Până la weekend-ul următor, el va fi plecat.

<nsă ea nu se va alege decât cu suferinţa, dacă îi va permite să se apropie prea mult. Tatăl şi bunicul ei o învăţaseră despre bărbaţii neobosiţi, care mereu sunt pe drumuri.

Dar fiind acolo, mirosindu-i colonia, ascultându-i respiraţia, i se părea că totul este perfect.

— Hannah7

— Da?

— Nimic.

— Ce este? Ce voiai să mă întrebi?

— De ce ai venit aici?

— Pentru că voiam… trebuie să te pregătesc pentru mâine. Adică, nu vreau să ţi se pară mai greu decât este

în realitate.

El gemu.

— Vreau să spun că nu vreau…

— Ba da, vrei. Mă vrei la fel cum te vreau şi eu.

— Nu asta voiam să spun.

— Ştiu. Dar ar fi trebuit. Mi-am petrecut ultimii cinci ani lucrând continuu. Viaţa mea a fost un şir de popasuri, începuturi şi sfârşituri, succese şi eşecuri. Până la acest contract când am avut timp pentru a-mi analiza viaţa şi am constatat cât de puţin am realizat.

— Nu cred asta. Ai făcut ceea ce trebuia să faci, la fel ca mine. Nu ai făcut oamenii să sufere în mod intenţionat şi nu ai făcut nimic ilegal.

— De unde ştii asta?

— Ştiu. Ce sperai să realizezi în

închisoare?

El se gândi o clipă, după care îi dădu răspunsul lui elaborat.

— Am fost acolo să adun material pentru un articol referitor la cât de uşor este pentru oameni să-şi execute pedeapsa într-o închisoare cu minimum de securitate.

— Şi ai găsit ceva nereguli?

— Nu mai multe decât mă aşteptam. De ce?

— Întotdeauna am vrut să scriu. Dar nu am putut să elaborez astfel de materiale. Sunt prea dureroase. Cred că vreau să aduc mai multă bucurie în vieţile oamenilor Niciodată nu aş putea deveni câinele de pază al lumii.

— Nu ştiu precis cât de adevărat mai este asta acum. Motivele noastre sunt determinate de succesul nostru,

iar noi am devenit o adunătură de copii exacte, fără originalitate, mai mult interesaţi în exprimarea opiniei decât în relatarea adevărului. Politicienii şi bancherii controlează presa, întotdeauna au controlat-o.

— Pari destul de deziluzionat.

— Cred că sunt. Eu mă confrunt cu realitatea, în timp ce tu tratezi cu imaginaţia, dar în goana noastră nebună amândoi facem acelaşi lucru.

— Oh! Care este acela?

— Încercăm să ne ascundem în muncă, pentru că nu putem lua viaţa în piept.

— Ooo! O chestiune destul de posibilă, domnule Bailey.

— Aşa precum eşti şi tu, domnişoară Clendening. Şi cred că ar fi mai bine să urci scările înapoi, înainte

de a deveni mai personală decât vreunul din noi doreşte.

— Păstrează-te pentru mâine, spuse ea repede. A fi Răzor Cody este mai palpitant decât a fi ex-condamnat adevărat, îţi promit.

— Şi cum se întâmpla asta”

— Ei bine, pentru început, tu, ca Răzor Cody, te vei îndrăgosti de o femeie frumoasă.

— Aceasta va fi drăguţa Rachel?

— Da. Rachel este eroina.

— Are cumva un pat mare cu baldachin?

— Adevărul este că are.

Hopa! Hannah se simţi încolţită. Răzor făcuse oare dragoste cu Rachel? Da, impresionant, frumos, fantastic. Putea să-i spună oare lui Dan? Nu dacă voia să urce scările singură.

Intrând înăuntru, ea spuse:

— Poate ar fi mai bine să citeşti cartea.

— Cred că nu este vreo aluzie pentru a dooândi o imagine cât mai clară.

— Ei bine, aş putea să-ţi spun titlul cărţii.

— Spune-mi, o rugă el.

— Se numeşte Dimineaţa următoare.

— Vrei ca eu să arăt aşa?

Dan Bailey stătea pe hol într-o pereche de jeanşi indecenţi, cu picioarele depărtate şi cil ochii strălucind. Dacă ar fi avut o armă, până acum ar fi scos-o.

— Dan, nu ne face greutăţi, te rog, spuse Hannah. Vom folosi două scene din carte. Una este mai formală. Deci,

vei purta o haină albă de seară şi pantaloni închişi la culoare. În cealaltă…

— Cealaltă este o scenă în nud, îi întrerupse Daisy. Desigur, nu este nevoie să fii gol puşcă, dacă nu vrei. Trupul lui Răzor nu va fi înfăţişat în întregime. Îl vom arăta numai de la… ah, da, şolduri în sus. Dar va trebui să pozezi în slip.

Dan se holba la cele două femei, încruntarea lui preschimbându-se într-o grimasă.

În ce se băgase? O blondă cu picioare lungi făcea ravagii cu trupul lui, sugerând scene de dragoste. Şi toate acestea aveau să fie imortalizate de un fotograf cu un singur ochi. Dan nu se pricepea prea mult la coperţile romanelor de dragoste, dar ştia despre

imaginaţia sălbatică, în mijlocul căreia aterizase.

Deodată îi veni inspiraţia.

— Dacă cu va trebui să pozez în slip, Mă dame Editor, atunci va trebui şi tu să faci la fel.

— Dar Rachel nu este în secvenţa aceea. Tu şi Rachel apăreţi împreună în scena cu ţinuta de seară. Cealaltă înfăţişează imaginea lui Răzor singur. Numai tu, Dan, şi tatuajul tău.

— Nu. Dacă va trebui să mă fâţâi pe aici pe jumătate îmbrăcat, va trebui să am şi eu o companie. Dezbracă-te, îngerule. Te aştept.

Hannah o privi neajutorată pe Daisy. Will, fotograful, îşi înăbuşi un hohot de râs şi anunţă că era gata. Era de asemenea încadrat în timp, iar Hannah putea să spună, după poziţia

maxilarului lui Dan că, dacă nu se supunea, clişeele nu aveau să fie bune de nimic.

— În regulă. Mă duc să mă schimb. Dar va trebui să faci cel puţin o singură fotografie fără mine.

— Numai dacă faci şi tu la fel.

Hannah ridică din umeri înfrântă şi urcă scările în dorn torul ei. Scoase din dulap costumul de baie turcoaz-metalic şi-l îmbrăcă.

Îşi trecu pieptenele prin păr şi se privi apoi în oglindă. Ar fi trebuit să-şi fi cumpărat un costum întreg. Acesta era mult prea decoltat.

De regulă ea nu punea mare preţ pe felul în care arăta, dar deodată simţi o senzaţie ciudată în legătură cu trupul ei. În ultimul minut aruncă pe umeri o pelerină albă, de plajă, din dantelă, şi

coborî.

Dan şi Will o observară în acelaşi timp. Will fluieră apreciativ. Dan privea uimit.

Modelele erau perfecte. Lumina potrivită. Dan, începând să mai respecte poziţiile iniţiale, luă posturi de profesionist. Atunci când insistă să se fotografieze împreună cu Hannah, prezicerea lui Daisy se adeveri, în sensul că din acea clipă totul începu să se înrăutăţească.

Când Daisy afirmase că reacţia fizică a lui Dan va fi surprinsă de aparatul de fotografiat, nici nu ştia câtă dreptate avusese. Fotograful avea permanent zâmbetul pe buze. Daisy se mişca de colo-colo, aranja, sugera, se amuza.

Obrajii lui Hannah se aprinseră.

— Încetează cu asta! scrâşni ea printre dinţi, când îl simţi pe Dan lipindu-se de ea.

— Ce să încetez? Eu sunt nou în meseria asta, aşa că va trebui să-mi spui exact ce vrei.

— Te distrezi, domnule Bailey.

— Nu ar trebui?

— Nu!

— Vrei să spui că modelele voastre obişnuite nu o fac?

— Nu aşa. Sunt pregătite să nu reacţioneze la diferitele situaţii.

— Ah, dar tu nu ai vrut unul dintre acestea, nu-i aşa? Ai vrut un bărbat adevărat, cu sentimente reale, cu dorinţe reale. Nu mi-ai spus tu că cu sunt Răzor Cody în carne şi oase?

— Da, dar nu m-am aşteptat la… asta.

— Ştiu. Sincer îmi pare rău, dar nu m-am odihnit cum trebuie azi-noapte. Dacă aş fi reuşit să mă relaxez într-un fel, asta probabil nu s-ar fi întâmplat.

Daisy, care auzise fără să vrea conversaţia lor, chicoti.

— Pe mine m-ai fi prostit!

— Daisy, dragă, pe tine nimeni nu ar reuşi să te prostească, spuse Dan. Dar sunt situaţii când se obţin rezultate mai bune ca urmare a unor metode corespunzătoare de relaxare. Ai vrea să-ţi arăt, Hannah?

Hannah încercase să-şi păstreze liniştea sufletească. Văzuse modelele luptând din răsputeri să-şi stăpânească emoţiile, chiar şi atunci când bărbatul se pierdea pentru o clipă. Mai fuseseră cazuri, dar pictorul corectase pur şi simplu situaţia în desen. Însă acum era

cu totul altceva.

Era personal.

Şi devenea mult prea fluşturatic-. De câte ori Dan o cuprindea în braţe şi îi apropia spatele de abdomenul lui, simţea înflăcărarea şi excitarea lui. Daisy îl asigură pe Dan că în costumul sumar nu va exista nimic de ascuns, dar lui Dan părea să nu-i pese.

În acest timp, fotograful aflat evident de partea lui Dan, începu să sugereze noi şi intime poze, toate în numele artei.

Dar ceea ce se întâmpla nu era artă, era sex, iar Hannah trebuia să fie atentă.

— Domnule Bailey, vino te rog sus. Cred că trebuie să discutăm.

— Nu cu mine, spuse Dan, discuţia nu va îndrepta lucrurile.

— Nu, dar o conversaţie le va potoli.

— Mă îndoiesc, dar am să-mi dau toată silinţa.

Dan se întoarse spre fotograf şi-i oferi un salut cu subînţeles. Lui Daisy – cunoscutul semn din ochi.

Iar lui Hannah două braţe, care le cuprinseră pe ale ei de îndată ce uşa se închise în spatele lor.

— Ce faci? întrebă ea, dar două buze îi înghiţiră cuvintele, transformându-i protestul într-o nevoie arzătoare, care îndepărtă orice gând logic din mintea ei.

Orbeşte şi iraţional, ea capitulă în faţa senzaţiilor minunate, copleşitoare, ce însoţeau atingerea lui. Piele lipită de piele. Părţi care se potriveau unele cu altele de parcă ar fi fost decupate din

acelaşi material căutau locul unde ar fi dorit să se odihnească. Întreaga percepţie a timpului şi a spaţiului dispăru.

Hannah nu ştia cât timp trecuse de când se sărutau, când auzi un ciocănit în uşă.

— Hannah! Este cam tăcută conversaţia voastră. Will este gata să fotografieze scena îmbrăţişării. Hannah!

Dan se trase înapoi, oferindu-i lui Hannah un zâmbet trist. – îmi pare rău, îngerule, paznicul ne vesteşte închiderea.

— Poftim? Hannah se simţea de parcă ar fi fost înmuiată în ceară fierbinte şi lăsată apoi să se usuce la soare.

Daisy ciocăni din nou.

— Am spus să-i dăm drumul. Timpul costă bani, iar eu cred că tu i-ai pierdut noţiunea.

— Da, mulţumesc, Daisy, zise ea. Coborâm imediat. Aşteaptă-ne numai puţin.

— Bine.

Auziră paşii inegali ai lui Daisy, depărtându-se pe scări.

— Uite…

— Dan, eu…

— Spune tu prima, zise în cele din urmă Dan, aşezându-se cu spatele la ea şi privind pe fereastră.

— Nu ştiu ce m-a apucat, răspunse ea, dar nu-mi place. Te-ai amestecat în afacerile şi-n viaţa mea. Nu pot permite acest lucru.

— Ai dreptate.

— Hai să terminăm fotografiile,

după care am să-ţi găsesc un alt loc unde să-ţi scrii materialul. Poate că voi găsi o masă liberă la biroul meu din oraş.

— Poate.

Hannah nu-şi dădea seama de ce o deranja faptul că el o aproba. Eliminarea lui din casa şi viaţa ei era cel mai delicat lucru de făcut, pentru amândoi. Trebuia să citească două materiale şi să pregătească pentru tipar un manuscris, înainte de a lua trenul spre oraş a doua zi.

Dar propunerea ei nu era o soluţie. Cuvintele consimţeau, dar încordarea din cameră depăşea acceptarea.

— De ce am senzaţia că nu eşti de acord cu propunerea mea, Dan?

— Pentru că nu o să meargă. Am ştiut din clipa în care te-am sărutat la

închisoare. Ştiam că o să ne încurcăm unul altuia vieţile, dar nu am văzut nicio posibilitate de a pune capăt acestui lucru.

— Ai ştiut?

— Ş: tu la fel. Eu sunt dispus să fac o încercare, dacă eşti şi tu. Unae este haina de seară?

— În debara. Eu mă voi îmbrăca în baie şi-ţi voi lăsa ţie dormitorul.

— Nu, voi folosi eu baia. Trebuie să mă bărbieresc pentru eleganta poză, nu-i aşa?

— Bine, atunci. El smulse din debara umeraşul şi trânti uşa în urma lui.

Dar, nu era totul bine. Ştiau. Daisy ştiu în clipa în care se uită la ei. Şi aparatul de fotografiat ştiu, atunci când Will trase clişeele.

După ce îi fotografie împreună şi după ce le făcu câte două poze separat în câteva costume de seară, Will începu să-şi strângă aparatura.

— Ai grijă, şefa, şopti Daisy în timp ce o îmbrăţişa pe Hannah de la revedere. Asta nu este

— Da.

Un manuscris, iar Dan nu este de avut încredere.

— Nu poţi să mai rămâi?

— Nu cred. Fii atentă, Hannah! Asigură-te… n-are importanţă. Te rog, uită ce ţi-am spus. Scrie-ţi propriul scenariu. Ai un bărbat adevărat aici. Nu va exista în lume un critic de romane care să nu acorde acestei poveşti medalia de aur.

(Capitolul 5

Să-şi scrie propriul scenariu?

Hannah era editoare, nu scriitoare. Nu ştia nici măcar de unde să înceapă. Dar ca editor ştia că trebuia să-şi tempereze acţiunile.

— Mulţumesc că ai colaborat cu fotograful, Dan, spuse ea.

— Eu îţi mulţumesc, pentru locul de muncă oferit timp de câteva zile.

— A fost o nimica toată. Eşti familiarizat cu editorul de texte World Starl Asta mergea, decise ea – conversaţia simplă – numai că Dan se uita la tastatură de parcă nu mai văzuse până atunci calculator.

— Da, răspunse el într-un final. Am cunoscut un alt scriitor la Paris care folosea acest produs-program.

— Paris?

Atunci fusese primăvară şi frumos. Fata, una din nenumăratele pe care le

întâlnise şi le iubise în viaţa lui, era mai mare decât el şi era foarte frumoasă. Dar o părăsise fără să-i pese. Ea nu fusese decât o fărâmă din timp, tinereţea lui, începutul carierei lui de jurnalist.

— Şi scriitorul era cumva o femeie?

— De unde ai ştiut?

— Deoarece am auzit durerea din glasul tău. S-a întâmplat ceva?

— Da, dar nu atunci, mai târziu. Era şi ea reporter şi a fost cea care m-a sfătuit că pentru a realiza un articol nu trebuie să mă dau în lături de la nimic.

Dan se concentră din nou asupra computerului, închizând efectiv uşa trecutului. Hannah ştia însă că el regreta că o lăsase să se apropie atât de mult. Îi putea face situaţia mai

uşoară, găsirdu-şi şi ei o altă direcţie în care să-şi îndrepte atenţia.

— Mai am încă maşina firmei, aşa că mâine dimineaţă am să plec în oraş, Dan. Vei avea toată ziua timp să lucrezi la materialul tău.

— Da, sigur. Mai am de verificat câteva lucruri înainte de a începe. Mulţumesc. Este pe aici vreun ziar local?

Pentru Dan prietenia dispăruse din clipa în care rostise Paris. Cuvintele lor erau acum distante, de parcă ar fi fost străini. Numai că străinii nu se ating intim. Străinii nu cunosc trăirile trupului celuilalt, nu cunosc mireasma parfumului lor deosebit, nu cunosc dorinţa care se aprinde între ei, care arde şi care este apoi lăsată să mocnească sub stângăcia unei mici

conversaţii.

— Da, chiar după ce treci de bombonerie, într-una din casele restaurate. Jeffersonian Ledger, imposibil să nu-l fi văzut.

— Crezi că au o colecţie organizată corespunzător?

— De la primul ziar apărut pe la începutul anilor 1800.

— Atât de vechi? De obicei nu rezistă aşa mult.

— Da, dar este de vânzare. Până acum n-a fost prea mare interesul. Nu sunt mulţi cei care vor să deţină un ziar într-un orăşel.

— Îl cunoşti pe proprietar?

— Foarte bine. Nu-l are decât de câţiva ani şi este pe cale de a mai pierde un redactor-şef. Deocamdată se descurcă, dar nu ştiu pentru cât timp.

— Hmm, poate cunosc pe cineva care ar fi interesat. Am să mă mai gândesc.

— În seara asta te vei culca în patul cel mare, Dan. Eu voi dormi în camera mică.

— Nu, nu îţi voi lua camera, Hannah.

— Amândouă sunt camerele, mele. Într-una dormeam înainte, iar în cealaltă dorm acum.

El îşi ridică privirea şi-i observă pielea fină şi ochii limpezi, albaştri.

— Un mod ciudat de a pune problema. Înainte şi acum. Dar pe urmă?

— Nu am ajuns încă acolo. Camera cea mică a fost a mea aproape de când mă ştiu. Cea mare a aparţinut bunicului. Nu am schimbat nimic în ea.

— Mi s-a părut mie că este puţin sobră.

— Mi se potriveşte, spuse ea încet. Ai vrea să ne plimbăm sau poate să coborâm în oraş să mâncăm o îngheţată?

— Dar nu una din aromele-specifice-fiecăreiluni din camera ta?

— Nu, răspunse ea, inspirând profund. Şi-n plus, cred că alegerea acestei luni deja a fost făcută. Nu mai rămâne decât problema cornetului, dacă să împărţim unul sau să luăm două separate.

— Atunci aş vrea să merg.

Îşi puse din nou jeanşii cu talie joasă, ghetele şi cămaşa albastră. Ea îmbrăcă o pereche de pantaloni largi, albaştri, o bluză cu desen roşu şi alb, cu guler marinăresc, şi pantofi de canava.

Gândindu-se la potrivirea lor, ea zâmbi uşor, încuind uşa în urma lor.

— Ce este atât de amuzant?

Ea îşi măsură cu privirea musafirul.

— Un marinar şi un cowboy. Suntem o pereche grozavă, nu-i aşa?

El nici măcar nu încercă să răspundă întrebării. Ba, mai mult, o răsuci abil şi o porniră spre centru.

— De ce nu te-ai căsătorit, Hannah?

— Nu m-a cerut nimeni.

— Îmi vine greu să cred.

— Ba să crezi. Dar tu?

— N-am avut timp.

Credea. Din câte auzise ea, infamul Dan Bai”; (100)

Ley cutreierase lumea, alergând rapid de la o inimă zdrobită la alta.

— Adevărul este că nu am fost cerută pentru că nu am lăsat niciun bărbat să se apropie prea mult. Iar tu nu ai cerut, pentru că nu ţi-ai acordat niciodată timp. Cred că amândoi am ales să fim singuri.

— Sau, spuse el cu glas stins, ne înspăimântă pe amândoi suferinţa.

O vreme merseră fără să vorbească, permiţându-şi doar luxul de a fi împreună, de a se ţine de mână ca doi oameni normali, ca doi îndrăgostiţi, care ştiau că posibilitatea unei nopţi împreună plutea undeva deasupra lor.

La baza colinei se desfăşura un şir de firme, galerii de artă, braserii cu specific marinăresc, cu terasele încărcate de clienţi întârziaţi.

Magazinul unde îl dusese pentru îngheţată vindea şi ciocolate

extraordinar de bune, precum şi alte delicatese, pe care Dan insistă să le guste.

Se hotărârâră la îngheţate diferite puse într-un singur cornet, pe care aveau să-l împartă plim bându-se de-a lungul docului.

El gustă din Rocky Road şi, întinzând cornetul spre ea, privi limba roz care atinse cupa cu îngheţată de căpşuni.

— Ai de gând să continui cu obişnuitul să-fimdoar-prieteni? Pentru că cu, de ani de zile, nu am mai fost prieten cu fata cu care am vrut să fac dragoste. Acum sunt puţin mai direct.

— Prietenii sunt oamenii pe care pot să mă bazez, Dan, şi mă îndoiesc că este valabil şi în cazul tău. Am impresia că vei pleca înainte să aflu de unde eşti.

Ea linse, prinzând între dinţi o căpşună.

— Sunt din Augusta, Georgia, spuse el. E cale lungă până în Augusta, Georgia, atât de lungă, încât niciodată nu am dorit să mă întorc.

— Este cineva acolo care te aşteaptă?

— Tatăl meu, onorabilul Daniel Davis Bailey, se află acolo. Fratele meu, congressman-ul Robert Revis Bailey se află acolo şi mama mea, Patricia-mediatoarea, este acolo. Dar, ori de câte ori sunt acasă, nici măcar ea nu reuşeşte să menţină pacea.

Amândoi se întinseră simultan să lingă îngheţata. Nasurile li se ciocniră, respiraţiile li se amestecară, iar apropierea le făcu pulsul să vibreze.

Hannah tresări şi se retrase Drusc.

Nu reuşi să evite mâna lui. Chiar şi cornetul împărţit pe din două nu era acelaşi lucru cu atingerea.

— Cu tine cum este, Hannah? Locuieşti în casa bunicului tău. Daisy mi-a spus că mama ta a murit. Dar tatăl tău?

— Recent s-a recăsătorit. Eu nu mai am loc în viaţa lui. Adevărul este că niciodată nu am avut. De îndată ce mi-am dat seama de acest lucru, am încetat să mai încerc. Oh, nu mă ignoră. Nu prea ştie însă ce ar fi de făcut cu o fată care are vârsta apropiată de cea a noii lui soţii.

— Aşa că ai tras linie?

— Îmi place să cred că i-am oferit mai mult spaţiu. Ceea ce de fapt şi-a dorit dintotdeauna.

— Dar tu, Hannah Clendening, tu

ce îţi doreşti?

— Nu ştiu exact. Îmi place viaţa mea aşa cum este. Bănuiesc că voi şti ce vreau atunci când voi ajunge acolo.

— Deci primeşti în casa ta eroi şi eroine şi oameni care nu îşi găsesc locul nicăieri?

Se sprijiniră de balustrada de lemn de pe marginea cheiului, în timp ce Dan termina îngheţata. El rupse cornetul în bucăţi mici şi le aruncă pe toate odată în apa în care înotau două lebede.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— De exemplu, Daisy. Nu este cam în vârstă pentru a fi recrutată?

— Soţul ei a părăsit-o şi avea nevoie de o slujbă. În plus este cea mai bună angajată pe care am avut-o vreodată.

— Şi Will, fotograful cu un singur

ochi?

— Ochiul cel mai bun pentru fotografii pe care l-ai văzut vreodată.

— Ş. Eu? întrebă el. Care este locul meu în grupul tău de inadaptaţi?

Ea se întoarse cu spatele la apă şi se sprijini de balustradă.

— Nu ştiu. Până acum nu am primit niciodată pe cineva ca tine. Este un teren total virgin.

— Virgin?

Ea inspiră adânc, evitând intenţionat contactul vizual.

— Aproape, spuse ea încet.

Sirena singuratică a bacului dinspre Bridgeport se auzi în depărtare. Luminile magazinelor începură să se stingă rând pe rând.

— Ştii că ele formează întotdeauna cupluri pe viaţă? spuse el într-un târziu.

— Cine?

— Lebedele. Dacă una din ele piere, de regulă cealaltă moare de inimă rea.

— Nu mă surprinde. Mă mir numai că se cuplează. Probabil nu îşi dau seama că ar putea suferi.

— S-ar putea să fie mai deştepte decât noi. S-ar putea să creadă că unirea lor merită riscul

— Nu cred, spuse ea încet.

— Nici eu, repetă el, deşi nu era prea sigur.

El se aşteptase să simtă stângăcie la întoarcerea acasă. Dar nici urmă de aşa ceva. După cum făcea probabil în fiecare seară, ea pregăti casa pentru noapte, încuind uşa, deschizând ferestrele spre Sound pentru a primi adierea brizei şi închizând toate

luminile cu excepţia uneia palide, aflată pe raftul cu cărţi de lângă cămin.

— O las pe aceasta, în caz că-ţi vine peste noapte inspiraţia, spuse ea îndreptându-se spre scară.

— Mulţumesc.

— Ai vrea să te uiţi la televizor?

— La televizor? repetă el, amintindu-şi unde se afla aparatul şi unde trebuia să stea pentru a avea o imagine clară. Nu, cred că nu. Dar tu?

— Oh. Desigur, televizorul este în camera ta. Lasă-mă să-mi iau manuscrisul ca să nu te deranjez mai târziu.

— Nu cred să reuşeşti, spuse el cu o expresie tristă pe chip, dar putem încerca.

Hannah se îmbujoră la faţă şi, răsucindu-se, zbură în sus pe scări. El

avea dreptate. Trebuia să se mute în oraş pentru a pune capăt tulburării.

Dan o urma încet şi, sprijinit de tocul uşii, o privi cum îşi ia servieta pe care mai devreme o văzuse pe scaunul din spate al maşinii.

— Trebuie să-mi iau şi ceva pentru dormit. Ea trase din şifonier un material roşu, pe care îl mototoli în dreptul abdomenului.

— La mine nu au importanţă, spuse el. Vocea îi era cam răguşită. Ochii i se îngustaseră. Veşmintele pentru dormit sunt articolele de îmbrăcăminte pe care nu le împachetez niciodată. Este mult mai simplu aşa. El făcu un pas în faţă.

— Niciodată nu m-am considerat o persoană simplă.

Ea făcu un pas în spate.

— De fapt, dacă există o cale de a complica lucrurile, eu o urmez.

— Nu există. Stând exact în faţa ei, el îi apucă servieta şi i-o puse pe podea. Luă apoi bucata de material din mâna ei şi ridică în lumină ceea ce mai rămăsese din ea. O pijama?

— Numai jumătatea de sus. Ea simţi rama patului lipindu-se de spatele genunchilor ei. Te rog, Dan.

— Pe Dan l-am lăsat pe docuri. În noaptea asta, domnişoară Rachel, sunt Răzor Cody şi am venit să mă răzbun.

— Dar asta este numai în carte, reuşi ea să spună, simţurile fiindu-i atât de tulburate, încât abia mai reuşi să vorbească.

— Dar personajele din cărţi sunt cele în apropierea cărora te simţi cel mai bine, nu-i aşa? Până acum n-am mai

fost amant imaginar.

El îi cuprinse uşor cu palma obrazul.

Trupul ei reacţionă instantaneu, încălzindu-se la atingerea lui, terminaţiile nervoase fremătând ca nişte mesageri care o alertau de prezenţa lui. Se simţea de parcă era atinsă de un fel de conductor electric care o încărca de energie.

Bărbia ei era împinsă mândru în afară, genunchii i se înmuiaseră sub impulsul momentului, iar privirea i se fixă pe cercelul care strălucea printre şuviţele lui de păr.

Ea îşi linse buzele, încercând să îndepărteze senzaţia de uscăciune din gură.

— De ce îl porţi?

— Ce anume?

— Cercelul.

— În ultimii ani face parte din persoana mea. Există un oarecare mister asociat bărbatului care poartă cercel şi, în plus, mi s-a spus că mă face mai interesant. Mă găseşti interesant, domnişoară Rachel?

— Nemaipomenit, domnule Cody, numai că eu am citit cartea şi ştiu ceva ce dumneata nu ştii.

Degetele lui alunecară în jos pe obrazul ei, coborâră pe gât, până la colereta de marinar a bluzei.

— Într-un fel, bănuiam. De ce nu-mi faci o scurtă prezentare?

„Scrie-ţi propriul scenariu”, îi zisese Daisy. O dată avea şi Daisy dreptate. Era şansa ei de a deveni autor. Eroul şi eroina erau reali atât cât puteau fi doi îndrăgostiţi. Ea stabilise

subiectul:

Doi oameni atraşi instantaneu unul de celălalt, care nu aveau timp pentru o legătură serioasă. Singurul lucru pe care nu-l ştia încă era intriga. Dar cei mai buni autori îi spuseseră de nenumărate ori că reuşitele lor erau cele în care personajele fuseseră lăsate să-şi găsească propriul drum.

Închisoarea fusese decorul. Executarea clişeelor – motivul. Acum urma punctul culminant. Numai că analiza ei calmă zbură direct pe fereastră când degetele lui găsiră nasturii bluzei şi începură să-i descheie.

Hannah îi opri mâna o clipă şi, îndreptându-se către masă, stinse veioza. Apoi îi păru rău. Atâta vreme cât se atinseseră, câmpul de atracţie scurtcircuitase orice reţineri. Acum

valul de ini certitudine o cuprinse.

De parcă ar fi înţeles, Dan spuse:

— Hannah, nu vreau să te grăbesc. Eu ştiu ce simt, dar pot să aştept.

Forţându-se, el se întoarse cu spatele şi aşezându-se lângă telescop îl potrivi ca să poată privi prin el.

— Studiezi stelele?

— Să le studiez? Nu, răspunse ea, venind lângă fereastră, alături de el. Bunicul meu le studia. Mie îmi place să le privesc. Sunt veşnice, îmi place să ştiu că aceleaşi lumini pe care le văd acum se vor zări şi peste milioane de ani. Sunt ca nişte promisiuni păstrate.

— Şi păstrarea promisiunilor este un lucru important pentru tine.

Simplul ei „Da” spusese tot. Fusese dezamăgită de cineva la care ţinuse şi acea promisiune îi alimenta

acum ambiţia. El eliberă un oftat adânc plin de regret, ştiind că şi dacă ar atinge-o din nou şi s-ar întoarce acolo unde rămăseseră, tot nu ar mai fi la fel.

Dan Bailey făcuse multe în viaţa lui, dar nu-şi încălcase niciodată promisiunile.

Nu de data asta.

— Nu te îngrijora, Hannah. Nu trebuie să citesc cartea pentru a şti că domnişoara Rachel e o comoară care merită să fie păstrată. Dan Bailey o fi un derbedeu în viaţa de toate zilele, dar o dată se va purta ca un erou.

— Să ştii că nu trebuie să fii nobil, spuse ea încet. Cred că am început să te plac aşa nonconformist.

— Ştiu, şi eu te plac foarte mult. Încerc să fac un sacrificiu şi mă sperie al naibii de tare.

— Cred că te păcăleşti singur, Dan. Cred că eşti mult mai generos decât vrei să laşi impresia.

— Sigur. Mama mea ar fi mândră de mine.

— Şi tatăl tău, cred.

— Nu, tatăl meu nu a aprobat niciuna din încercările mele. Bătrânul ipocrit ar râde în hohote dacă ar vedea ce fac acum.

— Atunci îl plâng pentru ceea ce a pierdut.

— Noapte bună, domnişoară Rachel. Dan Bailey regretă că nu se va bucura de dimineaţa de apoi a lui Răzor Cody.

Dan o sărută uşor pe Hannah şi se depărtă, simţindu-se foarte făţarnic şi total frustrat.

— Oh, Dan. Uite.

Veni alături de ea şi-şi ridică privirea spre cer.

— O stea căzătoare, şopti ea. Oh, nu! înainte ca el să înţeleagă ceea ce se întâmpla, ea îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Nimic nu este veşnic, Dan. Indiferent cât de mult ne-am dori noi să fie. Nimic de pe lume. Tot ceea ce avem este clipa, această clipă.

Ea îl sărută. Nu se putea spune că el fusese acela care profitase de ea. Fusese exact pe dos. Ridicată pe vârfuri, ea îşi lipi buzele pline de dulcea durere a incertitudinii de ale lui.

— Nu face asta. Nu ştiu cât de nobil pot să fiu.

— Nu vreau să fii nobil, Dan. Am obosit să fiu mereu singură. Vreau să fiu cu reporterul rău. Este vremea să

cunosc dragostea unui bărbat adevărat.

Buzele erau întredeschise, iar limba ei le contura nerăbdător. Bluza îi era pe jumătate descheiată, sânii îi erau lipiţi de pieptul lui gol, iar coapsele ei se contopiseră cu ale lui.

El se trase puţin deoparte, îşi scoase ghetele, după care, apropiindu-se din nou de ea, îşi îndepărtă cămaşa. Ea îşi lăsă bluza să-i alunece pe umeri şi să cadă pe podea. În tot acest timp, buzele lor şovăiră, distanţa dintre ele fiind de numai o respiraţie. Şi apoi începură să se sărute, sălbatic, înfricoşător, posesiv.

Mâinile lui coborâră pe spatele ei, oprindu-se în golul dintre buzunarele pantalonilor ei şi trăgând-o aproape de el. Ea gemu încet şi se ghemui în el.

Totul era aşa cum se temuse el că

va fi, ba chiar mai mult.

În imaginaţia lui Hannah, ei se aflau undeva pe coada unei comete, gata să atingă stelele lucitoare. Toate acele clipe în care ea îşi avertizase scriitorii că primele scene de dragoste se întâmplau prea devreme dispăruseră pur şi simplu în praful interstelar care îi învăluia trupul de foc.

— Îmi pare rău, prieteni, şopti ea, simţindu-l îndepărtându-i pantalonii şi lenjeria ce corp. Dacă aş fi ştiut cum era în realitate, niciodată nu i-aş fi lăsat să aştepte.

— Vorbim aici despre eroii lunii-? întrebă el, deschizându-şi fermoarul la pantaloni şi păşind afară din ei.

— Da, ca editor, le-am făcut o mare nedreptate.

— Ca reprezentant viu al lor, aş fi

bucuros să te ajut să faci corecţii.

— Nu-mi vorbi, Dan. Am auzit cuvinte cât pentru o veşnicie. Tot ce vreau este să simt.

Cu un geamăt de plăcere animalică, el o ridică în braţe, o aşează pe pat între perne şi se lungi lângă ea. Nu mai existau cuvinte, ci numai atingeri şi percepţii şi excitări pure ale unor oameni ale căror reacţii se hrăneau şi se clădeau unele pe altele. Acolo unde mâinile treceau, ur mau buzele. Acolo unde calmul domnise, terminaţiile nervoase se trezeau, iar mişcarea prindea viaţă.

i

Dan se trase deoparte, privirea lui învăluind uşor prin întuneric trupul ei. Lumina lunii, o lună a îndrăgostiţilor, se revărsa în raze argintii pe pat,

transformând părul ei într-o adevărată încântare.

— Ştii cât eşti de frumoasă? murmură el.

— Numai pentru tine.

Ea simţi cum muşchii lui se încordară în clipa în care sprijinindu-se pe cot îşi lăsă mâna liberă să rătăcească în voie pe sânii ei şi să-i coboare pe abdomen, până când degetele i se împotmoliră în părul umezit de dovada dorinţei ei.

— Este adevărat? Nu ai mai fost cu un bărbat înainte?

Ea zâmbi şovăielnic şi răspunse sincer:

— Cu un bărbat? Da. A existat o dată un bărbat. Am făcut sex, dar nu am avut niciodată un bărbat care să facă dragoste cu mine.

— Aşteaptă!

Se ridică şi mişcându-se prin întuneric începu să scotocească prin pantalonii lui, scoţând ceva din portofel.

— Ce faci?

— Am grijă de tine, şopti el, aşezându-se deasupra ei. Cunoaşte-mă. Încearcă să simţi ce mi-ai făcut, draga mea Hannah.

Ea tremura, mişcarea involuntară a trupului ei răspunzând la căldura prezenţei lui.

— Ah, Hannah, frumoasă Hannah. Îmi pare rău. Nu pot să-mi opresc cuvintele. Sunt parte din simţămintele mele, din vraja pe care ai aruncat-o asupra mea.

El îşi luneca trupul în sus şi-n jos, zdrobindu-i sânii în mişcarea lui

descendentă şi nimicindu-i buzele în cea ascendentă.

Abia mai conştientiza cuvintele lui, grija lui, reţinerea lui. Focul pe care îl aprinsese în văpăi o adusese în pragul nebuniei.

Şi dintr-odată o pătrunse. Ea gemu. Arcuindu-se pentru a prelua mai mult din el, scăldându-l în căldura ei.

Urcară pe culmi tot mai înalte, până explodară într-un loc care se afla în afara oricărei închipuiri.

Ea ţipă, învăluită de senzaţia pe care el i-o produsese. Pentru numai o noapte ea trecuse pe tărâmul imaginaţiei despre care până acum doar citise. Nu trăise o asemenea senzaţie.

Dar cuvintele scrise erau reflecţii firave ale adevărului. Toate închipuirile

păleau în comparaţie cu acest bărbat şi cu această noapte.

Hannah oftă. Se simţea de parcă oasele i s-ar fi înmuiat, de parcă ea şi Dan ar fi devenit o singură fiinţă.

Apoi el se răsuci, trăgând-o pe ea odată cu el. Picioarele ei se desfăcură astfel încât, rămânând unul de-a lungul coapsei, iar celălalt deasupra lui, lăsară acea parte din trupul ei, care mai pulsa încă, lipită de şoldul lui.

— Oh, Dan. Oh, Dan, şopti ea iarăşi şi iarăşi.

Nu era nimic de înţeles în ceea ce se întâmplase, exista numai acea senzaţie de satisfacţie. În mod conştient Hannah refuza să se concentreze la altceva în afară de bărbatul de lângă ea şi de clipele trăite.

— Domnişoara Rachel Kimbel nu a

fost deloc cuminte, spuse ea cu un zâmbet, închizând ochii. Şi nu ar schimba nimic, dacă ar putea. Mă întreb dacă autorul ştie.

— Răzor Cody este de acord şi crede că mai trebuie spus ceva pentru repetiţie, pentru efect, desigur.

— Desigur, aprobă Hannah, rătăcind cu degetele pe pieptul lui. Un editor nu împiedică niciodată creativitatea unui autor sau a vreunui personaj.

— Iar tu, draga mea Hannah, îndeplineşti dorinţa oricărui scriitor, eşti un editor care nu dă niciodată textul la refăcut.

— Nu atunci când am de-a face cu unul de cinci stele.

A doua zi, când Hannah se trezi, Dan nu mai era. Aşternuturile erau

şifonate. Parfumul dragostei înmiresma cearşafurile.

Hannah se întinse, privi ceasul de pe noptieră şi gemu. Întârziase. Întârziase chiar foarte mult şi nici măcar nu se uitase peste manuscrisele la care promisese răspuns.

— Să mă concedieze, spuse ea, dând drumul la duş. Fiecăreia îi era permis să greşească atunci când întâlnea bărbatul visurilor, bărbatul care…

Puse capăt propoziţiei, deoarece restul presupunea îndrăgostire, iar aceasta era ceva interzis. Zece minute mai târziu, ea îşi puse încălţămintea de mers pe stradă, înghesui pan-

Ou)

Tofii negri, eleganţi, în servietă şi îşi trase pe mâneci jacheta neagră de la

taiorul nou.

Pe aragaz găsi ibricul de cafea poziţionat pe indicatorul Cald. O ceaşcă pe jumătate plină era aşezată lângă computer, alături de nişte foi mototolite. Dar Dan nu era nicăieri.

Păşi pe terasă şi ferindu-şi ochii de lumina puternică a soarelui cercetă zona din jurul portului. Deodată îl zări pe Dan, o siluetă singuratică care se plimba de-a lungul apei, cu mâinile în buzunare şi cu spatele încovoiat ce tristeţe sau de meditaţie.

Ea nu analiză cele întâmplate sau ceea ce avea să urmeze din punctul lui de vedere. Dar, după cum arăta biroul, lui Dan nu-i era chiar atât de uşor. Fie că noaptea petrecută împreună îi lăsase oarecari îndoieli, fie articolul nu mergea prea bine.

În ambele cazuri, el alesese să fie singur, în loc să împartă totul cu ea. Acest lucru nu o surprindea. Şi ea se interioriza atât de mult, încât prietenii credeau că niciodată nu trecea prin momente grele.

Înfrângându-şi dorinţa de a se duce dup? el, îi scrise un bilet în care îi explică unde se află cea de-a doua cheie şi pe care îi notă numărul de telefon unde o putea suna în caz că avea nevoie de ceva.

Ea rezistă tentatiei de a citi ceea ce serisese. El se aştepta ca ea să fie plecată toată ziua. Poate că aşa era mai bine. Ce i-ar fi spus dacă l-ar fi strigat?

Nu, era mai bine ca viaţa ei să revină la normal. Bailey Băiatul cel Rău era o prezenţă temporară în viaţa ei, un pasager prin ea şi ea nu-şi putea

permite să înceapă să se gândească la el ca la cineva permanent.

Chiar dacă ideea era tentantă.

„Trezeşte-te, Hannah, se mustră ea. Dan este pur imaginar. Atâta timp cât nu uiţi acest lucru, îţi va fi bine. Vei ajunge la sfârşitul poveştii şi te vei întrista că s-a terminat, la fel ca în cazul tuturor romanelor de dragoste bune. Acesta este scenariul tău, iar tu eşti eroina. Pune-ţi şi ţie întrebarea pe care o pui tuturor eroinelor. Ce îţi doreşti cel mai mult?”

Se urcă în maşina companiei şi porni motorul. Ieşind de pe alee cu spatele, îi veniră în minte cele petrecute şi zâmbi. Era pentru prima dată de când revenise în casa bunicului şi lăsa uşa descuiată.

Ceea ce dorea, hotărî ea ascultând

glasul inimii, era să-l găsească pe Dan la întoarcerea acasă. Era totuşi mult prea curând pentru tristeţe. Cândva, ea va descrie momentele trăite şi le va păstra ca pe o amintire frumoasă.

Amintirea era un fel de promisiune, nu-i aşa? O promisiune care o dată fusese ţinută.

(Kapxtolul 6

— Îmi pare rău, prieteni, am întârziat. Nu am pregătit manuscrisul pentru tipar, nu am citit noile materiale şi nici nu am gata informaţiile legate de design şi marketing. Am să mă ocup de toate diseară. Promit.

Pentru a-i da crezare, Daisy nu scoase un cuvânt. La fel făcură toţi, Herb, directorul artistic, Tom, directorul comercial, şi Bets, secretara care de fapt era şi primul cititor.

Întâlnirea de la ora zece se amânase, fără vreo altă explicaţie, pentru ora unsprezece. Personalul nu îşi ascunse rumoarea, încercând să se prefacă a nu fi fost înştiinţat în legătură cu noua achiziţie a lui Hannah. J

— În legătură cu coperta pentru Dimineaţa următoarea. După cum probabil ştiţi, am găsit modelul pentru Răzor. Ea privi spre Herb.

— Da, am auzit, zise Herb dezinteresat. Daisy spune că este impresionant. Dacă te satisface pe tine, atunci mă va satisface şi pe mine.

Hannah înghiţi greu. Pentru o clipă nu mai putu să respire. Satisfăcută? Nu exista nicio modalitate în care să poată percepe acel comentariu, menţinând o linişte aparentă.

Însă nici Daisy nu reuşi. Incapabilă să se mai stăpânească, ea renunţă la orice efort şi izbucni în râs.

Nesigură de ceea ce se întâmplase, Bets privi încurcată.

— Mi-a scăpat mie ceva?

— Aşa s-ar zice, spuse Daisy glumind.

Hannah îşi drese glasul, forţând aerul să-i intre în piept.

— În regulă, potoliţi-vă. Bănuiesc că Daisy ţi-a împărtăşit toate detaliile weekend-ului.

— Ei bine, nu chiar pe toate, dar a atins liniile principale. Sunt gata să ascult orice destăinuiri intime pe care ai vrea să le faci.

Herb?

— Sunt convinsă, dar nu există. Dacă ar fi, nu le-aş povesti. Modelul

preferă să rămână anonim şi voi avea grijă ca această cerere a lui să fie onorată. Ne-a promis că va rămâne la dispoziţia noastră până vor ieşi pozele şi vom fi siguri că am obţinut ceea ce voiam. Aţi primit ceva veşti de.la Will?

— Nu încă, spuse Bets.

— Bine, haide să discutăm atunci despre volumul vânzărilor.

Tocmai voia să i se adreseze lui Tom, când se auzi un ciocănit. Uşa se deschise şi în prag apăru dispecera, care aştepta permisiunea de a vorbi.

— Ce este? se răsti Hannah, neobişnuit de tare. Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, dar un bărbat pe nume Dan vrea să vă vorbească. Spune că stă la dumneavoastră acasă.

— Dan?

Hannah se ridică, sperând din tot

sufletul ca ardoarea să nu i se citească pe faţă, deşi ştia că acest lucru zadarnic. Toată lumea aflată în jurul acestei mese cunoştea regula principală: nimeni nu întrerupea şedinţa editorială nici sub ameninţarea morţii.

— Da, desigur. Scuzaţi-mă. Vreau să spun că ar fi mai bine. El…

— Du-te, zise Daisy. Nu avem nevoie de tine ca să ne spui cum să recuperăm nerealizările din muncă. Vom trece pur şi simplu la propuneri, aşa cum facem de obicei.

Hannah ieşi din sala de şedinţe ocolindu-le privirile, se îndreptă spre biroul ei mic şi închise uşa în urmă. Înainte de a ridica receptorul, inspiră profund.

— Hannah Clendening la telefon.

— Bună. Deranjez?

— Oh, nu. Deloc, minţi ea, luptând cu disperare să-şi înfrângă dorinţa de a se lăsa sub birou şi de a strânge receptorul la ureche. S-a întâmplat ceva?

— Poate, dar nu de asta am sunat. Eu… Noi am fost invitaţi la cină.

— Noi? De către cine?

— Am fost până la sediul acelui ziar să arunc o privire prin „morga” lor. Şeful de acolo a început însă să-mi vorbească despre jurnal, l-am pus câteva întrebări. Ştii, în caz că aud de vreun cumpărător interesat, apoi redactorul mi-a spus că urma să cineze cu proprietarul. Mi-a propus să merg şi eu.

— Să cinezi cu proprietarul ziarului?

Hannah spera ca panica din vocea ei să nu se sesizeze. Ea nu fusese sinceră până la capăt cu Dan. Proprietarul companiei ei, C.C.Lowen, era de asemenea Cari Lowenstein, proprietarul ziarului local şi tatăl ei.

— De ce ai vrea să faci acest lucru? întrebă ea cu glasul stins.

— Am auzit o groază de lucruri despre Cari Lowenstein, dar este atât de retras, încât niciodată nu am reuşit să-l întâlnesc. Eu sunt reporter

— Ţi-aminteşti? – şi adulmec subiectele.

De asta îi era şi ei frică. Ea niciodată nu ascunsese intenţionat relaţia cu tatăl ei, dar de foarte muţi ani el o ignora, încât ea nu se simţea prea bine ştiindu-se fiica lui Cari Lowenstein. Trebuia să-i spună lui Dan,

deşi era greu. F – Trimite maşina lui, iar dacă vei veni cu mine, atunci mă vei acoperi. Vreau să spun, cine va şti că suntem mai mult decât prieteni?

— Nimeni, cu excepţia gazdei noastre. Vezi tu, Cari…

— Gazda noastră nici măcar nu te cunoaşte, i-o reteză Dan. Aceasta nu este aecât o întâlnire prietenească, numai dacă nu ai vreo obiecţie.

— Eu? Ah, nu. Nicio obiecţie. Dar mi-ai spus că nu poţi fi prieten cu femeia cu care vrei să faci dragoste. Te-ai răzgândit?

— Să fac dragoste cu tine? Nici vorbă. Dacă nu trebuia să lucrezi astăzi, nu te-aş fi lăsat să ieşi din casă.

— Oh, mă întreb oare unde erai când m-am trezit.

— Mă căzneam să-ţi ofer un pic de

spaţiu, îngerule.

— Deci putem fi iubiţi, dar încă nu eşti sigur dacă putem fi şi prieteni. Hannah aproape că-i simţea căldură respiraţiei. Vocea lui era joasă şi intimă, plină de acea senzualitate pe care nu o mai auzise de la şaisprezece ani, când vorbea la telefon cu tatăl ei.

— Nu, răspunse el, dar cineva odată mi-a spus că un bun jurnalist trebuie să fie tot timpul cu mintea clară.

— Cineva de la Paris?

— Nu, cineva de acasă, din Augusta. Şi asta s-a întâmplat atunci când m-am împotrivit să merg la şcoala de drept, aşa cum dorea tatăl meu.

— Mama ta?

— Nu, nu mama mea. Mama întotdeauna îl aproba pe tata. Mattie,

iar de atunci ea nu a mai vorbit despre jurnalistică. A vorbit însă despre familii şi toleranţa oamenilor pe care îi iubeşti.

— Mattie? Era şi ea tot o prietenă?

— Nu chiar, dar a fost prima femeie care m-a iubit cu adevărat. Era bucătăreasa familiei. Mai bine te-aş lăsa să te întorci la treabă. Şoferul domnului Lowenstein va veni să ne ia pe la şase şi jumătate. Este prea devreme?

— Nu. Este bine. Dacă va lucra în timpul pauzei de prânz şi va pleca mai devreme cu o oră. Ceea ce se potrivea de minune, din moment ce astăzi venise cu o oră mai târziu. Evitând traficul din orele de vârf şi folosind trenul, va ajunge în Port Jefferson la şase. Dacă nu va avea întârziere. Dacă nu… nici măcar nu voia să se gândească la asta

sau la zâmbetele pline de subînţeles ale colegilor.

Slavă Cerului, Will venise cu fotografiile. Le prinsese cu ace pe un panou, iar personalul privea vrăjit rezultatele.

— Ce nu este în regulă?

Hannah lăsă undeva la spate conversaţia ei cu Dan. Liniştea mormântală care domnea nu putea să însemne decât dezastru total.

— Dacă fotografiile sunt proaste, le putem reface. Sunt convinsă că, de îndată ce va avea frâu liber, el ne va oferi ceea ce dorim.

— Dacă bărbatul acesta ne mai oferă ceva, cartea va incita înainte de a fi citită. Priveşte.

Formară un culoar, care să-i direcţioneze privirea spre panou, spre

bărbatul în slip şi spre femeia care îi atrăsese acestuia atenţia. Existau două poze: una dintr-o parte şi alta din faţă.

În imaginea luată din faţă, ea avea capul ridicat spre el şi-l privea cu adoraţie, adoraţie împărtăşită, de parcă ochii lor ar fi fost legaţi printr-o bandă invizibilă.

La poziţia luată dintr-o parte, nu deranja că el nu încercase să-şi ascundă excitaţia. Faptul că pozaseră în faţa aparatului nu îi inhibase. Orice persoană care îi privea era uimită de dorinţa lor arzătoare, de pasiunea, de atracţia dintre ei.

— Este cel mai al naibii lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse Will. Se vedea până şi pe negative.

— Ce anume? şopti Hannah, furişându-şi pri virea şi spre celelalte

fotografii.

— Aura. Există o teorie că plantele şi animalele. Inclusiv fiinţele umane, produc un câmp electromagnetic numit aură. Culoarea aurei unei persoane este determinată de starea emoţională a acesteia. După cum vezi, aici aura este intensă. Nu trebuie să-ţi spun eu ţie că este fierbinte.

— Will, cum ai făcut-o? întrebă Hannah uimită. În fiecare poză, atât ea cât şi Dan păreau înconjuraţi de un nor de culoare roşie-portocalie. A avut vreo defecţiune aparatul?

— Nu l-am folosit şi aseară, dar fotografiile acelea nu au ieşit radiate.

Herb îşi ţuguie buzele.

— Acum nu poţi să-l condamni pe om pentru reacţia lui. Se întâmplă uneori şi la profesionişti. Păcat că nu

putem pune exact aceste poze pe copertă.

— Da, aprobă Daisy, ce păcat.

— Le vom reface, spuse Hannah în cele din urmă.

— Nici să nu te gândeşti, o contrazise Herb. Eu sunt directorul artistic. Aş fi vrut numai să pot să fiu atât de talentat, încât să pot surprinde pe pânză acele expresii. Presupun că nu ţi-ar plăcea să folosim fotografiile originale pe coperţi, nu-i aşa?

— Nu, nu cred răspunse Hannah. Dar nu era sigură că tot ceea ce spusese avea vreun sens. Era destul de dificil să mai poarte o conversaţie raţională.

Nimeni nu se legase de prezenţa lui Hannah în fotografii şi niciunul nu exprimase ceea ce de fapt gândeau toţi:

Hannah arăta de parcă fusese tăvălită în praf magnetic şi captată apoi de forţa lui de atracţie.

În final ea întrebă:

— Care din fotografii rămân pentru copertă.

— Nu are importanţă, aş putea să le folosesc pe oricare din ele. Bărbatul este extraordinar, dar aş vrea să o complimentez şi pe domnişoara Rachel Kimbel. Este dinamită pură. Ooo! Ea poate nu o fi satisfăcută de Răzor, dar eu sunt.

— Rachel este satisfăcută, şopti Hannah pe nerăsuflate. Sau mai bine zis fusese noaptea trecută.

Herb?

„După ce am privit aceste fotografii, nu mai sunt sigură că acest lucru este adevărat”.

Dacă trenul ar fi avut o aură, atunci aceasta ar fi fost neagră, deoarece mersese cumplit de încet, ajungând la Port Jefferson la 6:2o. În clipa în care Hannah sosise acasă, limuzina aştepta pe alee.

La naiba! Sperase să ajungă la timp pentru a-l preveni pe Dan în legătură cu ceea ce avea să se întâmple. Îi făcu un semn cu mâna lui Dan, care de pe terasă vorbea cu şoferul, urcă treptele în salturi şi-şi schimbă pantofii de pânză şi taiorul cu o pereche de pantofi cu toc şi o rochie simplă, roz, de seară.

Când reveni, Dan o aştepta la capătul scărilor. Dar sediul ziarului nu fusese singurul loc unde mersese Dan. Nu credea că-n sacul gri de sibir, Dan avusese o pereche de pantaloni gri, o

haină bleumarin şi pantofi italieneşti.

Bărbatul ei cu plete arăta ca un milion de dolari – un milion de dolari primejdioşi.

În timp ce se machia, Hannah repeta în minte ceea ce avea să-i spună în limuzină. Nu luase în calcul posibilitatea ca gândurile ei să fie tulburate de sărutul intim pe care Dan i-l dăduse înainte de plecare.

Odată aflaţi în maşină, Dan îi ridică picioarele peste ale lui şi, cuprinzând-o în braţe, începu să rătăcească cu vârful degetelor pe umerii ei goi, în timp ce continua să converseze cu şoferul despre campionat.

Ea ştia că nimeni nu putea să vadă că mâna lui coborâse sub fusta ei, dar geamătul ei brusc fusese evident. Îşi

îngropă faţa în umărul lui şi-i şopti la ureche:

— Ce faci, Dan Bailey?

— Ce fac? Figura lui de băiat prea cuminte nu ar fi păcălit pe nimeni. Ceva nu este în regulă?

— Închide geamul, Dan!

— Sigur. Îmi pare rău, bătrâne, dar doamna mea vrea puţină intimitate. Geamul se închise încet, la fel ca şi ochii lui Hannah când Dan se răsuci, întinzându-se pe toată lungimea canapelei, împreună cu ea. Doamne, ce frumos miroşi!

— Dan, aşteaptă, spuse ea gemând. Trebuie să discutăm.

— Fără cuvinte, îţi aminteşti, numai senzaţii. Iar tu eşti minunată. Cum se numeşte asta?

El apucă marginea materialului roz

al rochiei ei şi începu să-i mângâie intim spatele.

— Dan! Hannah încercă să-i vorbească, sincer încercă, dar cuvintele se rătăciră printre sărutări, iar rezistenţa ei fusese absorbită de foc.

Nu făcu dragoste cu ea în maşină, deşi ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut asta. Când şoferul ajunse la destinaţie, Hannah se simţea, de parcă aterizase într-un pat cu furnici arzătoare şi constată cu tristeţe că el avusese dreptate. Nu existase niciun fel de conversaţie.

— Uite ce mi-ai făcut, spuse ea trăgând aer în piept. Sunt toată răvăşită.

— Eşti frumoasă. Arăţi sărutată peste tot şi… Dan îşi pierdu cuvintele. Desfrânată. Provocatoare. Aprigă.

Dezirabilă. Inocentă. Deşi era scriitor, de data asta nu-şi găsea cuvintele pentru a descrie ceea ce vedea. Hannah era atât de irezistibilă, încât Dan era tentat să-i spună şoferului să nu mai oprească.

Inspiră însă adânc. Să întârzie, poate nu era o idee prea inteligentă, iar să facă dragoste cu Hannah nu era ceva ce voia să facă în grabă.

— Ai dreptate. Singura afacere despre care va vrea să discute gazda noastră va fi răpirea femeii mele. Aşa că să ne aşezăm şi să ne gândim o clipă la regiunea arctică.

— La regiunea arctică?

— De fapt, eu am să ies şi am să te las să-ţi invoci propriile furtuni de gheaţă. Vino când eşti gata. Dan îşi îndreptă pantalonii, ieşi din maşină şi

începu să ti: scute din nou cu şoferul despre baseball.

În limuzină, Hannah luă din geanta ei mică rujul. Îşi aplică un strat nou, îşi trecu degetele prin părul răvăşit şi îşi dădu seama repede că oricum nu vor reuşi să prostească pe nimeni.

În plus, ceea ce urma să se întâmple avea să-i stingă focul, aşa că nu-i trebuiau urşi polari şi furtuni de zăpadă.

Ea nu aştepta seara cu nerăbdare. Dacă Dan nu ar fi aranjat cina, ea nici măcar nu ar fi venit. Le cunoscuse pe soţiile anterioare ale lui Cari Lowenstein, dar această din urmă căsătorie avea numai trei luni şi până acum reuşise să evite întâlnirea cu noua mireasă.

Devenea din ce în ce mai greu să

vezi un om care se tot însoară cu femei mai tinere decât propriul lui copil.

Dan îşi şterse rujul de pe buze şi îşi aranjă cămaşa. Aruncă o privire spre Hannah şi con stată că frigul nu era suficient de mare. Uşa vilei se deschise şi în prag apăru o femeie purtând o rochie neagră şi şorţ alb.

— Poftiţi. Domnul Lowenstein vă aşteaptă în birou. Veţi cina singuri. Celălalt domn de la ziar a fost reţinut de probleme.

— Dan, şopti Hannah pe nerăsuflate, în timp ce el o apucă de cot şi o conduse înăuntru. Trebuie să ştii despre domnul Lowenstein.

— Nu, nu-mi spune. Îmi place să-mi formez propriile păreri. De data asta este crucial. Ştiu destule deocamdată.

— Dar…

Uşa biroului se deschise şi un bărbat cu păr argintiu se îndreptă spre ei, uitându-se când la Dan când la Hannah.

— Bun venit, Dan. Bună seara, Hannah. Ce surpriză plăcută! Nu mă aşteptam să te văd.

Dan o privi pe Hannah, curios de replicile şoptite.

— O cunoşti pe Hannah?

— Dan, spuse ea, îndreptându-şi umerii vizibil. Aş vrea să ţi-l prezint pe tatăl meu, Cari Lowenstein, cunoscut în lumea editurilor sub numele de C.C.Lowen.

— Tatăl tău?

— Sigur. Nu-mi pot imagina de ce nu ţi-a spus, zise Cari, invitându-i pe Hannah şi pe Dan în cameră. Veniţi să v-o prezint pe soţia mea, Gina. Se

întoarse şi întinse mâna spre femeia scundă şi durdulie, care stătea lângă foc.

— Gina, ea este fiica mea, Hannah şi Dan Bailey, unul dintre cei mai însemnaţi ziarişti.

— Bun-venit, Dan. Sunt bucuroasă că în final te-am întâlnit, Hannah. Cari mi-a povestit atâtea despre tine.

— Eşti soţia lui Cari?

Până şi Dan observase uimirea din glasul lui Hannah.

— Da. Este greu de crezut, nu-i aşa? Vreau să spun că nu sunt tânără şi frumoasă, nu-i aşa?

— Nu… adică, da, sunt surprinsă. Nu sunteţi aşa cum m-am aşteptat. Vreau să spun ca şi celelalte.

— Erau toate suficient de tinere să-mi fie fiice, rosti Cari, cuprinzând-o

afectiv cu braţul pe Gina. Gina este o soţie, soţia mea, nu un amuzament. Poftește, Dan. Ce pot să-ţi ofer de băut?

— Da, dragă, oferă-i lui Dan ceva de băut, în timp ce noi ne ducem să ne aranjăm puţin.

Rochia Ginei era simplă. Nici măcar nu era scumpă. Ea nu părea să se simtă stingherită de anturaj şi nici nu iniţie o conversaţie stupidă. Hannah o urmă automat, mintea ei încercând încă să pătrundă ceea ce vedea.

De când murise mama ei, tatăl ei se căsătorise de trei ori. Fiecare soţie fusese exact precum precedenta – cu picioare lungi, tânără şi fără minte. Hannah nici măcar nu-şi mai amintea numele lor.

Dar Gina era ca o mamă – aşa cum stă bine unei femei măritate.

— Dan al tău este foarte chipeş, rosti Gina intrând în camera de toaletă de lângă holul de la intrare. Cred că şi Cari arăta cam la fel când era tânăr, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu l-am văzut prea des.

— Dar există ceva la tine. În ochii tăi şi-n expresia ta.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te în oglindă, Hannah. Radiezi.

Hannah se privi în oglindă şi oftă. Gina avea dreptate. Vibra. O vedea pe domnişoara Rachel Kimbel uitându-se spre ea, cu ochii strălucind, cu obrajii îmbujoraţi şi părul răvăşit. Părea de parcă acum coborâse din patul unui bărbat.

— Mi-ai amintit de mine, de prima noapte când Cari m-a adus acasă. Mă

tem că m-am purtat neruşinat. Eram sigură că nu va vrea să mă mai întâlnească.

— Neruşinat? Hannah se simţi ca un papagal.

— Da, ne-am întâlnit pe plajă. Ne-am plimbat ore întregi şi am discutat. M-a invitat la cină în seara aceea. Când am acceptat, nici măcar nu ştiam cum îl cheamă sau că era – ea privi în jur

— Bogat. A venit să mă ia cu limuzina, iar eu am rămas mută de uimire. Nu conta, pentru că el oricum nu ar fi ascultat. M-a sărutat continuu până nu am mai ştiut de mine. Poţi să-ţi imaginezi doi babalâci de şaizeci de ani făcându-şi de cap în acea cameră pe roate în care călătoream?

Hannah nici măcar nu putea să-şi închipuie că tatăl ei o remarcase pe

Gina.

Şi totuşi avea ceva deosebit, în acest mod direct, sincer de a conversa, care te făcea să te simţi bine.

— Bineînţeles, că la capitolul culcat împreună am tras linie. Toată viaţa nu m-am culcat decât cu un singur bărbat şi am fost căsătorită cu el douăzeci şi cinci de ani. Când l-am refuzat pe Cari, m-a cerut pe loc în căsătorie.

Hannah izbucni într-un hohot de râs sincer.

— L-ai refuzat pe C.C.Lowen? Pun pariu că eşti prima persoană care a îndrăznit să spună nu în faţa lui.

t

— Nu, cred că tu eşti.

Această afirmaţie o îngheţă pe Hannah. Ea întotdeauna evitase

întâlnirile personale cu tatăl ei. Niciodată nu se trataseră ca tată şi fiică, iar C.C. Întotdeauna lucrase prin intermediul reprezentanţilor, chiar şi atunci când îi oferise posibilitatea să-şi creeze propria linie de romane de dragoste.

Erau deja obişnuiţi să-şi păstreze relaţia pe poziţie strict profesională, iar când colecţia Fantasy Romînce devenise realitate, relaţia lor continuă pur şi simplu acelaşi itinerar.

Amândoi preferau aşa.

Dar afirmaţia Ginei era o adevărată enigmă.

— Eu l-am refuzat?

— Nu?!… îmi pare rău. El aşa a spus. Nu am făcut decât să repet ce-am auzit. Mi-a spus că, atunci când mama ta a murit, nu ştia deloc ce înseamnă să

fie tată, aşa că te-a lăsat la bunici.

Mai târziu însă tu nu l-ai mai vrut. Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să stea în umbră. Când bunicii tăi au murit, ai vrut să mergi la pension. Dacă te-am jignit cu ceva, îmi pare rău.

— Nu… nu, spuse ea, încă tulburată de întorsătura lucrurilor. Exista ceva la care C.C.Lowen nu se pricepea? Dar asta nu-l oprise niciodată să nu încerce. Nu, Gina nu avea dreptate. Cari o lăsase la hunici şi nu se mai întorsese să o vadă cu anii. Atunci când veni, Hannah îl refuză. Trebuia. Viaţa ei nu fusese prea fericită, dar fusese stabilă. Tu pur şi simplu vezi un alt om decât cel pe care îl ştiu eu.

— Povesteşte-mi despre Dan. Este cineva special?

— Încă nu ştiu. Abia ne-am

cunoscut.

— Presupun că tu eşti mai puternică decât mine în lupta cu inevitabilul. Eu am cedat din prima noapte.

— Dar C.C. Te-a cerut în căsătorie.

— Nu mi-a trebuit mult timp să aflu că eram a cincea femeie care acceptam. Dar asta nu a contat. Şi încă nu contează.

— El pare să fie… într-adevăr fericit. Nu m-aş fi gândit.

— Ştiu. Şi pentru mine este o surpriză. Eu am avut o căsătorie fericită, dar dragostea pentru tatăl tău nu poate fi descrisă. Este ca un basm, ca una din acele cărţi pe care le publici. Dacă aşa ceva există şi între tine şi Dan, nu da cu piciorul. Oamenii nu se întâlnesc cu astfel de legături decât o

dată în viaţă.

— Nu sunt sigură ca cred în basme.

— Dar în dragoste crezi. Cel puţin ţi se oferă o şansă. Toţi care au cunoscut-o nu se pot înşela în privinţa relaţiei dintre voi. Acum, mai bine ne-am întoarce, înainte ca Dan să vină după tine. Privirea lui arunca cuţite atunci când te-am luat de acolo.

— Da? Nu am observat.

— Presupun că nici mândria din ochii tatălui tău nu ai observat-o?

— Nu, cred că nu.

Hannah se lăsă condusă înapoi în birou fără să-şi fi aranjat machiajul.

— Hannah, tatăl tău îmi povesteşte ce succes a dobândit compania ta. Dan, aşezându-se lângă ea, îi luă mâna în palma lui şi i-o ţinu posesiv. O privi.

— Cred că ne-am descurcat bine.

— Cum sunt materialele aniversare? întrebă Cari.

— Mortale, C.C. Am văzut de dimineaţă fotografiile, Dan.

— Oh? Au fost conform aşteptărilor? Aşteptărilor? Nu, le-au depăşit. Amintindu-şi numai de ele, ea se înroşi. Simţea senzaţia, dar nu putea face nimic ca să o oprească.

N-o ajuta deloc că privirea din ochii lui Dan era una cunoscută. Sunt foarte expresive şi excitante.

— Aşa a fost şi modelul, spuse el.

— S-a văzut.

— Îmi pare rău.

— Mie. Nu! recunoscu ea timid. Se priveau fix unul pe celălalt, purtâna conversaţia de parcă ar fi fost singurele persoane din cameră. El a oferit mai

mult decât am sperat.

— Dar mai puţin decât este capabil, îţi garantez.

— Atunci va trebui să mă folosesc din nou de el.

— El este… este mai mult decât dispus.

— Cari, tu nu ai senzaţia că noi suntem în plus aici? Gina îşi îmbrăţişă soţul şi-şi concentră ochii strălucitori asupra lui.

— Cineva este, spuse el, conducând-o afara pe verandă. Voi doi nu vă grăbiţi. Cina va fi abia peste o jumătate de oră. Cred că cu şi Gina vom face o mică plimbare.

— Nici măcar nu te aud, Cari.

— Adevărul este că şi eu am o mică problemă, dragă.

— Dan, trebuie să încetezi să mă

mai săruţi. Ne purtăm neruşinat.

— Neruşinat? Ah, îngerule, ce fel de cuvânt este acesta? El închise lumina şi o ridică pe colţul biroului imens de stejar aflat în colţul camerei. Începuse să se împingă ritmic între picioarele ei.

Ea i-ar fi răspuns, dacă cuvintele nu i s-ar fi oprit undeva în gât, dacă Dan nu şi-ar fi strecurat mâna sub rochia ei, dacă nu i-ar fi depărtat lenjeria pentru a o putea atinge, dacă el nu şi-ar fi desfăcut fermoarul pantalonilor şi nu şi-ar fi lăsat liberă bărbăţia să găsească locul pe care îl atingea.

În acea clipă era însă mult prea târziu pentru cuvinte, de fapt pentru orice, mai puţin pentru terminaţiile nervoase frenetice, care se aprindeau şi

explodau în flăcări instantanee.

Câteva minute mai târziu, ea se prăbuşi brusc peste el, epuizată, înmărmurită, repetând aceleaşi cuvinte. „Neruşinat”.

Gina nu s-o fi culcat cu Cari, dar Hannah nu avea nicio îndoială că ea şi noua ei mamă vitregă simţiseră tremurul pământului. Plutind într-o stare de euforie, ea îl simţi pe Dan îndepărtându-se.

— La naiba! Mă aduci în stare să mă port ca un elev desfrânat. Îţi dai seama că tocmai am făcut dragoste cu tine, aici în mijlocul biroului tatălui tău?

— Cred că îmi dau seama perfect, murmură ea satisfăcută. Răzor este complet neruşinat!

— Dacă intra cineva?

— Nu venea nimeni. Gina a avut

grija asta.

— Dar nu-mi stă în fire să-mi pierd controlul.

— Ştiu. Nici mie. Ea îi prinse capul şi i-l trase spre ea pentru un sărut lung şi tandru.

— Cred că asta se întâmplă atunci când se întâlnesc eroi şi eroine imaginari.

— Nu ştiu, spuse Hannah visătoare. Tu eşti primul erou încarnat pe care l-am cunoscut.

— Eu nu sunt erou, dragă. Îţi aminteşti? Sunt un fost condamnat, un bărbat cu cea mai provocatoare respiraţie de pe pământ.

— Şi, exact cum a spus Daisy. Neînchipuit de splendid.

(Captialul 7

— Nu te obosesc niciodată

călătoriile, Dan? întrebă Gina curioasă.

— Ei bine, poate câteodată trebuie să mă uit în agendă ca să ştiu în ce oraş mă aflu. Dar de regulă, mă implic aşa de tare în ceea ce fac încât nu mai are niciun fel de importanţă.

— La fel ca fiica mea, comentă sec Cari.

— Eu nu călătoresc, spuse Hannah.

— Dar, de regulă te implici în ceea ce faci, încât ai putea să ajungi pe Marte şi n-ai sesiza diferenţa.

Dan îşi termină cafeaua şi o privi pe Hannah gânditor.

— Marte. O idee interesantă. Te-ai gândit ca vreun extraterestru să devină aroma-specifică lunii?

— Aroma specifică lunii? Qa aceea pusă în îngheţată? întrebă Gina cu o

voce enigmatică.

— Ceva în genul acesta, spuse Dan, strâmbându-şi o clipă buzele la colţuri, fără a-şi da seama de gest şi depunând apoi eforturi chinuitoare pentru a şi le îndrepta.

Încă o dată, Hannah constată cât de rar lua parte Dan la conversaţii simple fără vreun scop anume. În privinţa glumelor, se îndoia că le făcea vreodată fără vreun substrat.

— Numai că Hannah, continuă el, îi numeşte! alesul lunii. Toţi sunt temporari, inclusiv eu.

Gina scutură din cap.

— Într-un fel, nu cred că eşti temporar.

— Nu ştiu, argumentă Cari. Hannah este o contradicţie. Ea niciodată nu a avut cine ştie ce contact

cu lumea reală. Când era copil, se retrăgea în camera ei printre cărţi. Nu cerea niciodată nimic, nu se murdărea niciodată, nu avea niciodată încurcături, de parcă nu ar fi avut nevoie de nimic şi de nimeni.

— Nicio asemănare cu mine, comentă Dan. Eu nu mă ascundeam. Când îmi trebuia ceva, găseam o cale de procurare sau pe cineva care să-l obţină pentru mine. Refuz să cred că Hannah nu este la fel. Eu sunt dovada vie a acestui fapt.

— Poate, rosti Cari ţuguindu-şi buzele meditativ, dar până acum ceea ce a realizat nu a fost pentru ea. Ea nu se confruntă decât cu personajele din cărţi.

— Dar Dan ce este? întrebă Gina.

Cari îl studie o clipă pe Dan.

— Nu ştiu dacă Dan este real sau imaginar şi nu sunt sigur dacă are vreo importanţă.

— Nu pot să cred că nu v-ar plăcea să încetati discuţia pe care o purtaţi despre mine, de parcă nu aş fi aici! zise Hannah, bosumflându-se exagerat.

— Are dreptate, aprobă Gina, ridicându-se repede, aşezându-se lângă Hannah şi cuprinzându-i cu braţul talia fiicei ei vitrege. Hannah ştie ce face. Şi-n plus femeile au un fler de a recunoaşte şi de a obţine ceea ce vor, atunci când se află în preajma acestui ceva.

— Acesta-i adevărul, aprobă Cari.

— Poate că unii oameni sunt fericiţi cu vieţile lor aşa cum sunt ele? spuse Hannah.

Dan o privi.

— Şi poate că descoperă că de fapt ceea ce au un este suficient; au nevoie de ceva sau de cineva şi atunci trebuie să caute.

Conversaţia devenea prea profundă pentru Hannah. Ea ştia că Dan era un om care umbla după ceea ce voia, dar nu putea să înţeleagă de ce îl căuta pe tatăl ei. Felul retras a lui Cari nu era un subiect interesant. Şi era clar că Dan nu ştiuse că ea era fiica lui Cari. Dar maniera în care Dan o privea, o făcea să se simtă stingherită. Venirea ei aici fusese o greşeală, dar nu ştiuse cum să evite acest lucru fără să-l dezamăgească pe Dan.

— Care sunt planurile tale acum, Dan? întrebă tatăl ei.

— Poate că am putea vorbi despre acestea. Mi-ar fi necesar sfatul cuiva

care are o perspectivă mai bună.

— Eu? Cum pot să te ajut?

— Tu ai ceva ce vreau eu. Am venit să-ţi fur mintea şi să facem o mică afacere.

Hannah asculta îngrozită. Se înşelase, Dan îi spusese că adulmecase un subiect. Poate că nu ştiuse cine era ea, dar între timp aflase. Era recunoscută reputaţia lui Dan de a manipula oamenii pentru a obţine materiale pentru subiectele lui; acest lucru îl propulsase în vârf. Într-un fel, se folosise de ea pentru a ajunge la tatăl ei. Nu ar fi fost pentru prima dată. Ea fusese o distracţie. Se simţea folosită.

— Scuzaţi-mă, interveni ea. M-a apucat o durere teribilă de cap, Dan. Nu mai ai nevoie de mine în continuare.

Am să-l rog pe şoferul lui C.C. Să mă ducă acasă.

Dan îi aruncă o privire ciudată şi se îndreptă spre ea.

— Dacă nu te simţi bine, te duc acasă.

Acesta chiar că era ultimul lucru pe care îl dorea. Capul într-adevăr îi vâjâia. Nu putea să mai gândească şi nici nu putea să dea ochii cu tatăl ei. Trebuia să plece până nu se va face de râs.

— Nu! Adică, rămâi şi rezolvă-ţi treaba pentru care ai venit.

— Lasă-mă să-ţi dau ceva pentru cap, Hannah, spuse Gina.

— Nu, sincer. Trebuia să iasă din casa tatălui ei. Se întâmpla din nou, ca şi altă dată când îşi dăduse seama că fusese folosită pentru a se ajunge la

tatăl ei.

În afară de Fantasy Romance, de unde tot ce lua era câştigat, relaţia dintre ei fusese strict de afaceri. Dar acum era ceva personal. În casa ei, Dan era al ei. Aici, era un renumit jurnalist, la fel de important, de puternic ca şi tatăl ei şi ea nu ştia cum să facă faţă acestei situaţii.

— Oricum, mai am de citit câteva propuneri. De două zile le-am tot lăsat, dar nu le mai pot amâna. Mulţumesc pentru cină, Gina. Mă bucur foarte mult că faci parte din familie.

Treizeci de minute mai târziu, trecând peste protestele Ginei şi chipul enigmatic al lui Dan, Hannah era acasă. Dar nu se putea concentra. Nu şi-l putea şterge pe Dan din minte. La început o privise cu neîncredere apoi

cu o mânie tăcută. Dar nu comentase şi nici nu insistase să o conducă. Exact cum îşi imaginase, discuţia cu Cari Lowenstein era mult mai importantă decât prezenţa ei. Nu ştia de ce o durea atât de tare, dar o durea.

Când Dan intră, se prefăcu că doarme. Stătea în întuneric în patul ei mic, ascultându-l cum se mişca prin casă. Auzi scârţâitul treptelor când le urcă, jetul de apă când făcu duş, zgomotul patului de dincolo de hol când se aşeză în el.

Prin toate sunetele şi mişcările, ea simţea prezenţa sau absenţa lui. Manuscrisele se aflau lângă ea, pe noptieră. Renunţase să le mai înţeleagă şi închise lumina, dar somnul îi pierise, nu exista decât încordare, care părea să crească la fiecare secundă.

Relaţia ei cu Dan era foarte subtilă, iar cu tatăl ei şi mai şi. Dar ea nu mai era o fetiţă. Era femeie în toată firea şi trebuia să găsească o cale de a face faţă celor doi bărbaţi ca egală a

Deodată, uşa se deschise larg şi silueta lui Dan îşi făcu apariţia.

— La naiba, Hannah, de ce ai plecat?

— Nu ştiu de ce mai are importanţă. Ai vrut să te întâlneşti cu tatăl meu. Ai reuşit.

— Oh, înţeleg. Crezi că te-am folosit pe tine ca să ajung la Cari?

— Şi nu a fost aşa? Sper că ai obţinut tot ce voiai?

— Voiam informaţii. Şi le-am obţinut. Ceea ce vreau acum eşti tu. Locul tău nu este aici. Nu pot să dorm când ştiu că eşti dincolo de hol. Nu ştiu

de ce ai plecat de acolo ca o vijelie, dar mă lor.

Aduci în stare de nebunie! Te deranjează ceea ce fac?

El nu-i mai lăsă timp de răspuns. O ridică în braţe şi, asaltându-i lacom gura, o duse în dormitorul mare şi se lăsă cu ea pe pat.

— Nu pot să mai gândesc, nu pot să mai lucrez. Orice clipă în care sunt cu tine este pierdută, pentru că nu mă mai pot concentra. Ce ai făcut din mine cu fantasmele şi ţara minunilor tale?

Ea oftă.

— Nu ştiu, Dan. Şi eu am aceleaşi probleme. De ce te-ai dus să vorbeşte cu tatăl meu?

— Voiam să aflu despre ziarul lui. Am avut o idee prostească că cu… nu are importanţă. Oricum, am renunţat la

ea. Şi, mă rog, de ce ai plecat de acolo ca o rachetă defectă?

— Cred că din cauză că te-am văzut cu C.C. Sunteţi asemănători, amândoi puternici, tari, hotărâţi. Nu am putut niciodată să stau dreaptă în faţa lui şi dintr-odată am simţit la fel şi în cazul tău.

— Că sunt ca tatăl tău? Nu sunt. Cel puţin deocamdată, nu mă simt deloc ca un părinte.

— Iar eu nu mai am încredere. De când te-am întâlnit nu am mai realizat nimic. Acasă nu mai pot să citesc manuscrisele. Toate mi se par tâmpenii când mă gândesc la tine şi la adevărata… nu rostise dragoste, dar cuvântul era acolo neinvitat şi insistent… legătură. Aş fi putut foarte bine nici să nu mă duc la serviciu,

pentru că tot timpul nu am făcut decât să mă gândesc la locul de aici.

Făcură dragoste – nu, nu dragoste. Se posedară brutal unul pe celălalt, cu forţă sălbatică şi pasiune nestăpânită. Apoi se prăbuşiră unul în braţele celuilalt, istoviţi şi tăcuţi.

— Nu ştiu dacă am să mai pot continua aşa, spuse Hannah în cele din urmă. Serviciul a fost toată viaţa mea. Acum, dintr-odată, nici măcar nu mai pot să citesc o propunere. Poate ar fi mai bine să pleci.

— Nu ştiu dacă am să pot. Cred că va trebui să trecem împreună furtuna.

— Ai spus că ai ştiut de la început că ne vom distruge unul pe celălalt. Nu te-am crezut, Dan. Acum nu mai sunt aşa sigură. Pentru tine întotdeauna a fost aşa?

Mâna lui sprijinită pe sânul ei era caldă şi posesivă. Chiar şi relaxată, aceasta pretindea şi controla. Chiar şi saturată de senzaţia pe care dragostea o lăsase, Hannah îşi simţea pielea aprinzându-se sub atingerea lui.

— Nu ştiu, răspunse Dan într-un târziu. Am fost atras de multe femei în viaţă, dar de data aceasta este ceva diferit. Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost mult prea profund, mult prea zdrobitor. Dacă aş crede în farmece, aş spune că ai aruncat o vrajă asupra mea. Dar tu?

— Nici eu nu ştiu. Nu am nimic cu care să compar. Eu nu am avut niciodată timp pentru bărbaţi. Totul este nou pentru mine şi îmi pare destul de intens.

Făcură dragoste aproape întreaga

noaptea. Când ea plecă a doua zi, îl lăsă dormind. Hannah trase un pui de somn în tren, în loc să citească manuscrisele aşa cum îşi propusese. Când ajunse la serviciu era încă obosită şi, cum rareori se întâmpla, prost dispusă.

— Putem presupune că ilustra noastră conducătoare a avut o noapte proastă? întrebă Daisy. Ori, o privi şiret pe Hannah, poate ar fi mai bine să reformulez – o noapte bună?

O dată îi părea bine şi lui Hannah că biroul ei era mic şi intim. Nu era nerăbdătoare să se justifice în faţa personalului ei pentru lipsa de progres. Dar de Daisy nu putea scăpa păstrând tăcerea.

— În regulă, şefa, vorbeşte. Ce nu este în regulă în ţara minunilor?

— Nu ştiu. Totul este minunat şi

îngrozitor. Nu pot să fac nimic. Când sunt cu el, nu vreau decât să fac…

— Dragoste? Nu pot să te acuz deloc. Dar el?

— La fel.

— Şi asta-i rău?

— Este mult prea profund. O persoană nu-şi poate petrece tot timpul în pat. Viaţa trebuie să meargă mai departe. Mai există şi alte responsabilităţi. Oh, Daisy, nu ştiu ce să fac. Îl doresc atât de mult, deşi mă arde de vie.

— Oh, dragă. Cred că avem o problemă de măsură aici. Desigur, domnişoara Hannah Clendening nu a făcut niciodată lucruri pe jumătate. De aproape treizeci de ani ţi-ai orientat eforturile şi pasiunea spre cărţi şi carieră. Acum, altceva a furat acea

pasiune şi nu ştii cum să-ţi dozezi energia.

— Şi deci ce trebuie să fac? Trebuie să mă concentrez asupra muncii mele şi asupra romanului Dimineaţa următoare.

— În privinţa ta nu ştiu, spuse Daisy cu seriozitate, dar pe mine m-ar îngrijora ziua şi noaptea de astăzi. Ziua de mâine îşi poate purta singură de grijă. Aşa ai făcut întotdeauna până acum şi a mers totul destul de bine.

— Adică să rezolv problema ca un viciat – câte o oră din când în când?

— Ceva de genul acesta. Poate te poţi gândi la asta şi în sensul rescrierii scenariului.

— Cum? Eu deja… adică, noi…

— În loc să începeţi ca prieteni, aţi sărit peste etapa cunoaşterii şi v-aţi

îndrăgostit din start.

— Oh, Daisy! Nu cred că aceasta este dragoste. Este mai mult o atracţie fatală.

— Atunci va trebui să te decizi dacă îl vrei sau nu pe Dan în viaţa ta. Vei supravieţui în ambele cazuri, Hannah. Ai supravieţuit tu despărţirii de tatăl tău!

Hannah se afundă în scaunul ei.

— Tatăl meu? Ştii că s-a căsătorit din nou, pentru a cincea oară?

— Am auzit. Cred că are un curaj nebun sau îşi caută pedeapsa. Este însă un lucru bun în care îşi investeşte banii.

— Am cunoscut-o pe noua lui soţie, Gina. Este foarte diferită.

— Oh, în ce sens?

— Toate celelalte erau tinere şi frumoase. Gina este… ca o mamă, aşa

cum trebuie să fie o femeie măritată.

— Slavă Domnului! Atunci mai este o speranţă şi pentru mine.

— Ea mi-a spus ceva foarte ciudat. Mi-a spus că mi-am respins tatăl.

— Şi aşa a fost?

— Nu ştiu. Eu am crezut că a fost invers. Când mama mea a murit, m-am mutai la părinţii ei în Port Jefferson. C.C. Venea din când în când, dar eu niciodată… adică totdeauna situaţia era stânjenitoare. Îmi amintesc că atunci când a murit bunica mea, a venit la înmormântare. Aveam vreo doisprezece ani. După aceea a venit acasă şi mi-a spus să-mi împachetez hainele Trebuia să merg cu el.

— De ce nu te-ai dus?

— Nu ştiu. Port Jefferson îmi era familiar. Aveam camera mea şi acolo

trăisem. Bunica mea murise şi acum acest străin îmi spunea să părăsesc tot ce aveam. Am spus nu. Bunicul meu i-a zis tatii să plece şi nu l-am mai văzut decât când am mers la colegiu.

— Bunicul tău era un om grijuliu?

— Nu ştiu. Aşa cred. Era pescar şera mai tot timpul plecat. Până la cincisprezece ani menajerele au stat cu mine. După aceea eram destul de mare ca să stau singură.

— Sună a însingurare.

— Nu… ei bine, da, poate. Eram singură. Dar aveam lecţiile de la şcoală şi cărţile mele. Apoi a urmat pensionul.

— Nu te aud vorbind prea mult despre prieteni.

— Cred că nu au existat prieteni apropiat? până n-ai apărut tu, care ai refuzat să nu te amesteci în viaţa mea.

Dar nu le-am simţit lipsa.

— Deci acum ai sărit dintr-o viaţă dusă în lumea fanteziei, într-o legătură de dragoste fierbinte, cu un bărbat mai excitant decât orice personaj întâlnit, şi nu ştii cum să procedezi.

— Cred că ai dreptate.

— Ei bine, Madame Scriitor, scoate manuscrisul şi pixul roşu. Cred că trebuie să mai domoleşti relaţia. Cunoaşte-l înainte de a te culca cu el. Aşa le spui autorilor tăi.

Hannah încuviinţă din cap şi căzu într-o tăcere copleşitoare. Nu o auzi pe Daisy plecând. Era mult prea cufundată în încercarea de a înţelege cum să stingi o flacără când aceasta deja arde. Şi cum să spui unui erou viu că relaţia trebuie să se mai potolească.

Nimeni nu-i spusese că dragostea

era atât de puternică. Indiferent cât de mult citise, nu găsise niciodată descrise pe hârtie senzaţiile pe care le simţise.

Hannah nu ştia dacă să fie mulţumită sau nu atunci când Herb o anunţă că nu mai era nevoie de modelul Răzor Cody. Asta însemna că Dan era liber să plece oriunde voia. Nu ştia în ce stadiu se afla cu articolul despre viaţa din închisoare şi nici nu voia să întrebe. Atâta timp cât nimic nu era hotărât, ea se putea păcăli că totul va rămâne neschimbat.

O parte din ea era uşurată, alta tulburată. Pe lângă toate acestea, ea ştia că atâta vreme cât Dan făcea parte din viaţa ei, totul era schimbat, dar nu mai era sigură că schimbările erau în bine.

Era mijlocul după-amiezei când

Daisy băgă capul pe uşa biroului lui Hannah.

— Este un bărbat pe linia unu în legătură cu o maşină a companiei. Spune că a fost implicată într-un accident, iar el este de la asigurări. Nu mi-ai spus că ai avut un accident.

Wes Varden. O urmărise aşa cum o prevenise Dan. Sau poate că urmărise numai maşina.

— L-ai spus cumva că eu am condus maşina?

— N-a fost nevoie, răspunse Daisy, te-a descris dispecerei perfect. Singurul lucru pe care nu-l ştia până nu a vorbit cu ea, era numele tău. Vrei să-l îndrum către avocatul nostru?

Hannah gemu.

— Nu. Am să vorbesc cu el. Lăsă jos manuscrisul pe care reuşise să-l

pregătească pentru tipar şi ridică receptorul. Da, sunt Hannah Clendening. Cu ce vă pot ajuta?

— Spunându-mi unde este Bailey.

— Cine?

— Dan Bailey, bărbatul pe care l-ai luat de la închisoare sâmbătă.

— Cine sunteţi?

— Wes Varden de la revista Celebrity. Am fost acolo, Hannah. Te-am văzut şi pe tine şi pe

Dan. Fie îmi spui unde este, fie am să vin cu propriile mele răspunsuri.

— Domnule Varden. Habar nu am unde este domnul Dan Bailey. Şi dacă vreţi să mai continuaţi în stilul acesta, vă sfătuiesc să discutaţi cu avocatul firmei. C.C.Lowen, patronul, este o persoană foarte retrasă şi nu-i tratează deloc bine pe intruşii curioşi.

— Bine, dar spune-i lui Dan că nu este decât o chesi Line de timp. Deja am o idee în legătură cu ceea ce urmăreşte, dar nu pot să înţeleg care este rolul editorului de romane de dragoste. Adevărul e că nici nu contează. Fotografia pe care v-am făcut-o când vă sărutaţi în parcarea închisorii va apărea pe prima pagină.

Capitolul 8

Dan nu răspunse! a telefon. Hannah plecă de la birou mai devreme. Trebuia să ajungă repede acasă, să-l găsească şi să-i spună despre telefonul primit. Oricum nu mai putea să lucreze. Slavă Cerului că exista Daisy şi că reuşise să-şi perfecţioneze aptitudinile de editor. Hannah va face ceea ce deja făcea, se va baza pe aprecierea lui Daisy şi va ţine seama de

recomandările ei, fără să mai citească ea personal toate propunerile.

Dar Dan nu era acolo. Nici măcar nu sunase. Deoarece începea să se facă tot mai târziu, Hannah începu să se îngrijoreze. Ea nu avea niciun drept să ceară socoteală pentru mişcările lui. Nu mai avusese până atunci un iubit şi nu ştia care este protocolul cerut. Dar poate că el nu considera că erau iubiţi. Făcuseră dragoste, mereu, dar asta nu presupunea nimic oficial. Pentru Dan era posibil să fi fost doar sex. Ea nu ştia pentru care motiv mersese el la tatăl ei.

Începu să se plimbe. Nu, fusese ceva mai mult decât sex. Până şi ea ştia asta. Totuşi, lucrul cel mai greu era că dacă Dan nu se mai întorcea niciodată în Port Jefferson, ea nu putea să-l oblige să revină în viaţa ei.

Dar nu putea să lase totul la voia întâmplării. Dacă era rănit pe undeva? Dacă cineva din închisoare aflase adevărul şi nu voia ca Dan să scrie articolul? Nu îl auzise niciodată spunând exact ce anume avea să scrie despre viaţa tainică din închisoare. Deşi el nu părea deosebit de preocupat în legătură cu acest lucru, articolul era posibil să fie o primejdioasă dezvăluire, care Durea să atragă multe repercusiuni.

Hannah era încă îmbrăcată în ţinuta de serviciu. Se schimbă în nişte pantaloni largi şi încălţă o pereche de tenişi. Făcu apoi un ibric cu ceai de mentă, după care, lăsând ceaşca pe jumătate goală, ieşi pe terasă şi privi linia ştearsă şi întunecată a orizontului.

Drowned Meadow. Până şi numele

invoca imaginaţia. Bunicul ei îi explicase odată că acesta fusese numele oraşului Port Jefferson în 1664, când pământul fusese vândut englezilor puritani. Aruncând o privire pământului mlăştinos care se modifica odată cu fluxurile, aceştia au hotărât ca noua comunitate să se dezvolte pe partea vestică a terenului.

Pe la începutul anilor. 1800, orăşelul a preluat numele ziarului politic, The Jeffersonian, şi a devenit oficial Port Jefferson. Casa în care locuia ea fusese construită cam în acea perioadă şi supravieţuise progresului continuu numai datorită bunicului ei, care refuzase cu încăpăţânare să ţină pasul cu timpul.

Hannah se gândi că probabil se asemăna foarte mult cu bătrânul

neînduplecat pe care şi-l aducea aminte din copilărie. Fusese pescar şi faptul că fiica lui se căsătorise cu un om bogat nu-i schimbase viaţa. Când fata lui muri, iar soţul acesteia rămăsese cu un copil mic, el şi tiranica lui soţie au luat-o pe Hannah la ei. Când soţia lui muri, bunicul ei nu văzuse niciun motiv ca să-şi schimbe stilul de viaţă. Munca lui îl ţinea departe ore în şir. Hannah se putea descurca, credea el, şi aşa şi fusese.

Acum trebuia să se descurce din nou. Dan intrase în viaţa ei, îi dărâmase zidurile protectoare şi îi schimbase pentru totdeauna lumea ei sigură. Dar mai trecuse prinprefaceri şi înainte şi reuşise să supravieţuiască, fără a permite problemelor să o distrugă. Găsise calea de a învinge şi putea să o

găsească şi acum.

Totuşi nu suporta. Gândul ca Dan să nu ştie ce se întâmplase. Şi revenise astfel din nou la faptul că habar nu avea unde plecase, ori dacă se va mai întoarce vreodată.

Sacul de sibir. Urcă scările până în dormitorul cel mare şi începu să-l caute. Era acolo.

Până la miezul nopţii stăpânirea de sine de tip New England pe care ar fi trebuit să o moştenească de la bunicul ei dispăruse. Şi acest lucru, se gândi ea în sinea ei, se datora şcolilor din Virginia pe care le urmaşe. Era cuprinsă de tristeţe, ca eroinele din romanele istorice. Nu-şi cunoscuse mama şi trăise cu un gol în inimă atunci când tatăl ei o părăsise. Dar acum era cu totul altfel.

De data aceasta ea era cea impucată şi nu avea niciun fel de experienţă pe care să se bazeze. O parte din ea plecase, era dăruită lui Dan şi nu o înlocuise cu nimic. În timpul orelor de aşteptare, trebui să recunoască adevărul: se îndrăgostise de Dan Bailey. Asta trebuia să fie, căci altfel de ce ar fi durut-o totul atât de tare? Locul în care existase odată sufletul ei era acum pustiu.

Pentru prima dată în viaţă, ea nu găsea răspunsuri. Nu exista veşnicul după sau finaluri fericite… ci numai durere, iar ea nu avea unde să se întoarcă.

Gina. Se va duce la Gina. Gina va şti ce trebuie făcut, iar tatăl ei dispunea de mijloacele necesare.

În mai puţin de o oră, sună la uşa

casei întunecoase, conştientă numai în parte de şiroaiele neaşteptate de lacrimi de pe obraji.

Uşa se deschise în cele din urmă şi în prag apăru tatăl ei, fr. Ecându-se la ochi.

— Hannah? Tu eşti? Ce s-a întâmplat? Intră.

Gina apăru şi ea în hol, în spatele tatălui ei şi se grăbi spre Hannah.

— Ce s-a întâmplat, Hannah?

— Dan.

— Ticălo… îrnură tatăl ei şi trânti uşa. Ce ţi-a făcut?

— Nimic. Adică el… nimic. A plecat. A dispărut şi îmi este teamă să nu i se fi întâmplat ceva rău.

Cari blestemă şi-şi trecu degetele prin păr.

— Ce oră este?

— Două dimineaţa. Nu mai înjura, Cari, spuse Gina aspru. Mă duc cu Hannah în camera de lucru. Tu trezeşte bucătăreasa şi roag-o să prepare ceva cald.

Spre surprinderea lui Hannah, tatăl ei se supuse.

Câteva clipe mai târziu, Hannah se afla în braţele Ginei, îmbibând capotul acesteia cu lacrimi, în timp ce tatăl ei privea neajutorat. Într-un final, Gina se depărtă, scoase din buzunar un şerveţel şi începu să-i şteargă faţa lui Hannah.

— Haide, Hannah, rosti Gina încet, te-ai descărcat. Spune-ne ce-a făcut ticălosul acesta?

— Nu este aşa, Dan nu este un ticălos. Nu mi-a făcut nimic rău. Nu ar fi în stare de aşa ceva şi chiar dacă m-ar fi rănit, ar fi făcut-o dintr-un motiv

anume. Problema e că a dispă

Alesul lui Hannah rut. Nu ştiu unde este. Nu vreau să spun că ar fi trebuit să mă informeze pe mine, dar trebuie să-i spun… Oh, Gina, nu ştiu ce să fac.

— Îl voi suna pe căpitanul Dunn, zise Cari. O să-l găsească el pe Dan. Ştii când a plecat?

— Nu, l-am lăsat în pat de dimineaţă. Nu am vorbit cu el în timpul zilei. Apoi când a sunat acel reporter, am încercat să-i spun lui Dan că vrea să publice fotografia noastră.

— Fotografia? Ce reporter, Hannah? Cari trase un scaun şi se aşeză lângă fiica lui. Povesteşte de la început.

— Nu ştiu dacă ar trebui. Dan mi-a spus că misiunea lui este secretă.

— Nu intenţionez să-i distrug acoperirea, dar trebuie să înţeleg ce se petrece.

— L-am luat pe Dan de la închisoarea districtuală Suffolk în ziua în care a fost eliberat.

— Dan a fost în puşcărie? Gina clătină din cap. Nu-mi vine să cred. O fi el impulsiv, dar nu este criminal.

— Nu, a fost un aranjament. A fost acolo pentru a scrie un articol despre viaţa în închisorile districtuale. Dar nu asta este problema. Adică, este, dar nu în întregime.

— Continuă, dragă, o încurajă Gina.

— Când a fost eliberat, la poartă erau reporteri. Erau acolo pentru a-l fotografia pe unul din regii traficului de droguri, numit II Don. Unul din

fotografi, un anume Wes Varden, lucrează pentru revista Celebrity. El l-a recunoscut pe Dan şi ne-a fotografiat sărutându-ne. El este problema.

— Wes Varden, îl cunosc, spuse Cari înclinând din cap. Încep să înţeleg problema voastră.

În acel moment, uşa se deschise şi apăru menajera în cămaşă de noapte, peste care purta un capot, împingând o măsuţă de serviciu. De care se afla ciocolată fierbinte şi prăjiturele.

— Mai doriţi ceva, doamnă Lowenstein?

Gina scutură din cap şi ridicându-se, îi umplu o ceaşcă lui Hannah.

— Poftim, ia o înghiţitură din asta. Te va face să te simţi mai bine.

Ciocolată fierbinte, se gândi Hannah. De câte ori în copilărie nu-şi

dorise să existe cineva care să o mângâie şi să-i ofere ciocolată? Uitase asta. Reuşise să uite atâtea lucruri, chiar singurătatea casei ei micuţe, dar numai până când avusese nevoie de Dan şi el nu fusese acolo.

Sorbi din ciocolată şi lăsă deoparte acele gânduri, concentrându-se la spusele tatălui ei.

— Cum de îl cunoşti pe Wes Varden, C.C?

— A făcut câteva cereri de redactor la ziarul meu. L-am refuzat.

— De ce? Hannah golise ceaşca. Era surprinsă. Nu s-ar fi gândit că Wes Varden ar fi interesat să conducă ziarul unui orăşel, sau că C.C. Va aprecia negativ experienţa lui Wes la o gazetă de scandal. În definitiv, nu putea să fie un reporter slab, căci altfel nu ar fi

lucrat la World Today.

— Au circulat nişte zvonuri legate de fabricarea unor dovezi privind un articol de al lui de acum câţiva ani. Nimic nu a fost făcut vreodată public. Wes a părăsit revista de ştiri la care lucra, iar cazul a fost muşamalizat. Au existat unii cărora li s-a părut că a scăpat prea uşor.

— Dan mi-a spus că şi între ei ar exista o problemă. Wes îl face responsabil pe Dan de pierderea slujbei lui, nu-i aşa? De aceea procedează aşa.

Gina reumplu ceaşca lui Hannah.

— Hannah? Dar nu ne-ai spus încă cu ce se ocupă acest reporter.

— Ameninţă să publice o fotografie de a mea cu Dan. Dacă nu îi dau informaţia de care are nevoie despre Dan, mă tem că va inventa povestea.

— Nu, nu o va inventa, după ce am să-l ameninţ eu cu un proces, zise Cari.

— Nu, să nu faci asta. Nu putem face nimic, până nu vorbim cu Dan. Oh, C.C., vocea ei se frânse, mă tem să nu i se fi întâmplat ceva lui Dan. Vezi, fotografia a fost făcută la poarta închisorii unde Dan lucrase în secret pentru materialul său. Nu cred că oamenii de la ziarul lui ştiau ce face. Ar putea să-şi piardă slujba… sau şi mai rău.

— Nimeni de la World Today nu va concedia un reporter ca Dan Bailey. S-ar putea să primească o mustrare publică, dar vor închide ochii la metodele lui, atâta vreme cât faptele sunt adevărate. Ei ştiu că Dan este un profesionist.

— Dar nu am încredere în Varden.

Dacă află că Dan a fost model pentru coperta cărţii noastre aniversare, atunci... Oh, nu ştiu. Vezi tu, i-am promis lui Dan că nimeni nu va şti cine este.

— De ce? îţi este ruşine cu slujba ta, dragă? întrebă Gina cu un glas plin de uimire.

— Deloc. Dan mă îngrijorează. Mă tem ca Wes Varden să nu strice totul.

— Şi Dan a dispărut. Mă întreb oare ce a aflat în închisoare. Cari se ridică şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Îmi place Dan. Îmi place chiar mai mult de când am făcut şi nişte verificări asupra lui. Sigur, în drumul lui a călcat câteva bombeuri şi şi-a dezvoltat un anumit şti> care să-i asigure pătrunderea în lumea oamenilor puternici şi influenţi şi să-l

ducă acolo unde vrea să ajungă. Odată am făcut şi eu la fel.

— Tu? Gina ridică sprâncenele într-un dezacord ridiculizat. Îmi este greu să cred că te-ai dat vreodată drept altcineva.

Cari încuviinţă din cap.

— A fost un timp când am făcut acest lucru. Desigur, am făcut-o de teama eşecului, până însă mi-am dat seama că înşelătoria era cel mai mare eşec dintre toate. Dar în cazul lui Dan este cu totul altfel. Esenţa este că el spune adevărul şi nu poate fi cumpărat.

— Şi nu ţi-l spune decât dacă este într-adevăr convins, remarcă Hannah încet. Nu se preface.

Deşi ar fi vrut să se prefacă, să-i fi spus că o iubeşte şi că ar fi vrut să fie cu ea mereu. Dar întotdeauna apărea

viitorul, iar el nu cunoştea deloc acel ţinut. Tot ceea ce se petrecuse între ei fusese în prezent. Prezentul era timpul în care ea învăţase foarte bine să trăiască. Până când îşi dădu seama că, oricât de mult s-ar chinui, nu va reuşi să împlinească un lucru care nu era sortit să se întâmple. Până constatase că descrierile romantice din romanele ei erau eclipsate de dragostea cu un bărbat adevărat.

— Ai dreptate. S-ar putea să fie vreo problemă, spuse C.C. Lasă-mă să văd ce pot face, Hannah.

— Poţi să rămâi aici cu noi, o invită Gina.

— Nu, mai bine mă duc acasă. Trebuie să fiu acolo, dacă cumva sună Dan.

Din câte îşi amintea, era pentru

prima dată când îşi îmbrăţişa tatăl şi o făcuse din tot sufletul. Pentru prima dată în viaţă, simţise emoţia adevărată când el îi răspunsese tot printr-o îmbrăţişare.

Dar Dan nu sună şi nici nu veni.

A doua zi, apăruse, pentru ca toată lumea să vadă, senzaţionalul titlu de sub cel mai urât coşmar al lui Hannah: FOST CONDAMNAT, BĂIA-

TUL RĂU BAILEY ŞI ULTIMA IUBIRE, EDITOAREA COLECŢIEI FANTASY ROMÂNCE, HANNAH CLENDENING. X

Fotografia, mult mai relevantă decât îşi închipuise Hannah, prezenta în mod clar faţa lui Dan şi mâna lui care mângâia fundul ei. O trăsese atât de aproape, încât fusta ei se ridicase suficient ca degetele lui să atingă

dantela bikinilor pe care îi purta.

— Oh, nu! gemu Hannah. Cum a putut? Viermele! Citi printre rânduri articolul, care comenta motivul condamnării lui Dan, aducând în discuţie încurcăturile lui recente determinate de metodele lui de a investiga subiectele, inclusiv deţinerea ilegală de armă.

De acolo, şirul povestirii se îndrepta spre Hannah, răsfăţata lumii romanelor de dragoste şi spre succesul înregistrat de aceasta cu noua colecţie Fantasy Romância. Articolul sugera că documentarea lui Hannah era unică şi comenta batjocoritor dacă va apărea sau nu o carte despre povestea lor de dragoste.

— Nu te mai omorî cu firea, şefa, spuse Daisy realist. Asta nu înseamnă

decât că ai intrat în rândurile celor bogaţi şi faimoşi. Uite ce se întâmplă cu fiecare subiect. Dacă nu există ştiri, acei indivizi le inventează.

— Daisy, când mi-ai spus să-mi scriu propriul scenariu, nu m-am aşteptat la aşa ceva. Ce crezi că vor spune cititorii noştri?

— Părerea mea este că dacă vor afla că tu şi Dan aţi pozat pentru Dimineaţa următoare, acest roman se va înscrie pe lista cărţilor cu cel mai mare succes, întocmită de The New York Times.

— Mai bine să nu afle. Să nu care cumva să îndrăzneşti să le spui. Fantasy va reuşi numai prin conţinutul cărţilor şi prin nimic altceva.

— Uh-huh, dacă tu crezi că aceasta este calea prin care se izbuteşte

todeauna, eu am un pod dincolo de Brooklyn, pe care aş vrea să ţi-l vând. Fruntea sus, fotografia voastră a fost făcută accidental. Sau poate aşa a fost soarta şi încă nu ştim ce urmează să se întâmple.

— Nu-mi vine să cred. Şi Dan unde este?

— Asta da întrebare care să te îngrijoreze. Nu l-ai văzut din ziua în care a sunat viermele acela?

— Da. Nu a mai trecut pe acasă şi nici nu a telefonat. C.C. Face nişte investigaţii subtile, dar se pare că nimeni nu ştie, nici prietenul lui Pete, nici redactorul şef al lui. El trebuia să fie în vacanţă.

— Dan? în vacanţă? Este aproape la fel ca atunci când îţi iei şi tu concediu. În plus. Chestia nu va dura

decât o bătaie de inimă. Până mâine vor exista alte scandaluri la care să se îndrepte atenţia publicului. Îmi pare rău să-ţi spun, Hannah, dar aceasta nu este cea mai grozavă poveste de la sutienul placat cu oţel al Madonnei, încoace.

Daisy se înşelase. Ziua următoare aduse cererile a doua programe bulevardiere de televiziune şi o notiţă de la Oprah care condamna tulburarea intimităţii lui Hannah şi solicita o apa riţie în cadrul unui program despre soţiile şi iubitele celor aflaţi în închisorile districtuale

— Asta este, anunţă Hannah, aruncându-şi manuscrisele în servietă. Mă duc acasă. Daisy, ai fost promovată editor. Editează.

Trenul spre Port Jefferson era pe

punctul de a pleca, când ajunse ea la gară. În timpul călătoriei de o oră şi jumătate, se forţă să citească primul manuscris pe care îl scosese din servietă.

Când ajunse la destinaţie, hotărî că autoarea era prea isteaţă, iar încercările ei de umor nu făceau decât să confere eroinei o imagine proastă. Va citi manuscrisul din nou.

Nu era corect să ia decizia când gândurile îi erau la propria ei poveste de dragoste şi la durerea chinuitoare care o copleşise de când Dan dispăruse.

Se opri mai întâi la piaţă, după care luă un taxi până acasă. Şoferul îi duse sacoşele până la uşă şi apoi plecă. În timp ce Hannah descuia uşa, auzi înăuntru voci. Dan?

Deschise uşa şi puse pe bufet

servieta şi sacoşa. Radioul mergea. Calculatorul la fel, iar uşa de la terească era larg deschisă.

Dan era afară. Stătea în colţul cel mai îndepărtat al terasei, privind pierdut la ocean de parcă ar fi purtat pe umeri întreaga greutate a lumii.

— Dan, unde ai fost?

— Să mă gândesc.

— Te simţi bine?

Se întoarse cu faţa spre ea, toată durerea lui acumulată citindu-i-se în privire.

— Nu. Cred că nu. Dar. Nici nu cred că am vrut vreodată. Îmi pare rău că te-am amestecat în viaţa mea.

— Greşeşti. Cred că cu te-am amestecat în viaţa mea. Ai văzut revista Celebrity?

— Da.

— Ce ai de gând să faci?

— Am să predau materialul şi apoi… nu ştiu. Am să mă îndrept spre un loc nou, spre un oraş unde oamenii să nu-l cunoască pe Dan Bailey

— Şi slujba ta?

— Vrei să spui slujba pe care o aveam? Gata. Am demisionat.

— Ai terminat articolul despre corupţia din închisoare?

— Nu am scris despre asta. Subiectul meu era II Don şi legăturile lui politice. Dar sunt dezgustat şi deziluzionat de domeniul în care lucrez.

— Înţeleg.

Însă nu înţelegea. Nu înţelegea ce însemnau toate acestea. „Dar eu?” Hannah îşi răsuci un braţ în jurul taliei şi-l apucă pe celălalt cu mâna

Se simţea de parcă îi crescuseră

rădăcinui în podea, de parcă tot sângele i se scursese şi îmbibase duşumeaua pe care stătea.

— Oh, Dan, îmi pare rău. Bietul Răzor Cody nu ştia în ce se amesteca când intra în legătură cu domnişoara Rachel Kimbel. Nici măcar nu s-a răzbunat.

— Eu cred că da. Eu aş spune săraca Rachel. A fost prinsă în trecutul lui Răzor şi însemnată de focul lui.

— Dar ei i-a plăcui fiecare clipa.

El spuse simplu:

— Hannah, îmi pare rău. Te-am dorit şi nu ar fi trebuit.

— Dar şi eu… şi eu te-am dorit.

Atunci el o îmbrăţişă. Intrară în casă şi urcară treptele, aruncându-şi hainele, sărutându-se, atingându-se.

El puse stăpânire pe gura ei şi i-o

ţintui lacom. Mâinile lui îi dezmierdau trupul, respiraţia devenindu-i rapidă şi neregulată. Se lasară de-a lungul patului, atingându-se unul pe celălalt, folosindu-şi trupurile pentru a spune ceea ce raţiunea lor refuza să recunoască.

— Nu-mi pasă de ceea ce se întâmplă, repeta ea întruna. În afară de noi şi asta, nu contează nimic.

— Te vreau, îngerule, aici şi acum. Tu eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

Nevoia de a pretinde, de a înfiera şi de a încredinţa memoriei, era soră cu disperarea, pe măsură ce valul de căldură care îi înconjurase din prima clipă îi stârnea şi îi mistuia cu focul lui.

Dan îşi simţi instinctele primare trezindu-se, iar forţa pe care intenţiona să şi-o stăpânească evaporându-se în

dorinţă. O ţintui pe Hannah pe pat, după care o cuprinse în braţe, mângâind-o şi pârjolindu-i pielea cu fiinţa lui.

În cele din urmă o pătrunse, iar ea, prinzându-se de tăblia de la capul patului, îşi muşcă puternic buza, pentru ca Dan să nu ştie cât de aproape era de a striga că îl iubeşte. Se arcui însă în el, dăruindu-se şi spunând cu trupul ceea ce cuvintele nu îndrăzneau. Şi deodată se întâmplă acea eliberare, care îi lăsă fără respiraţie, care îi propulsă dincolo de realitate. Pluteau, atingând limitele cele mai îndepărtate ale extazului.

— Ştii că trebuie să plec, spuse el în cele din urmă.

— Rămâi.

— Trebuie.

— Ştiu.

— Înainte nu am vrut să rămân.

— Niciodată nu am vrut să rămână cineva.

— Povestea asta va afecta poziţia ta de editor?

— Nu are importanţă. Cândva am crezut că cu sunt cărţile mele. Nu sunt. Ele vor exista singure, aşa cum voi rezista şi eu.

El îi mângâie umărul şi o sărută pe frunte.

— Aş vrea să pot schimba totul.

— Nu. Eu nu aş schimba nimic.

— Când va apărea cartea lui Răzor?

— Lansarea ei festivă va fi în ianuarie, dar va apărea pe piaţă în decembrie. Am să-ţi trimit un exemplar. Coperta a ieşit fantastic.

— Mai bine o cumpăr eu. Nu ştiu

pe unde am să fiu.

Ceea ce de fapt voia Dan să spună era că nu va fi cu ea. Hannah nu răspunse. Nu ştia ce să replice.

Făcură din nou dragoste: uşor, tăcut, cu o anumită durere, care exprima faptul că înţelegeau că pentru ei totul se apropia de sfârşit, că înţelegeau şi acceptau.

Când Hannah se trezi a doua zi dimineaţă, Dan plecase. Sacul lui de sibir nu mai era în debara şi fişierele lui fuseseră şterse din calculator. Aflată în mijlocul casei ei micuţe, părea că el nici nu fusese vreodată pe acolo.

Se aşeză pe terasă să-şi bea cafeaua şi îi veniră în minte cărţile şi autorii ei. Într-un roman, ea nu l-ar fi lăsat pe Dan să plece fără să vorbească. Scriitorii ei ştiau că femeile moderne

nu se refugiau în trecutul lor şi nu lăsau lucrurile la voia întâmplării. Fiecare eroină era stăpâna destinului ei… mai puţin ea. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Dan de ce pleca, ar fi trebuit să-i spună că voia ca el să rămână.

Dar aşa ceva nu mergea în viaţa de toate zilele, cel puţin nu în a ei. Se îndrăgostise de un bărbat care voia să facă dragoste cu ea, dar care nu o iubea. Şi care acum plecase.

Casa era singuratică şi tăcută, aşa cum fusese când era copil. Doar că ea nu mai era copil. Nu-şi scrisese propriul ei scenariu foarte bine. Hannah ştia că va supravieţui, dar căsuţa ei nu va mai fi niciodată plină de viaţă.

Şi nici ea.

Capitalul 9

Herb îi făcu cadou lui Hannah

tabloul reprezentându-i pe Rachel şi pe Răzor.

Hannah dădu jos oglinda şi agăţă tabloul deasupra căminului. Nu mai era nevoie să folosească fotografia, pictorul suprinsese pe pânză aura dorinţei lor. După ce petrecu o după-amiază întreagă admirând tabloul, Hannah trebui să înceteze să-l mai privească, deoarece era mult prea profund, mult prea dureros.

Tabloul era tot ce îi mai rămăsese din Dan. Nu-l mai putea priv «, dar nici nu suporta să-l dea jos.

În ediţia sa din luna iunie, World Today prezenta în pagina a doua, sub semnătura lui Dan, un scurt articol, care dezvăluia că recentul chiriaş al închisorii districtuale Suffolk, rege al traficului de droguri, numit II Don, era

membru al influentei familii de odinioară, Caseillio.

Familia în decursul timpului investise şi-şi folosise acumulările bancare în afaceri în trei ţări, pentru a spăla banii proveniţi din droguri. Demascarea prizonierului era ultimul capitol al afacerilor cu bani murdari ale familiei Caseillio.

Hannah înţelegea acum de ce Dan fusese în închisoare. În săptămâna care urmă ea primi cîteva rânduri de la Dan în care îi spunea că avea de gând să înceapă să-şi pună ordine în viaţă. Hannah îi dorea mai mult noroc decât avusese ea. De când Dan plecase, ea nu mai reuşise să-şi readucă solitudinea liniştită de care se bucurase întotdeauna. Se pomeni deodată petrecând tot mai mult timp cu tatăl ei

şi cu Gina.

În luna mai participase la o conferinţă în San Diego pe tema romanelor de dragoste, la care autorii cărţilor ei fuseseră în centrul atenţiei. Librarii care audiaseră prelegerea ei aflaseră despre atenţia deosebită pe care ea o acorda prezentării cărţii, ba mai mult, unii chiar o recunoscuseră pe coperta volumului de probă Di mineaţa următoare. Când unii din admiratori o întrebaseră despre ultimul articol din Celebrity, care insinua că fusese părăsită, Hannah recunoscu că legătura ei luase sfârşit.

Romantici din fire, participanţilor la conferinţă nu era nevoie să li se spună despre ceea ce personajele cărţii, Răzor şi Rachel, simţeau unul pentru celălalt; pictorul surprinsese

totul foarte bine. Cei apropiaţi lui Hannah ştiau adevărul; aura din pictură aparţinea de fapt lui Hannah şi lui Dan.

Cu mult înainte de a primi raportul medicului, Hannah ştia. Îşi propuse să-l caute pe Dan şi să-i spună, dar se răzgândi. În schimb, începu să transforme încăperea în care îşi petrecuse copilăria în cameră pentru nou-născut. Se întâmplase în ultima zi, când fuseseră atât de copleşiţi de emoţii şi regrete încât niciunul nu se mai gândise la consecinţe.

Acum urma să aibă copilul lui, copilul lui Dan. Deşi nu fusese niciodată una din acele femei care să se îngrijoreze din cauza ceasului biologic, era încântată.

— Să te îndrăgosteşti este promisiunea, Daisy. Să ai un copil este

păstrarea promisiunii.

— Poate, răspunse Daisy, dar pe vremea mea se zicea să-l plăteşti pe flautist. Sigur, nu-mi amintesc să fi existat vreun flautist care să semene cu Răzor Cody, căci altfel poate aş fi fost şi eu dispusă să plătesc. Să contezi pe mine ca bonă şefă.

— Am să angajez o nouă secretară şi am să o promovez pe Bets ca asistentă a ta, Daisy Vreau să începi să o iniţiezi.

— Şi şefa ce are de gând să facă, să meargă acasă şi să clocească?

— Sigur că nu. Voi lucra în continuare, dar va trebui să fac loc în viaţa mea şi la altceva în afară de Fantasy Romance.

— Ai încercat să dai de Dan, Hannah?

— Nu, şi nici nu am de gând. Acesta este copilul meu şi am să-l cresc singură.

— Uh-huh, aşa cum bunicul tău te-a crescut pe tine.

— Da, şi cred că a fost bine, spuse Hannah răspicat, ştiind că tot ceea ce insinua Daisy trezea cele mai tainice îndoieli ale ei. Gina îi spusese cam aceleaşi lucruri când aflase de starea ei. C.C. Ameninţase că-l va găsi pe acel individ şi-l va aduce înapoi.

Dar Hannah refuză să-l lase să-l caute.

Dan nu-i făcuse niciodată niciun fel de prom. Siuni şi nici ea nu-i va cere nimic. Faptul că se îndrăgostise de el nu-i dădea niciun drept să-l silească. Bănuia că fotograful lui Dan ştia unde se află acesta, iar dacă ea ar fi vrut ca

Dan să afle de starea ei, ar fi putut să-i trimită un mesaj pentru el.

Ea se simţea bine. Încă lucra, dar nu aşa asiduu. Nu mai conducea maşina. Purta aceleaşi costume impozante şi aceiaşi pantofi de serviciu, dar începuse să întârzie tot mai mult cu selecţiile, dar nu pentru că nu s-ar fi simţit bine. De fapt, fizic nu se simţise niciodată mai bine. Emoţional, în spatele uşilor închise şi în toiul nopţii, măsura podeaua în lung şi-n lat sau citea lecturi enigmatice şi ştiinţifico-fantastice.

Devenise tot mai greu să citească despre fericirea veşnică. Şi nu exista nicio posibilitate de a putea exprima în cuvinte simple singurătatea şi durerea. Nu citise niciun roman în care eroul şi eroina să se înflăcăreze atât de tare

încât să fie mistuiţi de focul pasiunii lor.

Luminile anuale ale pomului de Crăciun din Port Jefferson licăreau. Hannah nu împodobise pom. Nu mai făcuse acest lucru în ultimii ani. Nu ţinea niciun fel de tradiţii de Crăciun şi susţinea cănu simţise niciodată lipsa căldurii familiale sau a prietenilor.

Până în acest an, când minciuna o împresura ori de câte ori trecea prin faţa dormitorului şi se oprea deasupra leagănului din camera copilului.

Dan puse deoparte corespondenţa la care încerca să răspundă. Nu avea niciun rost, nu reuşea să se concentreze. Crezuse că reîntoarcerea în Augusta era lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă. Nu putea să-şi ordoneze viaţa prezentă până nu îndrepta greşelile trecutului.

Întorsese cu ani în urmă spatele tatălui şi fratelui lui deoarece crezuse că aceştia se alăturaseră tradiţionalei reţele de „oameni de nădejde”, nu pentru că ar fi avut intenţia de a sprijini cu adevărat oamenii cu care veneau în contact.

Ani de zile, luptase cu soarta că era un Bailey, cu mentalitatea că trebuia să trăiască mereu conform speranţelor tatălui său, că trebuia să urmeze exemplul fratelui lui.

Greşise. Tatăl lui era un om de nădejde şi era şi un judecător bun, care îmbina pedeapsa cu clemenţa şi care lucra cu fratele său la elaborarea de legi care să corecteze nedreptatea. Dan se ocupa acum de conducerea biroului fratelui său, iar familia era mulţumită de întoarcerea lui.

Încerca să-şi găsească locul. Îşi tăiase părul şi-şi îndepărtase cercelul din ureche. Refuzase propunerile pe care Pete i le transmisese din partea unor publicaţii rivale, a unor ziare şi chiar a unor posturi de televiziune. Cea mai mare parte din viaţă şi-o petrecuse mergând acolo unde îl suflase vântul, urmărind soarele şi alergând după lună. Dar, deodată, nu-şi mai dorea să meargă nicăieri, nu-şi mai dorea să facă nimic. Doar să o vadă din nou pe Hannah.

Revederea cu Hannah ar însemna o promisiune, promisiune pe care nu era sigur că o putea ţine.

Frumoasa Hannah, prinsă în vraja lumii sale, chinuindu-se să realizeze visul imposibil, urmărind stelele căzătoare şi dorindu-şi veşnicia.

Timpul petrecut împreună cu ea fusese cel mai intens din toată viaţa lui. Se întâlnise cu regi şi preşedinţi de state, dar niciodată nu fusese atât de captivat de cineva aşa cum fusese de Hannah.

Făcuse dragoste cu femei care îi plăcuseră, şi chiar cu unele la care ţinuse, dar nimic nu îl mişcase atât de puternic ca dragostea lui Hannah. Până şi numai gândul la ea îi accelera pulsul. Dar el adusese urâţenia vieţii lui în lumea ei fantastică. Şi o făcuse să sufere.

Dan îi oferise lui Wes informaţiile despre adevărata identitate a lui II Don în schimbul neDublicării pe prima pagină a articolului despre Hannah. Dar demascarea faptului că II Don era membru al familiei Caseillio nu avea să

aducă atâtea vânzări cât bârfa despre Hannah şi Dan. Aşa că revista de scandal a ales până la urmă difuzarea fotografiei.

Lepădătura tot lepădătură rămânea.

Dan plecase să-l caute pe Wes şi-l găsise într-un bar. Scăpase de închisoare numai datorită faptului că judecătorul, care îi aranjase condamnarea, era acelaşi cu cel desemnat să conducă şedinţa în cazul plângerii depuse de Wes pentru actul de violenţă suferit. Wes se alesese cu un dinte spart, iar Dan cu coasta fracturată. Judecătorul îi luase deoparte şi le sugerase insistent să se înţeleagă. Când cei doi ajunseră la împăcare, el renunţă la acuzare.

Pentru prima dată de când plecase

de acasă, Dan nu avea niciun caz. Aşa că-şi oferi unul. „Du-te acasă în Georgia şi fă ceea ce a spus judecătorul: pune-ţi ordine în viaţă”. Acum se trezea în fiecare dimineaţă devreme şi se ducea să lucreze la biroul fratelui său. Planul lui de liber profesionist nu se materializase niciodată, cum de altfel nu pusese în practică nici gândul trecător de a scrie o carte. Era ziarist. Cel puţin fusese; acum nu mai ştia sigur ce era.

Toate acestea păreau atât de neînsemnate.

Mama lui instală pomul de Crăciun şi îl ademeni s-o ajute să-l împodobească.

— Ce faci, Danny? întrebase ea în acea noapte în camera de lucru.

— Ce fac? încerc să deznod şirul

de beculete, mamă.

— Nu, vreau să spun, aici în Augusta. Eşti copilul meu şi te iubesc, dar locul tău nu mai este demult aici. Cine e ea?

Introduse stecherul în priză şi îl încântă faptul că toate luminiţele ardeau.

— Ea?

— Femeia care te-a răscolit. Este cea din revista aceea?

— Ai văzut-o?

— Da. Timp de trei săptămâni am fost cea mai umilită femeie din coafor. Apoi Sophie Murphy a rupt pagina acelei reviste şi a dus-o acasă. Probabil că a pus-o în frigider pentru a saliva după tine ori de câte ori scoate un baton de îngheţată.

— Mamă!

— Abia aştept s-o întâlnesc. Va arăta superb în rochia de mireasă a cumnatei tale.

— Mamă, Hannah este cu cincisprezece centimetri mai înaltă decât Isabella. Şi în plus nu va avea loc nicio nuntă. Abia dacă ne cunoaştem unul pe celălalt.

— Ei bine, aş spune că asta este vina ta. Din fotografia aceea este clar că ai salutat-o înflăcărat.

Dan se ridică şi aranjă luminiţele în jurul pomului. Desfăcu apoi un alt rând de beculeţe şi rămase gânditor cu el în mână. Mama lui avea dreptate. Se salutaseră înflăcărat şi din acea clipă fuseseră cuprinşi de un vârtej de dorinţă pură. Pe el îl împresurase din toate părţile, atât de strâns, încât nu mai fusese capabil să vadă sau să simtă

altceva decât dorinţa pentru Hannah.

Dar fusese mai mult decât atât. Şederea cu ea îl făcuse să se simtă bine. Normal chiar. Nu discutaseră mult, dar reuşiseră să-şi spună lucruri pe care nu le spuseseră nimănui. Pentru prima dată, îşi dăduse seama că nu ştia încotro se îndreaptă.

Ca şi Hannah, el se depărtase de familia cu care nu avea nimic în comun şi găsise un loc căruia simţea că-i aparţine. Numai că acum locul nu mai era acolo. Înainte de a veni acasă, încercase să se mute din nou cu Pete, să umble prin vechile localuri, să se întâlnească cu alţi scriitori şi să schimbe subiecte aşa cum obişnuia să facă.

Dar totul era diferit. După ce ascultau o vreme, prietenii demarau

reportajul şi urmărind să asigure celebritatea cazului, îl întrerupeau de nenumărate ori înainte ca el să le expună esenţa subiectului. Începuse să i se pară totul un fel de concurs de lăudăroşenii, ca atunci când copiii se fălesc că „tatăl meu îl poate bate pe tatăl tău”.

Când se schimbase totul? De când începuse să-şi dorească ca Hannah să fie alături, să vadă, să-i spună părerile ei? De când deveniseră reacţiile lui Hannah mai importante decât ale lui?

Aşa se întâmplase şi cu ceilalţi? se gândi la Cari Lowenstein şi la relaţia lui cu noua soţie, Gina. Până şi Hannah recunoscuse că Gina nu era deloc la fel ca şi celelalte femei cu care tatăl ei fusese căsătorit. Ea îl îmblânzise pe Cari, îl transformase într-un cu totul alt

fel de om. Gina era soţie, tovarăş şi prieten.

Hannah ar fi aşa ceva.

— Dan, îl întrerupse mama lui. Dă-mi beculeţele acelea. Vreau neapărat să termin braaul de Crăciunul acesta, nu de următorul.

— Următorul? repetă el absent, începând să înşire luminiţele.

— Crăciunul următor. Desigur, până atunci cred că vei fi undeva la casa ta. Şi cine ştie? Poate că voi fi bunică din nou.

— Bunică? Gândul îl făcu să-şi piardă respiraţia.

— Înteţionezi să te căsătoreşti odată şi odată, nu-i aşa?

— Nu m-am gândit să o fac. Iar în privinţa nepoţilor, era puţin probabil să se întâmple. Fusese foarte atent cu

Hannah. Ştia cât de ambiţioasă era, cât de important era stilul ei alert de viaţă. Ultimul lucru de care avea ea nevoie era un copil.

Copilul lui. Nu ştiuse ca vreodată să fi avut înclinaţii părinteşti. Familile erau pentru alţi oameni, pentru cei care stăteau într-un singur loc. El nu avea niciodată timp pentru aşa ceva.

Şi asta, în câteva cuvinte, făcea parte din problema lui; să stea într-un singur loc. Îşi pierduse istinctul ucigător. Acum înnebunea rămânând acasă, în propriul oraş. Hannah era stabilită acolo unde era. Casa şi locul erau importante pentru ea, pentru cariera ei. Să fii editor-şef la o companie faimoasă nu era ceva ce se putea face între două zboruri sau într-o ţară străină unde electricitatea se

plătea cu bani grei şi era pusă la dispoziţie câteva ore pe zi.

Hannah nu ar suporta să-şi părăsească locul, iar Dan de-abia aştepta să plece. Dar unde să se ducă? Ce se întâmplă atunci când un bărbat nu mai găsea niciun loc unde să dorească să meargă?

— Când apare cartea? întrebă doamna Bailey. Abia aştept să o citesc.

Cartea. Dan uitase de carte. Canea lui Răzor Cartea lui. Mama lui nu păru surprinsă de motivul lui subit de a ieşi.

Strada era plină de lume care făcea cumpărături de sărbători. O coadă mare tremura în jurul curţii în care Moş Crăciun întemeiase Ţara Minunilor.

La capătul cozii era o femeie cu o fetiţă, o fetiţă cu păr blond. Aceasta

purta o haină având aceeaşi culoare roz cu rochia pe care Hannah o purtase în noaptea în care cinaseră cu tatăl ei. Privind în sus spre Moş Crăciun, cu ochii plini de încântare, Dan simţi un val neaşteptat de emoţie.

Femeia putea să fie Hannah. Singură, cu copilul ei. Unde era tatăl? Cum de suporta să nu fie cu familia în asemenea momente?

Dan privi vreme îndelungată, după care îşi dădu seama că fusese cuprins de o stare de autocompătimire. Nu avea familie. Familiile nu-şi aveau locul în viaţa unui călător, nici chiar atunci când acesta se oprea să-şi reorganizeze viaţa. Dan depăşi, grăbit coada şi se îndreptă spre librărie.

Proprietarul se dovedi a fi un vechi coleg de şcoală care se oferi să-i acorde

sprijinul.

Dan însă refuză. Hoinări la voia întâmplării printre rafturi, ridicând câte un volum, privindu-l şi punându-l apoi la loc. Nu era nevoie să se îngrijoreze că nu va găsi cartea lui Răzor – raionul era plin, dându-i senzaţia că fără să facă un efort se va trezi cu un exemplar în braţe. Surprinse două femei care discutau despre copertă.

— Am auzit de cartea aceasta, Ann. Am citit într-o revistă că a obţinut plus patru puncte şi a câştigat premiul Fantasy Lover.

— Da, ei bine, eu aş cumpăra-o şi dacă ar fi obţinut doar zero minus. Uită-te la cei doi. Până şi hârtia este fierbinte la atingere.

Prima femeie se încruntă dezaprobator spre prietena ei.

— Numai asta te interesează, cât este de fierbinte povestea de dragoste. În ceea ce mă priveşte. Mă interesează mai mult personajele şi legătura lor.

— Tu o citeşti pentru personaje, eu pentru poveste. Zău, Pat, cartea le are pe amândouă. Am auzit că este grozavă.

Dan aşteptă ca femeile să părăsească ra ionul şi ridică un exemplar din carte. Putea să jure că a doua femeie avusese dreptate. Hârtia ardea la atingere. Îşi dădu seama că de fapt era el. Privind coperta se întoarse cu gândul înapoi la terasa lui Hannah.

Înapoi în braţele lui Hannah.

Napoi la dragostea ei.

Strecură exemplarul din Dimineaţa următoare între alte două cărţi şi se îndreptă spre casă, cu SDeranţa că

vânzătorul avea să-i ia pur şi simplu banii fără vreun alt comentariu. Nu fu atât de norocos.

— Hey, Dan, exclamă prietenul lui, ai făcut o alegere interesantă: o carte despre construcţia de vase, una despre relaţiile moderne şi un roman de dragoste?

— Mama m-a rugat să-i cumpăr romanul.

— Hmm. Nu voiam să-ţi spun, mărturisi patronul, dar şi mie îmi place să citesc romane de dragoste. Este ca un fel de viciu.

— Nu ştii nici jumătate din ce înseamnă acesta.

— Iar cei doi de pe copertă! Ooh! Tipul pare cunoscut, nu-i aşa?

Dan plăti cărţile şi ieşi grăbit din magazin, înainte ca patronul să facă

vreo legătură între model şi el.

Tot drumul spre casă, Dan se gândi la femeia de pe coperta cărţii, la Hannah. El refuzase să creadă ceea ce văzuse în ochii ei, preferând să considere legătura lor intensă şi de scurtă durată. Dar nu se mai putea ascunde de adevăr. Exista acolo, pe copertă, clar şi evident. Cei doi oameni de pe copertă erau îndrăgostiţi.

Nu exista prefăcătorie.

El şi Hannah se îndrăgostiseră. Nu-i dăduse lui Hannah nicio şansă. O părăsise. Devenise ceea ce jurase să nu fie: o promisiune încălcată.

Numai dacă…

Capitolul 10

O ninsoare timpurie cernea prin aerul după-amiezei de sâmbătă. Hannah făcu o plimbare, simţind

rafalele de vânt care o împingeau din spate. Deschise uşa, după care o închise, trântind-o împotriva curentului.

Daisy nu venise în weekend. Familia ei din Brooklyn organizase nişte petreceri cu ocazia Crăciunului. C.C. O sunase şi se oferise să trimită maşina după ea pentru a o aduce să cineze cu el şi cu Gina, dar ea îl refuzase. Se simţea stângace şi grasă. Nimic din ziua aceea nu i se păruse normal. Din clipa în care se trezise, simţise ceva în aer, un fel de prevestire care se intensifica cu fiecare oră.

Era mijlocul lui decembrie, iar copilul trebuia să se nască abia luna viitoare. Nu putea să fie asta. Doctorul îi făcuse toate analizele şi-i declarase că totul era în ordine. Se oferise chiar să-i spună şi dacă va fi fetiţă sau

băieţel. Ea refuzase. Voia să audă numai cuvintele „Copilul este sănătos”.

Viaţa ei era însă anapoda. Dan ar fi trebuit să fie cu ea. Hannah se schimbă într-o cămaşă de noapte de flanel şi într-un halat călduros. Aprinse focul în cămin, dar nu era deloc căldură.

Cerul devenea tot mai întunecat, vântul se înteţea. De pe terasă, ea privi valurile cenuşii care se rostogoleau şi se spărgeau de peretele stâncos. Bărcile şi ambarcaţiunile de agrement ancorate în Sound se balansau puternic, supărate parcă de faptul că erau ţinute în frâu.

Văzu pomul de Crăciun al oraşului legănându-se în bătaia vântului şi licărul luminiţelor înşirate ornamental de-a lungul străzilor. Înăuntrul caselor secolului al optsprezecelea, restaurate,

pomi luminaţi străluceau feeric. Anul viitor va împodobi şi ea un brad – pentru copil. Copilul ei va avea amintiri, chiar şi fără tată.

Se lăsă pradă unei doze mari de autocompătimire. Îi venea să plângă; lacrimile aşteptau nehotărâte în spatele genelor, sugrumate de dureroasa încordare din gâtul ei.

Un ciocănit se auzi în uşă.

— Dan? Eşti chiar tu cu adevărat?

— Chiar în carne şi oase, domnişoară Rachel, spuse Dan imitându-l perfect pe Humphry Bogart. Dan Bailey, cunoscut şi ca infamul Răzor Cody.

Lui Hannah nu-i venea să creadă. Rămăsese fără răsuflare la fel ca în ziua în care îl întâlnise la închisoare. Nu putu decât să rostească:

— Porţi trenci!

— Da, se apropie furtuna. Pot să intru?

— Poftim. Hannah făcu câţiva paşi în spate privind la bărbatul pe care îl visase luni de zile. Sunt surprinsă să te văd.

— Este aşa de bine aici.

Dan îşi imaginase că, întorcându-se, o va lua în braţe, că va urca scările cu ea, că o va dezbrăca şi că va face minunat şi lent dragoste cu femeia care îi urmărea gândurile de luni de zile. Dar ochii ei albaştri îl pe; veau ca pe un străin, un străin de care îi era teamă.

Hannah nu se mişcă. Oare nu observase? Fusese norocoasă. Deşi se simţea enormă, dusese sarcina bine, iar halatul pe care îl purta era mare şi larg. Stătea lângă uşă şi-l privea pe Dan. În

visele ei ea îşi închipuia că o va lua în braţe şi că o va acoperi de sărutări. Dar el nu făcuse aşa. Ochii lui erau plini de prudenţă de parcă ar fi ştiut şi ar fi încercat să-i spună ceva.

— Ţi-ai tăiat părul, Dan, zise ea încet, conversând în locul adevărului evident, care o lăsase fără grai, despre lucruri mărunte.

— Asta înseamnă că nu mai sunt bărbatul splendid, tatuat, cu respiraţia cea mai provocatoare de pe pământ?

„Eşti încă splendid, dar nu ai fost niciodată bărbatul cu respiraţia cea mai provocatoare de pe pământ”, şopti Hannah în sinea ei.

— Cercelul ţi-a dispărut. Arăţi pur şi simplu rafinat. Mai ai tatuajul?

— Da. Sunt acelaşi.

Dar nu era. Ştrengarul, pripitul

Dan care fusese iubitul ei dispăruse. Fusese o fantezie, o fantezie a ei care prinsese viaţă. Acest bărbat era un străin

— Acelaşi, şopti ea, numai ca diferit.

— Aşa eşti şi tu. Este ceva în legătură cu tine… Nu pot să definesc, dar este ceva foarte diferit.

Cu mâinile încrucişate sub piept, ea îşi ţinea cordonul de la halat. Era aproape ca şi când şi-ar fi ţinut respiraţia.

— De ce ai venit. Dan?

— Am văzut cartea noastră. Ne-am văzut pe noi. Trebuia.

— Ţi-a plăcut?

— A fost copleşitoare. Îl emoţionase de parcă fusese un proiectil care explodase şi-şi trimisese focul prin

corpul lui. Foc pe care nu reuşise să-l controleze sau să-l potolească.

— Tabloul este şi mai spectaculos decât coperta. Ea ridică pleoapele şi se uită deasupra căminului.

Urmărindu-i privirea, el exclamă uimit. Tabloul era minunat. Ea avusese dreptate. Era mai expresiv decât coperta. Expresiv şi emoţionant. Erau chiar ei, indiferentul Răzor Cody şi hotărâta domnişoară Rachel Kimbel.

Nu erau doar două modele, erau reali. Exista un nor de căldură în jurul lor, care răzbătea dincolo de pânză. Era fantastic!

— De unde venea toată căldura aceea? murmură el.

— Unde s-a dus?

— Nu cred că a dispărut. Am domolit numai focul, nu l-am stins. Nu

poate să fie altfel. Hannah, am petrecut împreună mai mult de o săptămână. Ne-am schimbat unul altuia viaţa.

Hannah râse sec.

— Cu riscul de a părea prea banal, trebuie să spun, de asta poţi să fii sigur. Scoate-ţi haina, Dan.

Dan îşi dezbrăcă trendul şi-l agăţă de unul din braţele cuierului de lângă uşă. Privi în spate şi o văzu pe Hannah stând în acelaşi loc. Lumina focului licărea în părul ei precum razele de soare peste o frumoasă bijuterie de aur.

— Ţi-ai lăsat părul să crească.

— Da. Acum îl leg sus. Este mai uşor, ar fi vrut să-i spună, dar se răzgândi şi zise: îmi dă un aer profesionist.

Vorbeau, deşi cuvintele erau goale. Hannah avea o expresie îndurerată, de

parcă aştepta să fie certată. El niciodată nu se simţise atât de nesigur ca acum.

— Ce s-a întâmplat, Hannah? De ce ne purtăm ca nişte străini?

— Poate că suntem?

— Am crezut că suntem prieteni.

— Nu cred că am fost vreodată prieteni.

— Nu, recunoscu el. Am fost mai mult decât atât.

Ea îşi umezi buzele, prinzând-o pe cea de los scurt, cu dinţii.

— Amanţi, dar nu ne-am cunoscut unul pe celălalt.

— Nu cred că era nevoie. Fiecare se cunoştea pe el însuşi, iar noi am fost imaginea celuilalt.

— Poate, dar tu eşti bărbat, iar eu femeie şi uneori nu privim lucrurile la

fel. Sau chiar dacă le privim, acestea se schimbă.

Trebuia spus. Nu-şi mai putea ascunde starea fată de Dan. Dacă nu ar fi fost atât de emoţionat de revederea lor, el ar fi remarcat. Poate că şi ei i-ar fi scăpat.

— Stai pe scaun şi pregăteşte-te să ai un şoc. Hannah îşi desfăcu cordonul şi se îndreptă spre foc, intenţionat aşezându-se în profil între Dan şi flăcări.

— Hannah. Eşti gravidă!

— Da. Aşa se pare.

— Eşti chiar foarte gravidă!

— Foarte! De fapt cred că cu sunt cea care ar trebui să stea jos. Trebuie să recunosc că prezenţa ta mi-a creat un oarecare şoc.

Dan se trezi din starea paralizantă

şi se grăbi spre Hannah. Se apropie neajutorat, îi luă mâna, după care i-o eliberă atunci când ea apucă braţul canapelei şi se aşeză.

— Trebuie să fac ceva, să chem un doctor?

Hannah râse uşor.

— Dan Bailey, ai făcut destul. Vino să stai jos şi am să-ţi, spun ceea ce nu ai întrebat.

Dan se aşeză mai întâi pe scaunul din apropierea canapelei, dar se ridică şi se aşeză jenat lângă Hannah.

— Nu ştiu ce să întreb.

— Vrei să ştii dacă evident copilul este al tău. Ei bine, nu este, este al meu. Vrei să ştii dacă intenţionez să-ţi cer ceva. Nu, nu înteţionez. Mă descurc bine.

Nu faptul că-i spusese că acel copil

era al ei îl doborâse, ci afirmaţia că se descurcă bine.

Privind nesiguranţa din ochii ei, îşi dădu seama că nu era chiar aşa. Spiritul încrezător al lui Hannah fusese înlocuit de fetiţa însingurată şi abandonată care cunoscuse viaţa din cărţi şi trăise cu imaginea eroilor acestora.

] n acea clipă, el se enervă. Ultima dată când se enervase, Wes Varden se alesese cu un dinte spart, iar el ajunsese în faţa judecătorului. De data aceasta, se ridică pur şi simplu şi începu să numere.

— Unu, doi, trei. Orice ca să-şi potolească furia.

— Cred că următorul vers era „leg pantofii mei”. Dar nu am nimic în picioare.

El privi în jos. Era desculţă. Vârfurile degetelor se vedeau de sub halat.

— Unde-ţi sunt papucii, Hannah? răcni el. Ai să răceşti şi asta nu va face bine deloc copilului nostru. Mă duc să ţi-i aduc.

Se avântă pe scări, văzu uşa deschisă la vechea cameră a lui Hannah şi privi înăuntru. Dispăruse imaginea de odinioară pe care Hannah o păstrase. Acum camera avea ceva magic, de vis. Pereţii erau ornaţi cu imagini de flori, animale prietenoase, cascade şi bărci. La loc ferit, departe de fereastră era un pătuţ cu zăbrele de alamă, strălucitor şi nou. Deasupra, un carusel de clopoţei şi figurine fermecătoare se mişcau la fiecare curent de aer.

Camera era călduroasă şi minunată. Fiecare lucru exprima dragoste şi bucurie. Dan simţi o durere în piept. Hannah făcuse toate acestea pentru copilul lor, singură.

Se întoarse şi coborî încet scările.

— De ce, Hannah? De ce nu m-ai căutat?

— Unde?

— Tatăl tău m-ar fi găsit.

— De ce? Dacă ai fi vrut ca eu să ştiu, mi-ai fi spus tu.

— Dar exista copilul, Hannah. Nu era vorba numai de tine.

— Dacă cu un contam, atunci de ce ar fi contat copilul meu?

— Copilul nostru, la naiba! Copilul nostru. Porţi copilul nostru.

— Da. Ea se sprijini cu capul de spătarul canapelei. Începu să respire

scurt, ca de obicei, şi simţi o durere surdă în partea de jos a spatelui. Expiră lung cu zgomot, o dată şi încă o dată.

— Ce este în neregulă? Spune-mi, ce s-a întâmplat, Hannah?

— În neregulă? Picioarele îmi sunt prea umflate şi nu-mi intră în papuci. Parcă aş fi o pară cu braţe şi picioare şi mă mai doare spatele. Iar bărbatul pe care îl aştept să apară de opt luni mă priveşte de parcă ar urî toate fructele, şi în special perele. Dan se lăsă în genunchi lâng-i canapea şi luă între palme unul din picioarele lui Hannah.

— Sunt îngheţate. Lasă-mă să le încălzesc. Se aşează încă o dată lângă ea şi ridicându-i tăi –, pile o răsuci astfel încât îi aşează Dicioarele în poala lui.

Tălpile lui Hannah erau reci, dar mâinile lui Dan nu erau. Aproape

instantaneu, ea simţi un fior de căldură. Începu să o maseze, mişcându-şi mâna pe talpă, în jurul călcâielor şi înapoi spre vârf, unde acordă atenţie fiecărui deget în parte. Când se simţi mulţumit de primul picior, îl luă şi pe celălalt, continuând să o privească în timp ce se străduia să o încălzească.

Rămăsese totuşi cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse. P! elea ei albă căpătase în lumina focului nuanţa unei sculpturi de porţelan.

Gâtul ei zvelt era lung şi frumos. Sânii erau plini, îi vedea cum se încordează prin cămaşa de noapte şi halat. Dar partea care îi capturase cel mai mult atenţia era pântecul ei rotunjit.

Tot drumul din Georgia până la Long Island îşi plănuise revederea,

îmbrăţişarea, modul în care va face dragoste cu ea. Acum o iubea într-o cu totul altă manieră, iar în adâncul sufletului lui simţea un licăr nou de satisfacţie.

Mâinile lui se furişară în sus, îi cuprinseră genunchii şi-şi continuară drumul de-a lungul coapselor pentru a atinge acel loc în care ea purta copilul lor. O clipă, respiraţia lui Hannah se acceleră, iar ochii i se deschiseră.

— Nu face asta, Dan. Am supravieţuit plecării tale o dată; nu vreau să se mai repete.

— Căldura, Hannah, este încă acolo.

— Nu, este numai consecinţa, amintirea. Eşti intim, iar eu acum sunt vulnerabilă. Dorinţa s-ar putea să mai fie încă acolo, dar numai atât.

Se chinui să se aşeze şi, încercând să-şi îndrepte poziţia, halatul se deschise şi se prinse sub ea.

După ce o văzuse odată în pijama de mătase, Dan nu se aştepta să o găsească acum îmbrăcată în cămaşă de noapte de flanel. Zâmbi.

— Foarte şic, zise el. Nu la fel de excitant ca pijamaua de mătase, dar ni s-a spus că maternitatea omoară apetitul sexual. Deocamdată este în regulă. Nu vom ocupa mai târziu de trezirea acestuia.

— Nu vorbi aşa, Dan. Nu-mi aminti şi nici nu mă face să mă gândesc la viitor. Haide să ne concentrăm la momentul de fată. Am să-i fac faţă aşa cum am făcut şi plecării tale.

— Bine, am să aştept. Ai mâncat?

— Nu. Nu am mâncat. Astăzi nu

mi-a fost foarte foame.

— Lasă-mă să-mi aduc bagajul de-afară şi apoi am să văd ce pot să încropesc la bucătărie.

— Bagajul?

El se îndreptă spre uşă, o deschise şi aduse înăuntru bagajul pe care îl lăsase afară.

— Desigur. Îţi închipui că am să te las să stai singură aici?

— Dar aproape toată viaţa am fost singură.

— De acum înainte nu mai eşti.

Hannah se ridică cu greu în picioare.

— Stai puţin, Dan Bailey. Faptul că voi avea copilul tău nu-ţi dă dreptul să te muţi aici, să încerci să-mi pui stăpânire pe viaţă.

— Oh, dar nu va fi aşa. Vreau să o

împart cu tine. De îndată ce voi obţine o slujbă, îmi voi plăti chiria. Ce-a zice de supravegheat copilul? Ce aranjamente ai făcut pentru copilul nostru pentru atunci când vei fi gata să-ţi reiei lucrul?

— O vreme am să lucrez acasă. Nu am să merg decât două zile pe săptămână la serviciu, încă intervievez bone.

— Pare rezonabil. Şi mă bucur să aud că recunoşti că este copilul nostru. Desigur am să mă înscriu şi eu pe lista candidaţilor.

— Tu, pe post de bonă?

— Odată mi-ai spus că aş putea să fiu model şi am fost foarte bun. Pot să fiu la fel de bun şi ca bonă. Acum, în privinţa picioarelor reci, cred că ştiu exact ce-ţi trebuie. Aşteaptă aici.

Dispăru pe scări, fluierând melodia Jingle Bells. Câteva secunde mai târziu revenea schimbat într-un pulover roşu şi având în mână o pereche de şosete de culoare verde strălucitor.

— Aşază-te pe unul din scaunele de aici.

— Aş vrea eu, spuse Hannah. Nu pot să mă aşez pe el, este prea înalt şi nici pe fotoliu nu pot să stau, pentru că este prea jos.

— Bine, am să te ridic eu. Fără prea mare efort, o ridică pe Hannah şi o aşează pe scaunul înalt. Aproape automat, mâna ei atinse obrazul lui şi simţi căldura instantanee dintre ei, căldura şi speranţa. Ea oftă profund şi întoarse capul, înghiţind disperată în gol pentru a-şi înăbuşi încordarea din gât. Nu, nu va îngădui să se întâmple

din nou, nu acum, nici altă dată.

O clipă lungă şi încordată, Dan rămase neclintit, după care o eliberă şi îngenunchind lângă scaun îi îndepărtă halatul de pe picioare. Ciorapii lui îi veneau perfect şi simţi imediat revenirea căldurii care dispăruse atunci când Dan o ridicase în braţe.

— Este mai bine?

— Da.

— Iartă-mă, Hannah.

— Te iert, Dan, sincer. Înţeleg că totul s-a întâmplat prea repede. A fost prea intens. Nu ai fi putut rezista.

— Ba da, dacă aş fi privit serios problema noastră, în loc să fug ca un tâmpit speriat.

— Nu, Dan. Nu mai spune asta. Nu are niciun rost.

— De ce zici aşa ceva? El ocoli

bufetul şi deschise frigiderul. Am să găsesc o slujbă. Nu intenţionez să trăiesc din venitul tău. Există unul sau două ziare care încă mă mai solicită.

— Ştiu, Dan. Este vorba despre noi. Nu va dura. Ai spus-o şi înainte. Împreună suntem mult prea puternici; ne mistuim unul pe celălalt.

— Ah, dar ştii ce se întâmplă după pârjol. Tăciunii adunaţi continuă să strălucească. Pentru a păstra totul nu trebuie decât să-i alimentezi din când în când. Şi asta este exact ceea ce am să fac eu, am să te hrănesc.

Hannah îşi lipi mâna de spate şi încercă să ignore durerea care părea să crească continuu. Se datora probabil impactului emoţional determinat de revederea lui Dan. Presimţise astăzi sosirea lui; neliniştea şi disconfortul ei

crescuseră progresiv cu semnele care prevesteau furtuna.

Brusc, nu se mai putu calma. Se prinse cu mâna de bufet şi reuşind să coboare uşor pe podea, îşi îndreptă fără zgomot picioarele încălţate cu şosetele groase spre uşa de sticlă care dădea spre mare. Mişcarea părea că-i face bine.

— Ce ai zice de o omletă? Sunt un specialist recunoscut al omletelor.

— Zău, Dan, spuse ea pe nerăsuflate. Cred că nu pot să mănânc nimic.

Neaşteptat, o durere ascuţită îi săgetă spatele, îmocuind-o pe cea surdă care o chinuise.

— Ahhh!

Dan ridică brusc capul şi se lovi de congelatorul frigiderului cu o bufnitură

zgomotoasă.

— La naiba! Se trase în spate, frecându-şi capul. Hannah se sprijinea de uşă. Ce este?

— Nu ştiu, Dan Bailey, cred că acest copil este la fel de nestăpânit ca şi tine.

— Vrei să spui că va veni acum?

— Nu chiar, dar în curând.

— Drace! Ce-i de făcut?

— Prea mare lucru nu este. Ar mai fi ceva, dar de treaba asta trebuie să mă ocup singură. Ea gemu şi îşi îndreptă spatele. Pentru moment a trecut.

— Ce urmează acum?

— Aşteptăm.

— Dar nu este riscant?

— Aşa se întâmplă, Dan. Pregăteşte-ţi omleta. S-ar putea să

treacă ore şi să fie din nou o alarmă falsă.

— Cred că nu voi putea mânca într-o astfel de stare.

— Nu înţeleg de ce, doar nu eşti tu în travaliu. Vântul şuiera, lovind în uşa de sticlă stropi de zăpadă îngheţată, care răsunau ameninţător. Hannah se îndreptă încet, înapoi spre canapea şi foc. Nu-i mai era frig şi nu-şi putea scoate din minte imaginea pe care i-o descrisese Dan de a hrăni tăciunii care mocneau.

O simplă atingere aprinsese focul dintre ei. Ce nu era în regulă cu ea?

Era gravidă de mai mult de opt luni, era în travaliu şi dorea cu ardoare atingerea lui. Nu trebuia să fie aşa. Îl scosese din scenariul ei.

Telefonul sună, străpungând

liniştea stingheritoare.

— Răspund eu, Hannah. Stai. Liniştită sau fă orice simţi că-ţi prieşte.

Hannah gemu.

— Alo?

— Ori am greşit numărul, ori Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele. Este modelul lunii?

— Daisy? Cum se face că nu eşti aici? Hannah este în travaliu, iar eu nu ştiu ce să fac.

— V-aţi descurcat să faceţi un copil, o să vă descurcaţi voi să-l aduceţi pe lume.

— Daisy, nu este de glumă. Este foarte serios. Nu am nevoie de bancuri şi de răspunsun spirituale. Am nevoie de tine, Daisy.

— Nu, Dan, ai nevoie de un doctor. Numărul lui este chiar lângă telefon.

Sună-l.

În spatele lui o auzi din nou pe Hannah gemând. De data asta strigătul ei fusese mai puternic. Dan lăsă receptorul şi ducându-se lângă ea o ajută să se aşeze.

— Indiferent ce vei spune, Hannah, eu chem doctorul.

— Bine, cheamă-l.

Dan se întoarse grăbit la telefon, găsi numărul şi-l formă. Îi răspunse dispeceratul care îi Dreluă mesajul şi numărul de telefon.

Înainte ca Dan să ajungă la Hannah, telefonul sună din nou.

— Alo, doctore Cross, au apucat-o durerile.

— Nu este doctorul Cross, spuse jâzând Gina. Dan, tu eşti tatăl?

— Sigur că cu sunt tatăl. Cine te

aşteptai să fie?

— Tipic pentru un jurnalist. Ajunge în ultimul minut, la timp pentru a face legătura. Să ne ţii la curent cu ceea ce se întâmplă.

— Dar nu înţelegi. Eu nu ştiu ce să fac.

— Ţine-o de mână şi frecţionează-i spatele, restul va face ea.

— Să-i frecţionez spatele? Dar nu în partea aceea este gravidă.

Gina chicoti.

— Stăpâneşte-te, Dan. Aceea este partea care doare. Nu are niciun sens să provoci vreo situaţie conflictuală. Tine-ţi mâinile acolo unde doare.

— Dan, tocmai mi s-a rupt apa. Închide telefonul.

— Apa? Dan privi împietrit la pata întunecată de umezeală şi-şi simţi inima

oprindu-se. Hannah, ce trebuie să fac?

— Dan, du-mă sus pentru a mă putea curăţa.

— Da, sigur.

El îi simţi contracţiile, în timp ce urca cu ea în braţe spre baie. Găsi repede o cămaşă de noapte curată şi o ajută să se schimbe. Deşi ştia că gândul lui era o banalitate, nu reuşi să-l ignore. Trupul ei frumos, rotunjit de copilul lor, era cea mai profundă experienţă pe care o trăise.

Transportarea ei la maşină se dovedise a fi puţin mai complicată, dar se descurcară. La jumătatea drumului spre spital, el îşi aminti de bagajul ei, lăsat în hol, lângă uşă.

— Nu are importanţă, spuse Hannah. Nu am nevoie de acele lucruri deocamdată. Gemu şi apucându-i

piciorul îl strânse puternic şi începu să respire sacadat şi scurt.

— Hannah, ce este?

— Nimic, Dan. Aşa se presupune că trebuie să mă manifest. Condu. Spitalul este drept înainte.

— Ştiu unde este. Văd şi eu indicatoarele.

În câteva clipe erau în sala de travaliu. O jumătate de oră mai târziu veni şi Gina cu Cari. Joe trebui să o ia pe Daisy de la gară, aşa că ei întârziară mai mult.

În drum spre sala de naşteri, Hannah jură să reziste şarmului lui Dan, să nu se bazeze pe el, să nu-l lase să asiste la venirea pe lume a copilului ei. Şi totuşi nu putea să-i elibereze mâna.

Naşterea era mai grea decât îşi

imaginase ea. Durerea era mai îngrozitoare şi nevoia de a atinge şi a împărţi cu cineva era mai mare decât îşi închipuise ea.

Dar Dan era acolo cu ochii lui cenuşii plini de îngrijorare şi nesiguranţă. Palma lui mare când o ţinea de mână, când îi masa spatele. Când se mai depărtă puţin, ea încercă să ignore acest fapt.

Între dureri înfruntă adevărul. O femeie în travaliu simţea dorinţa, indiferent cât de mari erau durerile care o chinuiau, indiferent că încăperea se transformase într-un circ cu trei arene. Ce o făcuse aşa?

Neajutorată şi neruşinată şi îndrăgostită.

— Dan, şopti ea. Nu vreau să mă vezi aşa. Sunt atât de urâtă.

— Crezi că am să te părăsesc acum? Am să mă fac şi eu urât. Ce pot să fac?

— Nu există ceva pe pământ care ar putea să te facă vreodată urât, Dan, spuse ea.

— Nici pe tine.

Dan se aplecă şi o sărută pe frunte, pe obraji, pe buze. Degetele lui îi îndepărtară şuviţele de păr de pe faţă, îi atinseră obrajii, îi mângâiară umerii şi coborâră pe braţe de parcă nu ar fi putut suporta despărţirea.

— Oh, Dan. Ce vom face?

— Vom aduce pe lume copilul acesta şi, foarte curând posibil, vom începe să concepem altul.

Hannah nu îl contrazise. Nu era momentul. Acum ar fi o laşă dacă s-ar lăsa iubită. Mai târziu va fi timp

suficient pentru a rezolva situaţia.

Surprinsă de o durere care era mai puternică decât toate, apucă mâna lui Dan şi o lipi de pântecul ei.

El simţi mişcarea, îşi simţi copilul, simţi un inexplicabil val de bucurie inundându-l. Aceasta era experienţa fundamentală a bărbatului. Nu conta că femeia purta în pântece cop lui, bărbatul era parte din actul creaţiei şi al aducerii pe lume.

Hannah se schimonosi, trăgându-şi sufletul. Dan respiră şi el cu greutate. Ceilalţi, privindu-i, îşi dădură seama că totul avea să fie bine. Părăsiră tăcuţi camera. Aceasta era clipa lui Dan şi a lui Hannah, şi meritau să o trăiască singuri.

Doctorul o mai verifică o dată, înclină din cap şi se retrase.

— Nu va mai dura mult, Hannah, continuă să respiri. Păstrează ce ai, tăticule, aproape ai terminat.

Dan se aplecase peste Hannah, întinzându-se aproape în întregime pe patul ei. Ea închise ochii şi se forţă să se relaxeze. Purtând cămaşa de noapte din flanel, refuzase să o lase pe soră să o schimbe într-una din cămăşile spitalului. Ţesătura se adunase în partea de sus a corpului, într-o manieră curioasă.

— Hai să-ţi îndrept cămaşa. Dan o ridică, ţinându-i faţa în umărul lui, atunci când îi aranjă pernele şi cămaşa. O clipă îşi îngădui să o ţină la piept, să o simtă acceptându-i sprijinul.

„Nu atât de repede, Dan, o vei nimici şi acum nu este momentul să vă lăsaţi în voia fanteziei”.

Atent, o aşează la loc între perne, aranjându-i cămaşa de noapte. Îi atinse în treacăt sânii şi simţi tremurul ei uşor. Sfârcurile pline se lipiră de tesătura moale – sfârcuri care în curând vor hrăni copilul lor.

Dan nu ştia de ce bărbaţii vorbeau întotdeauna despre naşteri zeflemitor şi cu expresii masculine despre travaliul femeii. Pentru Dan era frumos. Hannah era frumoasă.

Chiar mai mult, era senzual şi incredibil de răscolitor, nu atât pentru că voise să facă dragoste cu ea, ci pentru că reprezentase momentul perfecţiunii pentru doi oameni care se iubeau.

Acest copil era expresia dragostei lor. Dan simţi o lacrimă pe obraz, văzând că Hannah deschide ochii.

— În cărţile mele eroii obişnuiau să plângă. Apoi nu au mai plâns; publicul credea că le diminua forţa.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că este frumos şi deosebit şi nu dau doi bani pe ce spun cărţile. Cititorii nu-l cunosc pe Dan Bailey.

— Dar tu?

Durerea veni din nou, dar de data aceasta nu încetă. Dan chemă doctorul, care intră grăbit punându-şi masca pe faţă.

— Suntem pe punctul de a-l întâmpina pe bebeluşul Clendening.

— Pe bebeluşul Bailey! îl corectă Dan emoţionat, gâfâind în ritm cu Hannah.

Era băiat, având capul tot acoperit de păr negru şi des şi o gură mică, roz,

neastâmpărată, care căuta sânul lui Hannah.

— Un adevărat Bailey, spuse Dan cu mândrie privind alăptarea copilului.

Mai târziu, după ce Hannah fusese curăţată şi i se adusese certificatul de sănătate, doctorul o sfătui să doarmă puţin.

— A da naştere unui copil este probabil actul cel mai solicitator, cel mai însufleţitor, la care o femeie îşi poate supune trupul, observă doctorul Cross.

— Aproape, şopti Hannah privindu-l pe Dan Aproape.

A doua zi, sosiră tatăl lui Dan, mama şi fratele acestuia. Personalul spitalului trebuia permanent să atragă atenţia familiei şi prietenilor editoarei romanelor de dragoste, a cărei cameră

era plină de flori. Rudele erau zgomotoase şi turbulente.

Hannah îşi privi tatăl comandând portrete de Crăciun pentru fiecare tânără mamă de pe palier. Tatăl lui Dan le oferi tuturor daruri de Crăciun. Fratele lui împărţi în stânga şi-n dreapta ţigări-bomboane, iar Daisy oferi tuturor femeilor câte un exemplar din Dimineaţa următoare.

Copilul părea să nu ia în seamă nimic din toate acestea. Daniel Carlton Bailey zâmbi şi adormi, plimbat de la unul la altul, ca o comoară care era descoperită de fiecare în parte.

Mecanicul spitalului a tot verificat termoregulatorul din camera lui Hannah. Nu, nu avea nicio explicaţie pentru valul constant de căldură care se retrăgea şi invada camera, nici

pentru schimbările bruşte de temperatură. În final renunţă şi, în mijlocul anotimpului rece, aduse un ventilator portabil pe care îl conectă la reţea.

În acea noapte, personalul spitalului le ceru oaspeţilor să plece. Dan se lăsă dat afară pe uşă. Avea de făcut un pom de Crăciun, înainte ca băiatul şi femeia lui să ajungă acasă.

A doua zi, Dan îi ajută pe Hannah şi pe copil să se instaleze în casă.

— Oh, Dan, un brad! Este nemaipomenit.

Mulţumesc.

Aprinsese beculeţele. Făcuse aprovizionări alimentare, cumpărase o casetă pentru casetofon şi pregătise camera sugarului.

Părinţii, avea Dan să descopere

repede, erau cei care nu erau pregătiţi să accepte să fie singuri. Dacă ar fi putut să petreacă noaptea cu Hannah, ar fi reuşit să depăşească situaţia. Dar nu putea să facă acest lucru. Doctorul îi explicase foarte serios că trebuia să aştepte şase săptămâni până a deveni din nou intimi.

O culcă pe Hannah, o sărută cast şi-şi căută refugiul pe terasa înzăpezită. Răbdase opt luni fără Hannah. Şase săptămâni vor trece pe nesimţite.

Hannah deschise uşa de la dormitor pentru a auzi copilul. Se apropie de fereastră şi privi în noapte, întrebându-se încotro se vor îndrepta de acum încolo ea şi Dan. Tot ceea ce se întâmplase părea scăpat de sub control. Nu contase atunci când se petrecuse, dar viitorul părea să

ameninţe prin imensitate şi nesiguranţă.

Cum vor depăşi următoarele zile? Ce va face în legătură cu Dan Bailey? Cum îl va îndepărta din viaţa ei acum, când se implicase din nou atât de intim? Cum va supravieţui ea plecării lui ulterioare?

Capitelul 11

Când Danny începu să plângă pentru alăptarea de la ora nouă, Hannah era trează. Se năpusti grăbită în hol pentru a fi promptă la întâlnirea fixată de prunc. Luă în braţe copilul şi se aşeză cu el în şezlong, unde putea să-l hrănească mai uşor.

Nu era acolo decât de câteva minute, când apăru Dan. El îngenunche lângă ea şi îi încălţă picioarele goale cu o altă pereche de şosete. Hannah

încercă să-şi aranjeze cămaşa de noapte, astfel încât să fie acoperită. Dan, aflat încă pe genunchi, se întinse şi dădu materialul la o parte.

— Te rog, spuse el. Eşti foarte frumoasă când îl hrăneşti pe fiul nostru. Vreau să privesc.

Hannah nu mai încercă să se ascundă. Nu ştia cum să reacţioneze în faţa noului Dan. O parte din ea voia să cedeze dorinţei de a accepta prezenţa lui ca pe o fantezie minunată, dar era atât de diferit de bărbatul nepăsător cu care împărţise casa şi inima cu mai multe luni în urmă. Ar fi prea uşor să înceapă să depindă de el. Şi ar suferi prea mult atunci când ar pleca.

Pentru că va pleca din nou, la fel ca toţi cei pe care îi iubise şi în care avusese încredere. Aceasta era o

certitudine. Dar acum avea această făptură mică, perfectă, care era parte din ea şi pe care nu o va lăsa niciodată să plece. Iar lui Dan nu-i va îngădui să intre în viaţa copilului, pentru ca într-o zi să-l părăsească.

Copilul, sprijinindu-şi pumnul mic de sânul ei, sugea zgomotos. Ea hotărî să nu se certe cu Dan. În jurul copilului totul avea să fie numai dragoste şi bunătate. Mai târziu, ea va înfrunta inevitabilul.

Afară vântul sufla, aruncând în geam zăpadă şi stropi de gheaţă. Înăuntrul căsuţei, Hannah se simţea în siguranţă. Încet-încet, copilul tăcu, Alesul lui Hannah iar pleoapele lui Hannah deveniră tot mai grele. Era pe jumătate trează când Dan luă în braţe copilul şi-l puse în pătuţul lui. Ea se

deşteptă abia când simţi braţele lui Dan cuprinzând-o. I se păru normal să-şi înlănţuie mâinile în jurul gâtului lui şi să-i îngăduie să o ducă înapoi în pat. Era atât de bine să existe cineva care să-i poarte de grijă. Mâine dimineaţă îi va spune că nu era nevoie să se poarte aşa. Dar acum, îi. Făcea plăcere…

Când copilul începu să plângă din nou, Dan i-l aduse la pat să-l alăpteze. Hannah adormi apoi imediat. Când se trezi din nou, soarele era sus pe cer. În perna de lângă ea era o adâncitură, iar plânsetul copilului se auzea slab şi depărtat.

Hannah se ridică în picioare şi fugi în hol. Se avântă pe scări, cu sufletul la gură. Dan ţinea copilul într-un braţ, iar cu celălalt bătea nişte ouă.

— La ora şase mi-a permis să-i dau

din amestecătura asta, dar acum nu cred că va mai răbda mult până la micul dejun adevărat, Hannah. Ocupă-te tu de-al lui, iar eu mă voi ocupa de-al nostru.

El trase un scaun de sub masă, o conduse pe Hannah spre el şi lăsându-i în braţe copilul se întinse după o pereche de şosete aflate pe bufet.

— Acum îmi dau seama ce trebuie să mai cumpăr, nişte ciorapi.

— Dan, nu am vrut să spun nimic azi noapte, zise Hannah, deschizându-şi cămaşa de noapte şi ridicând la piept copilul, dar nu este nevoie să faci toate astea. Mai devreme sau mai târziu trebuie să învăţ să-i port singură de grijă acestui copil.

— Niciodată nu va trebui să vezi de acest copil singură, Hannah. Este

fiul meu, iar eu voi fi aici pentru el. Şi, adăugă el cu glas stins… Voi fi aici pentru tine.

— Aşa cum ai fost în timpul sarcinii? Ar fi vrut să-şi retragă cuvintele de îndată ce le rostise.

Se aşternu o tăcere lungă. Dan luă tigaia de pe aragaz şi rămase neclintit, cu umerii încor-

— Merit asta, Hannah. Asta şi nu numai atât. M-aş fi întors dacă aş fi ştiut de copil. Aveam de gând să vin înapoi. Am ştiut acest lucru din ziua în care am plecat.

— Şi atunci de ce n-ai venit?

Dati.

— Mi-a fost teamă. Transformaseşi totul într-un fel de fantezie, iar eu mi-am simţit sentimentele atât de încurcate, încât nu am mai fost sigur că

voi putea să te iubesc fără să stric totul.

— Ai fi putut să-mi spui.

— Nu credeam că vei înţelege.

— Să nu înţeleg ce înseamnă sentimente încurcate? Doar vorbeai cu Hannah, cea care întorsese spatele tatălui ei, deoarece îi era teamă că va greşi din nou şi-l va pierde şi pe el.

Dan se răsuci uşor, îngustându-şi privirea în semn de nesiguranţă.

— Dar se parexă ai rezolvat problema. Cari şi Gina au fost la maternitate ca orice familie normală.

— Aşa a fost şi familia ta. Cred că mama ta ar fi vrut să ne ia pe mine şi pe Danny în Augusta, ca orice familie normală.

Dan nu reuşea să pună semnul egalităţii între cele două familii şi situaţii. Dar Hannah avea dreptate în

legătură cu un singur lucru, mama lui, tatăl lui şi fratele lui veniseră imediat şi se îndrăgostiră de Hannah. Înainte de a pleca, tatăl lui îl trăsese deoparte şi-l sfătuise să se căsătorească cu Hannah înainte de a o face altcineva înaintea lui. Dar cea mai mare surpriză i-o făcuse fratele lui când îl concedie.

— Eşti un jurnalist prea bun pentru a-ţi pierde timpul conducând biroul meu. Întoarce-te acolo unde îţi este locul şi ţine-ne din scurt pe noi, politicienii.

Mama lui îi dădu doar un mesaj:

— Mattie mi-a zis să-ţi spun că îmbătrâneşte, dar va veni aici după Crăciun să vadă de copil. Acum Hannah îi întărea greşelile făcute.

— Vezi tu, Dan, spuse ea. Simţindu-şi intenţia în cuvinte, m-am

gândit mult. Poate că familiile noastre sunt normale. Poate că noi nu suntem cei zdraveni.

Dan privi de jur împrejur prin casa mică în care se afla bradul împodobit de Crăciun, în care focul dogorea în cămin, în care cafeaua clocotea pe aragaz şi-n care Hannah alăpta copilul lor.

— Hannah, mie astea mi se par destul de normale. Mie îmi place tot ce văd. Îmi place foarte mult.

Hannah ridică pe umăr copilul şi începu să-l bată uşor pe spate, până când acesta o recompensă cu o regurgitaţie.

— Şi mie, recunoscu ea. Dar nu treDuie să ne lăsăm pradă emoţiilor temporare. Ne-am întâlnit şi am fost prinşi într-un vârtej fierbinte. Nu putem

lăsa ca acest lucru să se întâmpie din nou.

— Vorbeşti pentru tine, spuse el încet. Din clipa în care am păşit din nou pragul acestei uşi, eu l-am simţit trezindu-se din nou. Tot ce am putut face azi noapte a fost să te ţin în braţe şi să nu te ating. Nu ştiu dacă noi sau căsuţa aceasta este de vină, dar, dacă doctorul nu mi-ar fi spus, în clipa aceasta am face dragoste.

Hannah oftă profund.

— Nu, Dan. Nu am să las acest lucru să se întâmpie din nou. Nu te pot forţa să pleci, dar nu vreau… nu pot să-mi pierd controlul din nou. Ea îşi lipi bărbia de copil, strângându-l aproape. Trebuie să examinăm situaţia logic.

— Am încercat. Am promis. Din clipa în care te-am dus în pat şi până s-

a trezit copilul, am măsurat camera asta gândindu-mă. Se întoarse cu faţa din nou la aragaz şi puse iarăşi tigaia pe foc. Am ajuns la concluzia că nu are rost să ne certăm. Lasă logica deoparte, Hannah. A zburat toată pe fereastră în clipa în care ne-am întâlnit.

Ea nu voia să fie de acord, deşi nu avea niciun argument împotriva a ceea ce spunea el. Se ridică în picioare şi o porni pe scări.

— Trebuie să schimb copilul. Mă voi întoarce apoi să vorbim.

— Hei, strigă Dan. L-am schimbat azi noapte. Fii atentă, devine periculos dacă te apropii prea mult la momentul nepotrivit.

Ea nu-şi putu reţine zâmbetul, imaginându-şi-l pe Dan schimbând scutecele copilului.

— Este deosebit, Hannah, spuse Dan. N-ai fi putut crea ceva ce nu ar fi fost deosebit.

Hannah aprobă. De creat puteau să creeze, cu discuţiile însă aveau probleme. Şi cu stabilirea unei legături în care să creadă şi pe care să se bazeze. Şi cu împărţirea fiului lor, fără să împartă patul.

— Acum, în privinţa acelei discuţii. Hannah se aşează pe un scaun şi puse zahăr într-o ceaşcă în care Dan turnase cafea.

— Sunt gata să ascult.

Dan încuviinţă din cap şi trase un scaun învecinat.

— Pa, pa, adăugă ea, atâta vreme cât stai de partea cealaltă a bufetului.

Cu un zâmbet trist, Dan înconjură bufetul şi, intrând în bucătărie, se

aşează în partea opusă lui Hannah. O privi plăcut impresionat şi se imagină luând micul dejun în fiecare dimineaţă împreună cu ea. Îşi ridică furculiţa.

Hannah îşi dori cu disperare să ştie ce să-i spună. Încercase să se întărească, schimbându-se într-o pereche de pantaloni din catifea reiată şi într-un pulover albastru. Picioarele îi intraseră în final în pantofi, deşi simţeau lipsa căldurii şosetelor lui Dan. Dar asta nu ajutase la nimic. O dezbrăca cu privirea, simţindu-i parcă reacţia.

— Încetează! spuse ea răspicat.

— Ah, sigur. Să mai beau cafea sau să mai mănânc ouă?

— Poftim?

Hannah îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Avându-l pe Dan în faţă, ea nu

reuşi să-i evite ochii, care imediat îi prinseră privirea şi i-o ţintuiră.

— Ai spus „începetează11, explică el.

— Oh, cred că vorbeam cu mine. Deseori mi se întâmplă, atunci când încerc să rezolv o problemă.

— Nu te-am mai auzit până acum.

— Asta pentru că nu eşti cu mine când sunt singură. Vreau să spun că numai atunci vorbesc singură. Când eram mică, obişnuiam să-mi spun poveşti. Nimeni nu mă auzea nici atunci.

O sonoritate ciudată se simţi în glasul ei.

— Ai fost foarte singură, nu-i aşa?

— Cred. Vreau să spun că nu am ştiut că sunt şi într-adevăr mi-ar fi plăcut să existe cineva viu cu care să pot sta de vorbă.

— De acum încolo nu trebuie să te mai preocupe acest lucru. Mattie o să te asurzească.

— Mattie?

Dan se forţă să-şi concentreze atenţia din nou la farfuria lui, departe de ochii ei albaştri care îi aminteau de soare, de picnic şi baseball, de toate lucrurile pe care familiile obişnuiesc să le facă. De băieţelul cu picioare scurte şi grase care smulge pumni de flori şi le duce apoi mamei lui. De tatăl care le presară pe trupul ei.

— Dan, cum adică mă va asurzi Mattie?

— Oh, mama o va trimite după Crăciun, ca să ne ajute cu copilul. Nu va mai trebui să cauţi o bonă. Sigur, va trebui să-i găsim un loc unde să stea. Ce ai zice de un pat pliant în camera

copilului?

— Dar, Dan, Mattie?

— Ce are Mattie? M-a crescut pe mine.

— Ştiu. Cred că asta mă nelinişteşte. Am impresia că şi tu ai fost destul de nefericit în copilărie.

— Am fost nefericit pentru că nimeni nu mă iubea. Eram… dificil. Indiferent de ce voiau ceilalţi să fac, eu făceam exact pe dos. Pe atunci nu înţelegeam, dar cred că mă deosebeam foarte mult de tatăl şi de fratele meu. Ei nu ştiau să se apropie de copilul care voia să inspecteze cuşca câinelui, deoarece hingherii foloseau un laţ sugrumător pentru a-şi trage victimele în camioane. Apoi a urmat o vreme când l-am acuzat pe bucătarul şcolii că fura batoanele de îngheţată, deoarece

acestea dispăruseră din meniu.

— Tăiase îngheţata din meniu? De ce?

— Ei bine, recunosc că unii din noi foloseam beţişoarele ca lansatoare pentru mazărea pe care nu o mâncam. Dar era vorba de principiul în sine. Apoi, mi-am pus într-o situaţie delicată tatăl aflat în cursa pentru ocuparea postului de judecător, publicând un articol în ziarul şcolii despre educaţia sexuală.

— Un adevărat cruciat încă de la începuturi. Nu se cred oare toţi jurnaliştii cruciaţi?

— Da, mi-a luat mult timp să înţeleg că judecătorii şi senatorii simţeau la fel. Eu vedeam lucrurile într-un fel, iar ei acţionau altfel. Dacă nu ar fi fost Mattie, probabil că aş fi ajuns de-

adevăratelea la închisoare.

— Cred că ai fi în stare să ajungi la închisoare pentru concepţiile tale. Şi eu la fel.

— Undeva în drumul meu, ca mulţi care deţin puterea cuvântului scris, am devenit invincibil. Opinia publică trebuie să ştie, ceea ce se traduce prin dezvăluirea adevărului, chiar dacă acesta doare. Poţi scuza o serie de acţiuni în numele divulgării indivizilor murdari, dar nu le poţi uita…

Hannah îşi termină cafeaua şi-şi turnă suc într-un pahar. Erau singuri şi discutau, iar pentru moment pasiunea care se aprinsese între ei părea să fie ţinută sub control.

Dan se ridică şi se îndreptă spre uşile de sticlă care dădeau spre Sound.

— Soarele străluceşte, dar este o

iluzie. Vântul este rece, iar apa este de gheaţă. Mă întreb oare unde. or fi lebedele?

— Bunicul meu îmi spunea că pe timpul iernii pleacă în Carolina. Acolo este suficient de cald ca să supravieţuiască, dar totuşi destul de frig pentru a-şi imagina că sunt acasă. Îşi descoperă propriile lor promisiuni pentru ziua de mâine.

— Aşa cum tu m-ai descoperit pe mine, zise Dan.

— Nu ţine chestia asta la mine.

— M-ai descoperit şi m-ai adus în casa ta, în lumea ta de basm unde m-ai protejat. Nu era decât o singură problemă. Nu am avut suficientă încredere să mă îndrăgostesc. Mi-a fost teamă că dacă am să rămân, te voi face să suferi. Aşa că am plecat şi mi-am

impus să stau departe.

— Cum, de ce m-ai fi făcut să sufăr, Dan?

— Mi-ai spus odată că tatăl tău a venit după tine iar tu l-ai îndepărtat. Ţi-ai trăit viaţa fără el, şi-n timpul cât te-a dorit, l-ai înlocuit cu ceva ce credeai că este permanent. M-am gândit că probabil eram prea asemănător cu tatăl tău.

— Te-am gonit eu în noaptea în care te-ai întors?

— Nu, dar ai fi vrut. Dacă nu ai fi intrat în travaliu, aş fi devenit de domeniul istoriei. Deja fac parte din trecut. Acum vreau să devin parte din viitor.

— Viitorul va trebui să aibă grijă de el însuşi.

Acesta nu este un roman de

dragoste, Dan. Nu am o reţetă clară, care să-mi spună cum să rezolv problema şi aşa ajung la „fericirea veşnică”.

— Cel puţin ştim care este problema, zise el încet.

— Ştim? Ea îi aruncă o privire enigmatică. Şi care crezi tu că este?

— Asta, şi ce vom face în legătură cu ea.

El o sărută. Nu cast, ca un salut frumos. Nu pe frunte, ca o mângâiere. Nu pe obraz, ca un mulţumesc. Ci aşa cum un bărbat sărută o femeie la care ţine, de care are nevoie, pe care o doreşte, pe care o îndrăgeşte.

Pe care o iubeşte.

Fără suflare, ea se trase deoparte.

— Nu mai sunt omul de dinainte. Sunt promisiunea ta păstrată. Şi nu am

să te părăsesc nici pe tine, nici pe copilul nostru, nici patul nostru.

— Dar, Dan, nimic nu este rezolvat. Vreau să spun că nu putem. Ce vom face?

— Vom face ceea ce toţi soţii şi soţiile fac, după ce soţia a născut, vom aştepta.

— Dar noi nu suntem sot şi soţie. Şi cum naiba o să aşteptăm? Chiar şi acum pulsul ei se acceleră, iar sângele i se transformă într-o magmă fierbinte. Nici Dan nu era mai bine. Ea îi simţea inima bătând ca un tam-tam în mijlocul unui atac sioux.

— Vom fi, de îndată ce vom putea fixa nunta. Acum, crezi că te descurci? Trebuie să ies afară, să caut o slujbă.

— O slujbă? Vrei să-ţi cauţi de lucru în săptămâna Crăciunului?

— Da. Tu va trebui să mergi în oraş, aşa că am înţeles că cu vă trebui să stau pe aproape ca să pot fi cu ochii pe Danny şi pe Mattie.

Dar nu intenţia lui de a fi cu ochii pe Mattie o înnebuni pe Hannah. Ci ochii cu care el o privea şi mâinile cu care o alinta atingea, mângâia. Şi nopţile în care stătuseră unul lângă altul, până când Hannah nemaisuportând, se lăsă prinsă în îmbrăţişarea lui. Îi întâmpină sărutările, cufundându-se amândoi într-o pasiune nebună până când el părăsi camera şi-şi petrecu restul nopţii pe canapea.

Cel puţin o dată pe zi Hannah înfăşa copilul şi împreună cu Dan făceau o plimbare prin împrejurimi. Se ţineau de mână, râdeau şi vorbeau. Ea

află că scriitorii lui preferaţi erau John Gris (243)

Ham şi Robert R. MacCammon. El află că ei nu plăceau stridiile şi că adora ciocolata. Apariţia lor în public era binevenită, iar ei se simţeau bine împreună. Atunci când reveneau acasă, spaţiul părea să nu le mai ajungă.

Librăria locală epuizase din prima săptămână romanul lunii ianuarie, iar când întocmi lista cărţilor cu cel mai mare succes, Dimineaţa următoare se afla pe locul întâi şi-şi menţinu poziţia în fruntea clasamentului timp de trei săptămâni.

Ajunul Crăciunului era o durere dulce. Hannah cumpărase o gâscă, dar renunţă la ea. Semăna prea mult cu o lebădă şi nu putea să suporte gândul că undeva perechea ei suferea. Gătiră în

loc de gâscă jambon. Dan pregăti o cratiţă adâncă cu patate după reţeta dată de Mattie şi puse la foc fasole verde, în timp de Hannah despachetă prăjitura cu fructe trimisă de Daisy.

Dan duse copilul sus şi-l pregăti pentru culcare. În timp ce el era ocupat de acest lucru, Hannah aranjă ultimele detalii pentru sărbătoarea de Ajun.

Până se întoarse Dan, ea puse paharele de vin pe masă. Se întinseră amândoi după sticla de vin în acelaşi timp. Mâin” e lor se atinseră şi tresăriră.

Deşi reuşiseră să pună la punct o anumită tehnică care le împiedica contactul direct cea mai mare parte din zi, conştientizarea devenea tot mai profundă. Cu cât încercau mai tare să ignore acest lucru, cu atât devenea mai

puternic. Hannah atât de mult se uitase la podea pentru a evita să-l vadă pe Dan, încât era sigură că putea să meargă prin casă prin întuneric, fără să atingă nimic din mobilă.

— Îmi pare rău, Hannah. Este greu să fiu aici şi să nu pot să te ating. Poate că aceasta nu a fost o idee prea bună.

— Nu. Ai fost nemaipomenit cu copilul. Şi mi-a plăcut să fii aici, chiar dacă…

— Săptămâna viitoare, Mattie va fi aici.

— Da.

— Iar noi doi vom putea… Părea că nu-şi găseşte cuvintele. Să ne reluăm lucrul.

— Da, încuviinţă ea încet. Desigur, asta am vrut. Mai bine Mattie decât o străină. Voi putea să merg în oraş cel

puţin de două ori pe săptămână, dacă nu de trei ori.

— Lui Danny îi va fi bine. Iar eu voi ieşi când şi când, între contracte. Ei aşteaptă să mă întorc la revistă, dar nu le-am dat un răspuns clar. Nu pot să plec până doctorul nu-mi spune că amândoi sunteţi bine.

— Da. Atunci vom putea… vreau să spun că lucrurile vor reintra în normal. Spre marea ei surprindere, ea îşi simţi ochii înecaţi de lacrimi. Era pe punctul de a izbucni în plâns şi nu ştia de ce. Nu îşi explida senzaţia încordată, disperată care părea să o înăbuşe. Gâtul o durea din cauza muşchilor tensionaţi.

Simţea picioarele păroase, fierbinţi ale tarantulei urcându-i pe spinare. De când avea copilul, genunchii îi slăbeau

continuu, deşi doctorul o asigurase că timpul le va rezolva pe toate. Ea nu-i putea spune că timpul nu le va rezolva, deoarece problema ei nu avea nimic de-a face cu naşterea. Înainte de a deschide gura, Hannah aşează pe masă, cu o bufnitură, jambonul.

— Ar fi mai bine să mâncăm, zise ea.

— Să torn vinul?

— Te rog.

Hannah simţea că se înăbuşe. În ritmul în care mergeau, aveau să sărbătorească micul dejun al Crăciunului, în loc de sosirea lui Moş

Crăciun. Ea privi atentă marginile arse ale sufletului aburind, în Timp ce Dan deschidea sticla şi turna vinul.

El ridică paharul.

— Pentru ce să bem?

— Nu ştiu, pentru anul următor?

— Pentru asta bei în ajunul Anului Nou, dar cred că ai dreptate. El ridică paharul. Pentru noi începuturi şi promisiuni ţinute. Crăciun fericit, Hannah. Şi… vrei să te căsătoreşti cu mine?

Hannah privi fix la pomul de Crăciun. Roti cupa, care, semănând cu o prismă, trimise scântei colorate spre uşă şi spre terasa de dincolo de aceasta.

— Eşti sigur, Dan?

— De nimic n-am fost mai sigur în viaţa mea ca de acest lucru.

„Dar eu? se gândi ea. Ce se va întâmpla cu noi dacă ne vom iubi? Vom putea face acest lucru şi vom supravieţui? Pot să nu mă căsătoresc cu Dan? Pot să încetez să-l mai iubesc?

Nu”.

Hannah răspunse în singurul mod posibil, din punctul ei de vedere. Spuse:

— Sigur că da, Dan.

Dan îşi ciocni paharul de ai ei, după care îl puse pe masă.

— Ştii, trebuie să te sărut.

— Te rog, nu, Dan. Nu că nu aş vrea. Dar sărutările nu fac decât ca totul să fie şi mai greu.

— Greul a devenit parte din condiţia mea fizică permanentă, Hannah. Îmi pare rău, dar trebuie să te ating, măcar puţin.

Ea nu putu să-i reziste. Nu putu să nu-i răspundă. Când mâinile lui se furişară sub puloverul ei, ea îi urmă pilda şi curând se pomeniră pe covoraşul din faţa căminului, atingându-se şi aţîtând focul cu căldura

lor.

— Dan, nu se poate. Oh, Dan!

— Hannah, nu pot să mă fac parte din tine, dar sunt anumite lucruri pe care le putem face. Lucruri pe care trebuie să le facem, acum, în seara asta. Şi le făcură.

După ce hrăniră copilul, îşi desfăcură cadourile de Crăciun. Pentru copil, erau o minge de fotbal, una de baseball şi pistoale de cowboy. Dan primi de la Hannah un set de ciorapi frumos coloraţi. Iar cadoul lui Dan pentru ea se materializă într-o pereche de papuci imenşi.

— Ştii, spuse Hannah visătoare, înlănţuită de braţele lui, Daisy totdeauna spunea că sunt tâmpită că mă omor după Crăciun. Dacă o autoare îşi prezintă personajele împodobind

pomul de Crăciun, m-a cucerit. Pentru ca eu să-i accept cartea, nu trebuie decât să-şi facă personajele să se iubească sub pom. Cred că mă impresionează promisiunea emoţionantă de dragoste.

— Vrei să spui că nu trebuie decât un pom de Crăciun?

— Ei bine, nu mă deranjează ca „fericirea veşnică” să se completeze cu nunţi şi copii.

— Exact aşa gândeam şi eu. Cred că nu are prea mare importanţă ordinea, nu-i aşa?

— Deloc. Suntem încă de cinci stele.

Mai târziu, în rubrica de publicitate a ziarului Jeffersonian Ledger, apăru un anunţ.

Editoarea romanelor de dragoste,

Hannah Clendening şi jurnalistul Dan Bailey s-au căsătorit în seara zilei de sâmbătă. Ceremonia, liniştită şi senină în aparenţă, a fost marcată în desfăşurarea ei de o comedie a erorilor. Preotul a suferit o operaţie la gât cu trei zile înainte de căsătorie, aşa că a trebuit să-şi aducă un interpret; organistul în ziua ceremoniei s-a îmbolnăvit şi a trebuit să fie înlocuit. Fotograful, un bărbat cu un singur ocni, a făcut o infecţie la ochi şi a trebuit să facă fotografiile purtând ochelari negri. O mulţime îngheţată a blocat ieşirea, iar Daisy, domnişoara de onoare, a uitat verighetele. Şi parcă toate nu ar fi fost de ajuns, copilul a început să plângă, iar ceremonia a trebuit să se întrerupă pentru a fi alăptat. Luna de miere a fost foarte neobişnuită, deoarece, conform

unor surse demne de încredere, a fost petrecută în compania unei anumite domnişoare Rachel Kimbel şi a unui anumn domn Răzor Cody.

Dar pentru Hannah şi Dan, ceremonia căsătoriei fusese perfectă. Cu ambele familii martore la jurămintele lor şi cu Daisy privindu-l drăgăstos pe căpitanul Joe, ei ajunseră la concluzia că toţi petrecuseră bine.

Târziu, când ultimul oaspete fusese condus la uşă, Mattie luă copilul la culcare, lăsându-i, în final, pe Hannah şi pe Dan singuri.

— Mai vrei şampanie? întrebă Dan.

— Nu, deja plutesc.

— Sigur, nu prea am experienţă în domeniul nunţilor, zise Dan, dar cred că totul a mers destul de bine.

— Absolut. Mai ales partea în care

ne-am promis dragoste, respect şi preţuire.

— Preţuire, spuse el cu un zâmbet larg şi senzual. Îmi place ideea asta. Dacă tu ai putea să urci scările acestea, eu aş veni cu şampania. Cred că am aşteptat destul pentru a începe să ne preţuim, nu-i aşa?

— Nu. A fost ideea mea de a dormi separat după sosirea lui Mattie, zise ea pornind pe scări.

— Nu, dar nici a mea. Mattie şi Daisy m-au atacat. Spuneau ceva în legătură cu abstinenţa, care este o virtute, şi calea cea mai bună de a supravieţui într-o casă cu trei femei. Credeau că este romantic. Dan o urma, privind picioarele frumoase care se mişcau în faţa lui. Nu am încredere în mine că voi putea să aştept acordul

doctorului.

— Ce ţi-a spus Mattie în seara asta?

— Mi-a zis că sforăie atât de tare, încât nu-şi mai aude nici gândurile şi să nu ne facem nicio grijă în privinţa lui Danny, căci peste noapte îl va acoperi ea.

În acel moment, din spatele uşii lui Mattie, auziră un zgomot care ar fi tăiat ferăstrăul lui

Paul Bunyan. Hannah îl privi pe Dan, care începuse să chicotească. O trase în dormitor, dădu drumul la muzică şi închise lumina. Umplu din nou paharele şi-i înmână unul lui Hannah.

— Acum, doamnă Bailey, soţul dumneavoastră vrea să facă jurăminte în nume propriu. Te iubesc. Voi fi

întotdeauna aici pentru tine. Voi împărţi cu tine bucuriile şi necazurile. De acum înainte voi fi mereu o promisiune păstrată.

— Oh, Dan! Te iubesc atât de mult. Dar nu trebuie să promiţi că vei fi mereu aici. Ştiu că slujba ta te va purta pim lume şi voi înţelege.

— Nu va mai fi aşa, doamnă Bailey. Am o surpriză. Acesta este cadoul meu de nuntă. Scoase un plic din buzunarul hainei şi i-l înmână.

Hannah îl deschise.

— Un act de vânzare? Pentru Ledgert Ai cumpărat ziarul?

— Da. Tatăl tău mi l-a vândut. Voia să ni-l facă dar de nuntă, însă am refuzat. Dacă un lucru se dobândeşte prea uşor, atunci nu mai este apreciat. Eu vreau să lupt pentru a reuşi.

— Oh, Dan! Şi eu am ceva pentru tine. Vrei acum sau mai târziu?

El începu să-i dezDrace hainele, sărutând-o după fiecare nasture.

— Nu ştiu. Dă-mi un motiv.

Ea îi urmă acţiunile, nasture pentru nasture.

— Hai să spunem doar că dacă nu reuşest' ca ziarist, am gata pregătită o nouă carieră pentru tine.

— Credeam că dragostea pentru tine va fi un serviciu cu normă întreagă.

— Numai dacă admiratorii tăi nu au ceva de spus în legătură cu asta.

— Admiratori?

Hannah se aplecă într-o parte şi apucă Dlasa aflată lângă pat.

— Uite, Dan, aici sunt scrisori pentru Răzor Cody, de la mii de cititori care îţi venerează trupul. Ţinând într-o

mână paharul cu şampanie, ea răsturnă plasa, împrăştiind scrisorile pe pat. Un toast, Dan. Eşti cel mai frumos model.

El privi plin de uimire mormanul.

— Cititorii?

— Şi câţiva scriitori care vor să apari pe coperţile cărţilor lor.

— Şi ce le-ai răspuns, Madame Editor?

— Le-am spus că am un contract în exclusivi tate pentru serviciile tale, pe vecie.

Fuseseră prinşi într-un vârtej de foc când făcuseră prima aată dragoste. Apoi mai târziu, stăpânindu-şi pornirile, aflaseră că dragostea era mai mult decât un act fizic. Era angajament, o promisiune pentru mâine.

Dan puse paharele lor pe birou şi o luă pe Hannah în braţe. În această

noapte, dragostea lor va fi lentă, tandră şi deosebită.

— Preţuire, zise Dan. Îmi place cuvântul acesta.

— Preţuire, repetă Hannah. Cred că este cel mai frumos fel de dragoste.

— Ne-am putea. Ubi timp de încă cincizeci de ani? întrebă Dan.

— Şi mai mult, răspunse Hannah oftând satisfăcută.

— Ei bine, ştiu eu, voi fi bătrân. Poate nu voi mai fi în stare să ţin pasul.

— Sigur că vei putea. Dacă Răzor poate, şi tu poţi.

— Dar ce s-a întâmplat cu Răzor? Niciodată nu am trecut de copertă, iar tu niciodată nu mi-ai povestit sfârşitul cărţii.

— Ştiu, recunoscu ea zâmbind. Şi nici nu cred că îţi voi spune. Dacă vrei

să afli ce s-a întâmplat cu Răzor şi cu Rachel, va trebui să citeşti cartea. În noaptea asta, singura poveste pe care o vei auzi va fi cea despre Hannah şi Dan.

Jos, în tabloul care atârna deasupra căminului, există o clipă în care aura din jurul lui Răzor şi a lui Rachel păru să se intensifice. Şi dacă cineva ar fi văzut, ar fi jurat că expresia din ochii cuplului devenise mai profundă.

Sus, în dormitor, Hannah răspundea sărutărilor lui Dan.

— Pe de altă parte, spuse ea pe nerăsuflate, poate am să-ţi arăt ce să aştepţi în seara asta şi în Dimineaţa următoare.

SFÂRŞIT